

The background of the cover is a photograph of a large, leafy tree with a bus stop shelter underneath it. The sun is shining through the branches, creating a warm, golden glow. The title 'The AECIAN' is prominently displayed at the top. 'The' is in a white, cursive font, while 'AECIAN' is in large, red, textured block letters with a white outline.

The AECIAN

Volume- LX

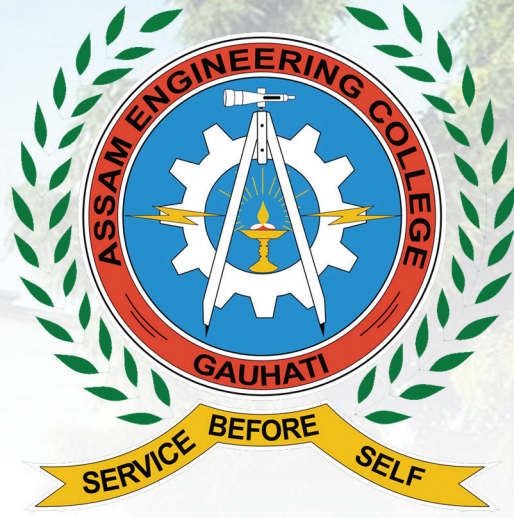
www.aec.ac.in

Professor In Charge
Dr. Bibhash Sarma
Dr. Manjuri Hazarika
Dr. Satyajit Bhuyan

Ms. Sneha Dey
Editor

দ্যা এইচিয়ান

অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

৬০ তম সংখ্যা

২০২৫-২৬ বৰ্ষ

তত্ত্বাবধায়ক

ড০ বিভাষ শৰ্মা

ড০ মঞ্জুৰী হাজৰীকা

ড০ সত্যজিৎ ভূঞা

সম্পাদক

মেন্হা দে'

The Annual Magazine of
Assam Engineering College,
edited by Ms. Sneha Dey and the
Magazine Committee
published on behalf of
Assam Engineering College
Student's Union 2025-26,
Assam Engineering College,
Jalukbari, Guwahati-13

EDITORIAL COMMITTEE

Professor In Charge

Dr. Bibhash Sarma
Dr. Manjuri Hazarika
Dr. Satyajit Bhuyan

Editor
Ms. Sneha Dey

Cover Design
Ms. Sneha Dey

Back Cover Design
Neehar Kakaty
Electrical Engineering
Back Cover Inside Design
Sakib Ahmed

Electronics and Telecommunication Engineering

Colour Pages Compiled By :
Magazine Committee

PREVIOUS EDITORS OF "THE AECIAN"

Year	Editor
1956-57	Sarashish Chandra Das
1957-58	Purnananda Kalita
1958-59	Rohini Kumar Bora
1959-60	Nurul Amin
1960-61	Amulya Kr. Goswami
1961-62	Krisnananda Das
1962-63	Bhabendra Nath Patowary
1963-64	Satish Tahbildar
1964-65	Manoranjan Sarma
1967-68	Shyam Sundar Deka
1968-69	Imtiaz Ali
1969-70	Bichitra Barman
1971-72	Hemendra Borah
1972-73	Ahmed Eusuf Zaheer
1973-74	Karuna Bhattacharyya
1974-75	Pranab Kr. Borah and Trailokya Dev Sharma
1976-77	Altaf Muzid
1979-80	Chandra Boruah
1983-84	Ritunjay Bhuyan
1984-85	Upananda Kakoti
1985-86	Ahshanul Hussain
1986-87	Bhupati Das
1987-88	Uttam Saikia
1988-89	Diganta Hazarika
1989-90	Pranab Kr. Nath
1990-91	Ratul Goswami
1991-92	Navajyoti Gogoi
1992-93	Kishor Kr. Pathak
1993-94	Abhijit Kalita
1994-95	Amardeep Kalita
1997-98	Amarjit Singh
1998-99	Chandan Kr. Das
1999-00	Sandip Kr Sarma
2000-01	Bidyut Plaban Saikia
2001-02	Apurba Bikash Kalita
2002-03	Jyotish Kr. Nath
2003-04	Sudip Mitra
2005-06	Biplab Bhattacharjee
2006-07	Dibyaranjan Deka
2007-08	Mithun Kaushik Sharma
2008-09	Animesh Bora
2009-10	Hiron Phukan
2010-11	Lakshya Jyoti Chutia
2011-12	Debasish Chetia
2012-13	Raktim Gogoi
2013-14	Rahul Sharma
2014-15	Jyotirmoy Sharma
2015-16	Amarendra Hazarika
2016-17	Pallav Pratim Gayan
2017-18	Debatosh Bhowmik
2018-19	Manjur Ahmen
2019-20
2020-22	Anuron Sarma & Daisy Das
2022-23	Arindom Kashyap Ray

From the Principal's Desk

The annual magazine of an institution is more than a collection of pages; it is a mirror of creativity, curiosity, and expression. It provides a space where young minds can explore ideas, shape their voices, and showcase their literary and innovative abilities. Assam Engineering College, the premier technical institute of North-East India, has upheld a proud tradition of excellence across literature, science, technology, and many other fields since its establishment.

The 60th Edition of "The AECIAN" reflects the continued passion and originality of the students of this esteemed institution. It captures their thoughts, achievements, and creative pursuits, while carrying forward the rich legacy that defines Assam Engineering College. I hope this edition will inspire readers, encourage new ideas, and strengthen the culture of expression within the college community.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Amrita Ganguly'.

Prof. Amrita Ganguly
Principal
Assam Engineering College

Editorial Committee

Sneha Dey
Editor

Vivekanand Mazumder
4th Semester
Mechanical Engineering Department.
Managing editor

Trishna Das
4th Semester
Electrical Engineering Department
Associate editor

Hema Das
4th Semester
Chemical Engineering Department
Associate editor

Hangshanila Bungrung
4th Semester
Electronics & Telecommunication Engineering Department.
Associate editor

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

বিগত বছৰটোত অসম অভিযান্ত্ৰিক
মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে জড়িত যিসকলে
পৰলোকলৈ গমন কৰিলে সেই সকলোৰে প্ৰতি
জনাইছোঁ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

সম্পাদনা সমিতি

মহাবিদ্যালয়ৰ গীত

ডঃ অক্ষয় কুমাৰ শৰ্মা
অধ্যাপক আই আই টি, গুৱাহাটী

শত অভিযন্ত্ৰৰ সাধনাথলীত
সবে মিলি গাওঁ আহা আশা ভৰা গীত
গানে গানে প্ৰতিক্ষণে বিচাৰো আহা
নতুন সপোন আৰু সোণালী অতীত

ক'ত মহা মনীষীৰ মাতৃ স্বৰূপ
শিক্ষাৰ এই মহা প্ৰাঙ্গণ,
সমাজৰ হকে আমি কৰিম নিতে
অভিনৱ সৃষ্টি অগনন,
ভাগ লও যদিহে দেশৰ প্ৰগতিত
খোজ ৰৈ যাব তেহে সময় বালিত ॥

আগুৱাই আহাহে সতীৰ্থ
সজাই তোলা এই তীৰ্থ
বিশ্ববাসীক আনি জনাও আহা
কামেৰে আমাৰ সামৰ্থ্য

বাধা ভৰা সন্মুখৰ কোবাল নদীত
নাওঁ মেলি দিও আহা নতুন গতিত ॥

❧ সুচীপত্ৰ ❧

সম্পাদকীয় || 5

তোমাৰ জন্মদিনত....- মঞ্জুৰী হাজৰিকা || 7

নিলাজ কবিতা- ড০ বিভাষ শৰ্মা || 8

শিক্ষকতাৰ নিচা- ড০ সত্যজিৎ ভূঞা || 9

"INTERESTING SITE VISIT OF CIVIL ENGINEERS" - Bhaskarjyoti Das || 12

Circuits and Consciousness: The Dual ...-Rajkumar Joydev Borah || 15

Soft Skills—The Real ... - Dr Sonali Biswas || 18

Standing on the Other Side... - Dr. Hiya Saharia || 19

One Year at Assam Engineering College - Nandan Sarmah || 21

Success vs Happiness: What Should We Really Pursue? - Dr. Bornali Gogoi || 22

The AI Mirror: Beyond the Upgrade - Dr. Navajit Saikia || 25

The Life of a Government Engineering ...- Dr. Bibhash Sarma || 28

Thoughts into Reality - Dr. Deba Kumar Mahanta || 33

জুবিনদাৰ সোঁৱৰণত - ভবেন কলিতা || 34

সাক্ষাৎকাৰ: বিশিষ্ট লেখিকা অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী || 35

শৈশৱৰ সেই দিনবোৰ-শিৰোমণি শইকীয়া || 47

মুকলি আকাশৰ সন্ধানত- অৰিন্দম ডেকা || 48

এক যান্ত্ৰিক পদ্য || 51 অক্ষয় দাস

শৈশৱ - অনুৰাগ বৰা || 49

হেঁপাহ - কৃশাণু কাশ্যপ শৰ্মা || 50

ৰঙা ৰং - ভাৰনা দাস || 50

উকা - যুগলকিশোৰ কলিতা || 51

অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়-জ্যোতিৰ্ময় ৰায় || 51

কেতিয়াবা মন যায় - লক্ষ্যদীপ বৰা || 53

তুমি সপোন নেদেখিবা-শিৰোমণি শইকীয়া || 52

কবিতাৰ কথাৰে....- প্ৰজ্ঞান কলিতা || 53

ঘৰমুৱা-যশোৱন্ত বুংৰুং || 53

❧ সূচীপত্ৰ ❧

মনৰ এক্সাৰত-অবিনাশ ৰাজবংশী	॥ 54
সপোনৰ সন্ধানত -যশোৱন্ত বৃংকং	॥ 54
উত্তৰ বিহীন চিঠি - অঙ্গনা গৌঁহাই	॥ 55
জুবিনদালৈ — “পাখি মেলি দিয়ে” - আয়ুচি কটকি	॥ 56
চম্পাৰতীৰ ভনীয়েকৰ সাধু - ধনঞ্জয় দাস	॥ 57
বৃত্তীয় মৰীচিকা-প্ৰণৱানু প্ৰাণটো হাজৰিকা	॥ 60
আচম্বিতে ঘটা সেই জীৱন্ত নাটক-বানেশ্বৰ খাউণ্ড	॥ 65
Los Ecos of Life - Pritam Das	॥ 68
HUMAN AND THEIR TOUCHES-Kristi Saikia	॥ 69
A Blue Sky-Yashuwanta Bungrung	॥ 69
An ode to AEC-Charchita Hazarika	॥ 70
CHERRY WINE -Trishna Das	॥ 70
Echoflux - Astha Ingti	॥ 71
BETTER WORLD- Yashuwanta Bungrung	॥ 71
A Decade of Building- Ankita Goswami	॥ 72
A Journey to the University of Greenwich - Maidang Basumatary	॥ 75
Beyond Borders.... - Bibhavdeep Talukdar	॥ 76
The Light We Didn't See....- Kristina Deka	॥ 79
Learning Beyond Borders...- Sohini Bhattacharjee	॥ 81
The Kind of Place You Never Leave Unchanged- Sneha Dey	॥ 83
C ₂ H ₅ OH BLENDING- Pragya Borah	॥ 84
The Teenage Brain- Ruhan Roushan Islam	॥ 86
SIH '25- Bibek Bharadwaj	॥ 87
My Internship Experience at-Suhasini Baishya	॥ 81
“মইও কি এক নাৰচিচিষ্ট” - বিজন গোস্বামী	॥ 91
What If the Bhagavad Gita ...- Gautaam Borah	॥ 91
ধুমুহাত থৈ যাওঁ মোৰ গতি - ড° দিলীপ কুমাৰ বৰা	॥ 95
Secretarial Report	॥ 97
List of Faculty	॥ 119
Activities Report : AECSU 2025-2026	॥ 125
মুখা নাট্য আৰু চলচ্চিত্ৰ সমাজ - তন্ময় শৰ্মা	॥ 139

সম্পাদকীয়

শ্রদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ঐক্যবদ্ধ প্ৰচেষ্টা আৰু সহায়-সহযোগিতাৰ ফলত অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ পৰম্পৰা ৰক্ষা কৰি প্ৰতিবছৰৰ দৰে এইবেলিও আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগবাঢ়িলো। এই কাম সহজসাধ্য আৰু সম্পূৰ্ণ কৰি তুলিবলৈ সমৰ্থ হোৱা বাবে মই সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

বিজ্ঞানে কৈ গৈছে যে, কিতাপেই আধুনিক পৃথিৱীখন শাসন কৰিছে। যি সমাজত কিতাপ নাই সেই সমাজ থকা নথকা একে কথা। সাহিত্য হৈছে মানৱ সমাজৰ দাপোণ স্বৰূপ। মানৱ সমাজৰ আদৰ্শ, অস্তিত্ব, সভ্যতা-সংস্কৃতি। মানৱ সমাজৰ বিভিন্ন দিশৰ চিন্তা-চৰ্চাৰ সম্যক ৰূপ-স্বৰূপ। সাহিত্যতে সমাজ ব্যৱস্থাৰ সম্পূৰ্ণ ইতিহাস লুকাই থাকে।

বৰ্তমান বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ জগতখনত অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয় হৈছে এনে প্ৰতিষ্ঠান যিয়ে প্ৰতি বছৰত বহুজন অভিযন্তা সৃষ্টি কৰি সমাজৰ বিকাশ সাধনত অৱদান যোগাইছে। তেনেদৰে সমাজৰ্কৰ্মী আৰু সাহিত্যিক সৃষ্টিকৰি এখন সুন্দৰ সুশৃংখলিত সমাজ গঢ়াত অৰিহনা যোগাই আহিছে। সাহিত্যৰে এটি উপাদান 'আলোচনী'। এইচিয়ানৰ সাহিত্য চৰ্চাৰ আহিলা হিচাপেলৈ প্ৰত্যেক বছৰে প্ৰকাশ হৈ আহিছে। মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ চিন্তা ধাৰা, অন্তৰত লুকাই থকা সুপ্ত প্ৰতিভাৰ লগতে এইচিৰ আনন্দময় জীৱন আৰু সংগ্ৰাম নেওচি দিয়া প্ৰতিটো খোজৰ মুৰ্ত্ত বৈ আছে এই 'এইচিয়ানৰ' পাতে পাতে।

আলোচনী সম্পাদিকা হিচাপে কাৰ্যাভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত এই বছৰ আৰম্ভ হৈছিল 'INDUCTION PROGRAMME' যাৰ উদ্দেশ্য আছিল নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক তেওঁলোকৰ কৰ্তব্য মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা আৰু সমাজৰ প্ৰতি থকা তেওঁলোকৰ ভূমিকাৰ এটি চমু আভাষ দিয়া আৰু আমাৰ দয়িত্ব আছিল তেওঁলোকে লগতলৈ অহা উৎসাহ, উদ্দীপনা আৰু আত্মবিশ্বাসক পৰিবৰ্দ্ধন কৰি তেওঁলোকৰ মাজত থকা প্ৰতিভাক চিনাক্ত কৰা। মই আলোচনী সম্পাদিকা হিচাপে দুটাকৈ প্ৰতিযোগিতা নৱাগতৰ মাজত অনুষ্ঠিত কৰিছো। প্ৰথমে 'PEN THE PICTURE' নামেৰে এখনি সাহিত্য প্ৰতিযোগিতা আৰু তাৰ পিছত অনুষ্ঠিত কৰা হয়, সৃষ্টি আৰ্ট ক্লাবৰ সহযোগত চিত্ৰাংকন প্ৰতিযোগিতা।

প্ৰথমবাৰৰ বাবে 'THE AEC YEARBOOK-2025' নামেৰে এখন তথ্য সমৃদ্ধ সংগ্ৰহ সম্পাদনা কৰা হয়। এই 'ইয়াৰ বুক'খন মুকলি হয় ২৫ জানুৱাৰী ২০২৬ ত ৭১ তম কলেজ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ দিনা।

২৬ জুলাই ২০২৫ তাৰিখে প্ৰেক্ষাগৃহ কাষতে থকা 'কুঁহিপাত' প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন উন্নীতকৰণ আৰু নতুনকৈ সম্পাদনা কৰা হয়। এইবাৰৰ 'কুঁহিপাতৰ' বিষয় ৰখা হয় 'অপাৰেচন সেন্দূৰ' কাৰ্গিল বিজয় দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি উন্নীতকৰণ কৰা হৈছিল। শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে ৫ ছেপ্টেম্বৰ ২০২৫ তাৰিখে 'SOCIAL WELFARE DEPARTMENT' (S.W.D.)' ৰ কাষতে থকা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন নতুনকৈ সজোৱা হয়। তাৰ লগত অনুষ্ঠিত কৰা হয় আন্তঃছাত্ৰস-অনাৱাসিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰতিযোগিতা।

তত্ত্বাবধায়ক ডঃ বিভাস শৰ্মা ছাৰ, ডঃ মঞ্জুৰী হাজৰিকা মেডাম, ডঃ সত্যজিৎ ভূঞা ছাৰ আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষা ডঃ অমৃতা গাংগুলী মেডামৰ মাৰ্গদৰ্শন লগতে ডঃ বিপুল তালুকদাৰ ছাৰৰ নেৰা-নেপেৰা প্ৰচেষ্টা অবিহনে এই আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰা প্ৰায়ে অসম্ভৱ হ'লহেতেন।

আলোচনীখনৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ বিচাৰকৰ গুৰুভাৰ হাতত তুলি লোৱাৰ বাবে তেওঁলোকৰ ওচৰত মই চিৰ ঋণী হৈ ৰ'লো।

যি সকল লেখক-লেখিকাই, তথা চিত্ৰশিল্পীয়ে আলোচনীখনৰ বাবে সাহিত্য সম্ভাৰ দি উপকৃত কৰিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ হিয়াভৰা শুভেচ্ছা আৰু কৃতজ্ঞতা থাকিল। আলোচনীখন প্ৰকাশৰ দিশত মোক বহুতে বহুত ধৰণে সহায়-সহযোগ আগবঢ়ালে। সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু শিক্ষাগুৰুলৈ মোৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। অৱশেষত আলোচনীখন সমূহ এচিয়ানে অন্তৰেৰে আদৰি ল'ব বুলি আশা কৰিলো। অনিচ্ছাকৃতভাৱে বৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ ক্ষমা প্ৰৰ্থনাৰে-

স্নেহা দে'
আলোচনী সম্পাদিকা

তোমাৰ জন্মদিনত (জুবিনৰ ৫৩ তম জন্মদিন উপলক্ষ্য)

মঞ্জুৰী হাজৰিকা
অধ্যাপক, মেকানিকেল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

সৌ যে আকাশৰ উজ্জল তৰাটো...
সেয়া তুমি জুবিন তুমি

আজি তোমাৰ জন্মদিন
যাঁচিলো হিয়াভৰা মৰম।
তুমি নাই বুলি কেনেকৈনো মানি লওঁ?
আকাশে-বতাহে গুঞ্জৰিত তোমাৰ গানত,
কবিৰ কবিতা আৰু চিত্ৰকৰৰ তুলিকাত,
কণমানিৰ আধা ফুটা “মায়াবিনী” ৰ সুৰত,
প্ৰকৃতি আৰু নাহৰ বনত,
অনুৰাগীৰ ব্যাকুল হৃদয়ত,
প্ৰতি টোপাল চকুপানীত,
আৰু অগণন বিষাদ সিন্ধু হৃদয়ত,
তুমি নাই ক’ত?

তোমাৰ সুৰত আছিল নৱ জীৱনৰ উন্মেষ।
তোমাৰ গানে আঁকিছিল
তিনিটা প্ৰজন্মৰ হৃদয়ৰ মানচিত্ৰ,
বান্ধিছিল হৃদয়লৈ যোৱা বাট
আৰু তোমাৰ কণ্ঠ
মায়াময়, অনুভৱী, আশা ভৰা
হৃদয়ত লিখা গান জানো পাহৰিব পাৰি?

তুমি যে অমৰ
যেন...
ৰৈ গলা তুমি এনেকৈ,
বুকুতে যেনেকৈ,
এটি চিনাকি নুপুৰৰ ৰংজুন

একবিংশ শতিকাৰ শ্ৰেষ্ঠতম প্ৰেম কাহিনী
অসম - অসমীয়াৰ আৰু তোমাৰ
এজন মানুহক এনেকৈ ভাল পাব পাৰিনে
অভূতপূৰ্ব অবিশ্বাস্য

তুমি কৈছিল
শেষ বুলিলেই শেষ নহয়, আকৌ আৰম্ভ হয়।
হে প্ৰিয়তম শিল্পী
আহিবা আকৌ,
জিৰাবা এপলক,
তোমাৰ নিগাজি ঠিকনা আমাৰ হৃদয়
ৰাখিম আলফুলে সাঁচি হৃদয়ত,
আজীৱন, চিৰদিন, চিৰকাল

নিলাজ কবিতা

ড০ বিভাষ শৰ্মা

অধ্যাপক, চিভিল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

সন্ধিয়াটো ডুব গৈছে আপঙত
নিচালগা গছবোৰ নাচি আছে ফাগুনৰ বতাহত

সেমেকা সন্ধিয়া এপিয়লা কবিতা লৈ
মই বহি আছো নুবুজা সাঁথৰৰ লগত

শব্দবোৰে মোট সলাইছে
এয়া হেনো সময়ৰ দাবী
নদী হৈ থকা নাই নদী
পথাৰ হৈ থকা নাই পথাৰ

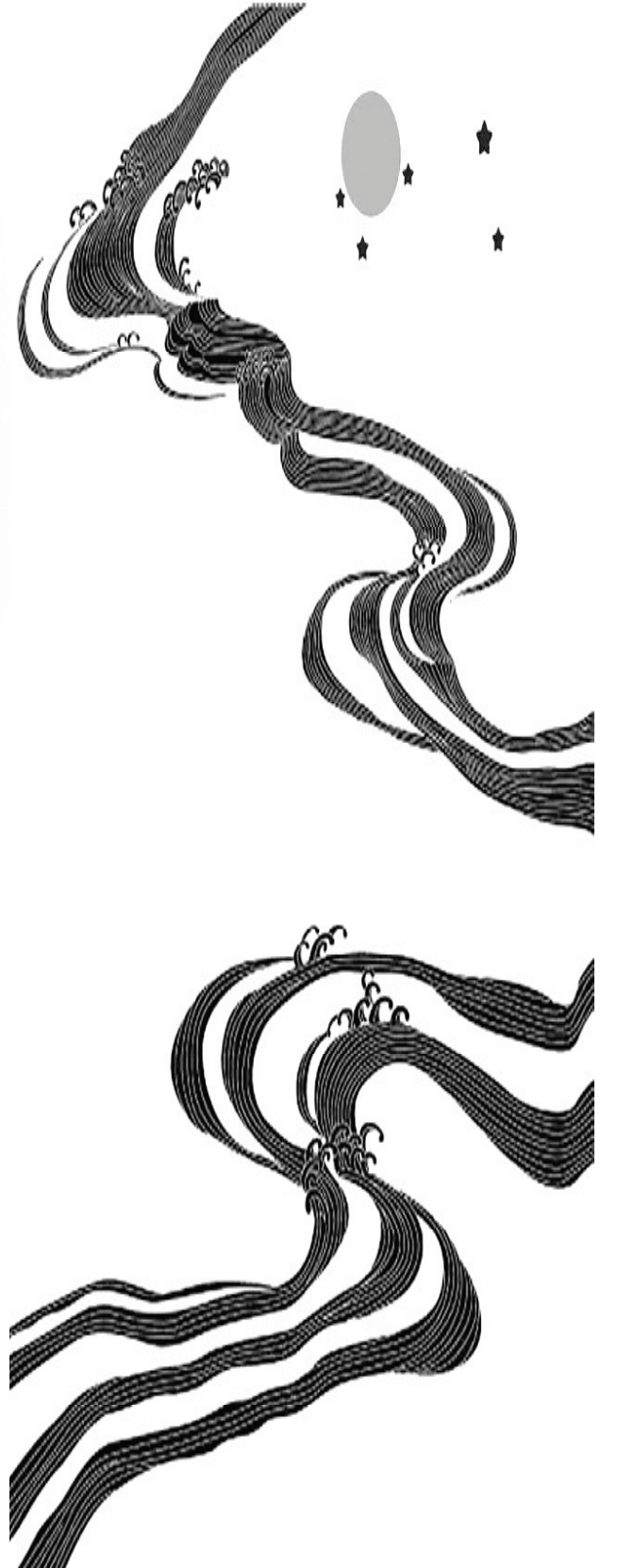
নদীৰ বঙ এতিয়া বঙা
পথাৰৰ বঙ ক'লা

সন্ধিয়াৰ কাঁচি জোনটো বিপাঙত পৰিছে
চৰাইবোৰে খুটিয়াই আছে কেঁচু বুলি

নদীখন ডুব যাব এতিয়া পথাৰৰ বুকুত
পথাৰে গিলি খাব নদীৰ মাছ, মেটেকাৰ কেঁচা সেউজ

সেমেকা সন্ধিয়া ডুব যাব খোজা নদীখনৰ দুখবোৰ লৈ
বুজা নুবুজা অৰ্থ সলোৱা শব্দৰ মাজত
মই বহি আছো এপিয়লা কবিতা লৈ

পৰিধান খুলি কবিতা এতিয়া উলংগ

শিক্ষকতাৰ নিচা

ড° সত্যজিৎ ভূঞা

অধ্যাপক, বৈদ্যুতিক ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

সকলো পেছাই সমাজৰ হিতাৰ্থে নিয়োজিত। হয়তো কিছুমান পেছাত সমাজ সেৱাৰ সুবিধা অধিক। চিকিৎসা, শিক্ষা, সাংবাদিকতা আদি তেনেকুৱা যেন ভাব হয়। নিজে নো কিয় ইমানবোৰ চাকৰি সলাই অৱশেষত শিক্ষকতা বৃত্তিটোকে খামুছি ধৰিলোহি বুলি প্ৰশ্ন কৰিলে তেনেকুৱা এটা উত্তৰেই বিচাৰি পাওঁ। ৰেৱতী মোহন দত্ত চৌধুৰী ছাৰে এই চি তে শিক্ষকতা কৰিছিল। গল্পকাৰ ৰূপে প্ৰখ্যাত হৈ উঠাৰ পিছত, অৱসৰী জীৱন বহু বছৰ কটোৱাৰ পিছত তেওঁৰ মনে ক'লে যে তেওঁৰ বাবে শিক্ষকৰ পৰিচিতিহে অধিক কাম্য। আৰু বহু উদাহৰণ মই বিচাৰি পাইছো। বিভিন্ন বৃত্তিজীৱী শিক্ষাৰ জগতত পাৰদৰ্শিতা প্ৰদৰ্শন কৰা লোক কিদৰে শিক্ষকতাৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত। ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ সাধাৰণ পৰিষদত ভাষণ দিয়া প্ৰথম অসমীয়াজন বিপিন পাল দাস। তেওঁ ইন্দিৰা গান্ধীৰ প্ৰধান মন্ত্ৰীত্বৰ এচোৱা সময়ত বিদেশ মন্ত্ৰালয়ত উপমন্ত্ৰী আছিল। তেওঁ কিদৰে শিক্ষকতা বৃত্তিটোৰ প্ৰতি অতি আকৰ্ষিত আছিল তাৰ সবিস্তাৰ বৰ্ণনা দিছিল নিজৰ আত্মজীৱনীত ১৯৪৫ চনত। 'মই কাশী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা পদাৰ্থ বিজ্ঞানত এম এছ চি পৰীক্ষাত সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ আহি কি কৰিম একো ঠিক কৰিব নোৱাৰি কেইদিনমান গুৱাহাটীতে কটাইছিলো মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিয়াৰে পৰা মোৰ মনত এটা তীব্ৰ হেঁপাহ আছিল কোনোবা কলেজত অধ্যাপনা কৰিবলৈ। কিন্তু সেই সময়ত কটন কলেজৰ বাহিৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ আন কোনো কলেজত বিজ্ঞানৰ শ্ৰেণী খোলা হোৱা নাছিল।' বিপিন পাল দাসে ইংৰাজ চৰকাৰে চলোৱা কলেজত কাম নকৰে। অন্তৰত প্ৰৱল দেশাত্মবোধ। পৰাধীনতাৰ শিকলি ছিঙি দেশ স্বাধীন কৰিব লাগে। যি কি নহওঁক তেওঁ কলিকতাৰ আশুতোষ কলেজত চেপ্টা কৰি চাবলৈ গ'ল কলেজখনৰ হতা কৰ্তা বিধাতা স্বৰূপ শ্যামাপ্ৰসাদ মুখাৰ্জীক লগ ধৰি। শ্যামা প্ৰসাদে প্ৰথম সাক্ষাৎতে ক'লে — কলিকতাৰ পথত এম এছ চি পাছ কৰি কিমান ডেকাই ঘূৰি ফুৰিছে — কলেজৰ চাকৰি নাই, তেনে স্থলত তোমাৰ দৰে অসমীয়া ডেকাক মই কিদৰে চাকৰি দিওঁ? বিপিন পাল দাসেও সমানে প্ৰাবল্যৰে উত্তৰ দিলে। মেধাৰ ভিত্তিত আপুনি মোক নাকচ কৰিব পাৰে। মোৰ কোনো আক্ষেপ নাই। কিন্তু মই যদি প্ৰতিবাদ কৰি কওঁ যে শ্যামা প্ৰসাদৰ দৰে নেতাই কেৱল অসমীয়া হোৱাৰ বাবে মোক চাকৰি বঞ্চিত কৰিছে, তেতিয়া আপোনাৰ স্থিতি কি হব? নিমিষতে শ্যামাপ্ৰসাদৰ কথামতেই বিপিন পাল দাসক আশুতোষ কলেজত প্ৰবক্তাৰূপে কাম কৰিবলৈ দিয়া হ'ল। শিক্ষক ৰূপে তেওঁ কি পৰিক্ৰমা দেখুৱালে সেয়া সুকীয়া বিষয়। কিন্তু তেওঁৰ সপোন ফলৱতী হ'ল।

অসম ৰাজ্যিক বিদ্যুৎ পৰিষদত কাম কৰি থাকোতে দুজন বিষয়ক লগ পাইছিলো। দুয়োজন অত্যন্ত মেধাৰী আছিল। পিছত দুয়োজনেই পৰিষদৰ চীফ ইঞ্জিনিয়াৰ পৰ্যায়লৈকে পদোন্নতি পাই অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিছিল। মই লগ পাইছিলো এজনক মাইবেলাত। ১৯৮৮ চনত। নাম গোলাপ চন্দ্ৰ গগৈ। সেই সময়ত তেওঁ আছিল লাকুৱা অপাৰেশ্যন ডিভিজনৰ কাৰ্যবাহী অভিযন্তা। আৰু আনজন আছিল মুক্তানাথ শৰ্মা। লগ পাইছিলো ১৯৯০ চনত। তেওঁ তেতিয়া

পৰিষদৰ ডিৰেক্টৰ (টেকনিকেল)। চুপাৰইনটেন্ডেণ্ট ইঞ্জিনীয়াৰ পৰ্যায়ৰ বিষয়া তেতিয়া। দুয়োজনেই বিভিন্ন উপলক্ষত মোক কোৱা মনত পৰে — তেওঁলোক ইঞ্জিনীয়াৰিং কলেজৰ শিক্ষক হ'ব পৰা হ'লে অধিক সুখী হ'লহেতেন! আচলতে শিক্ষকতাৰ প্ৰতি সমাজ সচেতন লোকৰ বিশেষ আকৰ্ষণ থাকে। তেওঁলোক দুয়োজনৰ সৈতে মোৰ দীৰ্ঘ সময়ৰ সম্পৰ্ক আছিল। তেতিয়া বুজি পাইছিলো — কিদৰে তেওঁলোক শিক্ষক অনুৰাগী হ'ব পাৰিছিল। ভাল শিক্ষকৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় গুণাৱলী দুয়োজনৰ ব্যক্তিত্বত সততে দৃষ্টিগোচৰ হৈছিল। মই নিজে যেতিয়া পৰিষদৰ চাকৰি এৰি পুনৰ শিক্ষক হ'বলৈ আহিছিলো তেতিয়া এজন পূৰ্ণবয়স্ক অভিজ্ঞ ইঞ্জিনীয়াৰে সুধিছিল — আপুনি Tactful, Elegant, Able, Man of character, Humourous, Energetic, Rational person হয়নে? যদি হয় ঘাতক। যদি নহয় এতিয়াৰ পৰা Culture কৰক। তেহে সময়ত শিক্ষক ৰূপে নিজেও আনন্দিত হ'ব পাৰিব আৰু সময়ৰ বালিত খোজ ৰাখিবও পাৰিব। মই বুজি পালো, তেওঁ কি ক'ব খুজিছিল। শিক্ষকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কেৱল বিষয় বুজালেই নহ'ব। জীৱনেৰে প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰিব লাগিব। তেনে Demonstrator, তেনে Inspiring force ৰ অধিকাৰী লোক কেইজন থাকে? সেয়ে সফল শিক্ষকৰ সংখ্যাত আঙুলি মুৰত লিখিব পৰা শিক্ষক ৰূপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, সমাজক, সময়ক প্ৰভাবান্বিত কৰিবলৈ সাধনা কৰিব লাগিব। এনে এটা সময় আছিল যেতিয়া পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ঠাইত মুষ্টিমেয়ৰ মাজত শিক্ষা আৱদ্ধ আছিল। সাধাৰণ লোকে শিক্ষা লাভ কৰাতো মুষ্টিমেয় দলটোৱে নিবিচাৰিছিল। জ্ঞানেই শক্তিৰ মূল। জ্ঞান লাভ কৰি এটা দল ক্ষমতাবান হৈছিল, আৰামপ্ৰিয় জীৱনৰ অধিকাৰী হৈছিল। গতিকে সেই শ্ৰেণীটোৱে জ্ঞান আহৰণ কৰটো তেওঁলোকৰ একচেতীয়া অধিকাৰ বুলি ধৰি লৈ আনক সেই অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছিল। মূলত শিক্ষাক অৱৰুদ্ধ কৰি ৰখাৰ ব্যৱস্থা চলিছিল। সেই সময়ত যি কম সংখ্যক লোকে জ্ঞান আহৰণ কৰাৰ অধিকাৰ পাইছিল তেওঁলোকে সেই জ্ঞান যাতে হঠাতে আনলৈ যাব নোৱাৰে তাৰ বাবে বৰ সতৰ্কতা অৱলম্বন কৰিছিল। শিক্ষক এজনে এইবোৰ ভাল পাব পাৰে জানো? কেতিয়াও নোৱাৰে। শিক্ষাৰ অৱৰুদ্ধ ৰূপ তেওঁ কল্পনাই কৰিব নোৱাৰে। মনৰ দুৱাৰ খিড়িকী খুলি তেওঁ শিক্ষাৰ পোহৰ বিয়পাবলৈ আৰু বিয়পি পৰাত সহায় কৰিবলৈ উদগ্ৰীৱ হৈ থাকে। গতিকে শিক্ষকৰ দায়িত্ব অসীম। সমাজৰ অনুকূলে। জনতাৰ পক্ষত সদায় শিক্ষকৰ স্থিতি। সেয়ে বহু সময়ত শিক্ষক ন্যস্ত স্বাৰ্থ জড়িত লোকৰ দ্বাৰা নিপীড়িত হোৱাৰ পূৰ্ণ সম্ভাৱনা থাকে। গ্ৰীচদেশৰ পৌৰাণিক পুথিত আছে যে, হিংসুক দেৱতাই প্ৰমেথিউছক এইবাবেই শাস্তি দিছিল যে, তেওঁ জ্ঞান আহৰণ কৰি সেই জ্ঞান মানুহৰ মাজত বিলাই দিবলৈ বিচাৰিছিল। বাইবেলত থকা জ্ঞানবৃক্ষ জোপাৰ কাহিনীটো সকলো মানুহেই জানে। পুৰণি ভাৰততো তথাকথিত নিম্ন বংশৰ লোকে জ্ঞান আহৰণৰ পৰা বঞ্চিত কৰা বুলি প্ৰবাদ আছে। এইদৰে জ্ঞানক আঁৰবৰ দি ঢাকি ৰখা ব্যৱস্থা ভাৰত, গ্ৰীচ, ইজিপ্ত আদি বহুতো দেশত হৈছিল। গতিকে এই কথা বুজাত অসুবিধা নহয় যে, শিক্ষকে নিজৰ দায়িত্ব সুকলমে পালন কৰাত বহু অসুবিধা থাকে। বহু সময়ত শিক্ষক নিয়মনিষ্ঠ নোহোৱাৰ ফলতো শিক্ষাৰ বিষয় পৰিস্থিতিৰ উন্মুখীন হয়। গুৰু দ্ৰোণাচাৰ্য্যই একলব্যৰ দৰে সাধক ছাত্ৰৰ সোঁহাতৰ বুঢ়া আঙুলিটো গুৰু দক্ষিণা ৰূপে বিচৰাৰ আঁৰত এই নিয়মনিষ্ঠ নোহোৱাৰ কাহিনী সোমাই থকা নাইনে?

আৰবৰ অধিক সংখ্যক লোক শিক্ষিত হৈ উঠাৰ পিছত তেওঁলোকে আৰবৰ চাৰিসীমাৰ বাহিৰ হৈ পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ঠাইত বিয়পি পৰিছিল। এটা সময়ত আৰবে শিক্ষা ক্ষেত্ৰত শ্ৰেষ্ঠ স্থান অধিকাৰ কৰিলে। সাহিত্য, কলা, দৰ্শন, বিজ্ঞানত নেতৃত্ব দিব পৰা এটা অৱস্থা। কিন্তু যেতিয়াই তেওঁলোকৰ অনুসন্ধিৎসু মনৰ অলসতা-বিশ্বাস আৰম্ভ হ'ল তেতিয়াই যেন তেওঁলোকৰ গৰিমা কমিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। শিক্ষাই সদায় গতিশীলতা দাবী কৰে। শিক্ষকৰ জীৱন গতিশীলতাৰ নামাস্তৰ। শিকি বুজি নাথাকিলে, অভ্যাস অটুত নাৰাখিলে শিক্ষকে মান ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে। মান আৰু স্থান অটুত ৰাখিবলৈ শিক্ষকে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিবই লাগিব। সেই দিশৰ পৰা শিক্ষকৰ অৰ্থাৎ সফল শিক্ষকৰ জীৱন সাঁচা অৰ্থত অনুকৰণীয়।

জীৱন সুকলমে যাপন কৰিবলৈ ব্যক্তিক প্ৰয়োজন হয় বিভিন্ন সেৱাৰ। অৰ্থাৎ বিভিন্ন ধৰণৰ বৃত্তিত নিয়োজিত লোকৰ সহায়তহে আমি বৰ্তমান সহজ ভাবে জীৱন যাপন কৰিব পাৰো। এই সকলো বৃত্তিৰ বাবে পাৰদৰ্শী লোকৰ প্ৰয়োজন। পাৰদৰ্শিতাৰ বাবে তেনে গুৰু বা শিক্ষকৰো প্ৰয়োজন। অলপতে পঢ়িবলৈ পালো সমাজে প্ৰতিনিয়ত প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰা বৃত্তিজীৱি লোক সকলক কৰ্মপটু, পাৰদৰ্শী কৰি ৰাখিবলৈ তেওঁলোকৰ শিক্ষক সকল নিজে কেনে হোৱা প্ৰয়োজন। দেখাত সৰু যেন লগা বৃত্তি এটায়ো উচ্চ খলপৰ পাৰদৰ্শীলোকৰ সেৱা বিচাৰে। বিক্ৰয়যোগ্য সেৱা। তাৰবাবে তেনে বৃত্তিৰ শিক্ষক নিজেই সৃষ্টিশীল, ইন'ভেটিভ, উদ্যমী হোৱাতো নিতান্ত বাঞ্ছনীয়। ধৰক নাট্য একাডেমি, হেয়াৰ ষ্টাইল একাডেমি, ক্ৰিয়েটিভ ৰাইটিং একাডেমি ইত্যাদি ইত্যাদি। এনেবোৰ একাডেমিৰ শিক্ষক সকলৰ কথা ভাবকচোন।

মুঠতে উৎসৰ্গিকৃত শিক্ষকতাই বহু উছৰ্গাৰ মনোভাব, কৰ্ম, নিৰলস সাধনা, পৰিৱৰ্তিত সময়ৰ সৈতে পৰিচিত, অধ্যৱসায়, কষ্টসহিষ্ণুতা দাবী কৰে। এই সকলো পৰিক্ৰমাৰ পিছতহে আমি এজন সফল শিক্ষকক পাবগৈ পাৰো। তেওঁলুকাৰে বিশ্বই শুনাকৈ যেতিয়া কয় যে — এইজন মোৰ গুৰু। মানে ৰমাকান্ত আশ্ৰেকাৰ তেওঁলুকাৰৰ গুৰু বুলি যেতিয়া কয় — তেতিয়া আশ্ৰেকাৰৰ বাক কেনে ভাব হৈছিল? কৌশল, শৃংখলা, মানসিকতা সকলো দিশ তন্ন তন্নকৈ তেওঁলুকাৰক শিকাইছিল আশ্ৰেকাৰে। ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টাৰ অভ্যাস। জীৱনৰ কোনো সফল কৰ্মৰ পিছফালে 'চৰ্ট কাট' নাথাকে। আশ্ৰেকাৰৰ দৰে গুৰু হ'বলৈ বহু গুণ লাগে।

"INTERESTING SITE VISIT OF CIVIL ENGINEERS"

Bhaskarjyoti Das

Associate Professor

Civil Engineering Department

AEC, Jalukbari

আচলতে যুৰি ফুৰিলে বহুতো ইন্টাৰেষ্টিং কথা জানিব পাৰি।

এইবাৰ ফেব্ৰুৱাৰীৰ ৬, ২০২৬ তাৰিখে অৰুণাচলৰ টাৱাং জিলাৰ PMGSY ৰ তিনিখন Bridge Site ৰ In-spection ত AEC ৰ তিনিজন ফেকাল্টি গৈছিলো NRIDA, GoI ফালৰ পৰা। ৭ তাৰিখে প্ৰথম Bridge Site চাব গৈছিলো টাৱাংৰ কাংটেং বস্তিলৈ যিটো বস্তিত কেবল দুঘৰ মানুহ আছে আৰু এটা monastery আছে আৰু তালৈ যাবলৈ কোনো ৰাস্তা নাই। সেই Monastery টোলৈ আৰু সেই দুঘৰ পৰিয়ালৰ ৰচজন মানুহে পাহাৰুৰা ৰাস্তাত ট্ৰেকিং কৰি কিছু দুৰৰ ঠাইলৈ গৈ সা-সামগ্ৰী নিজৰ বাবে লৈ অহা-যোৱা কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰি আছে। তালৈ কিয় চলাচল সূচল কৰিবলৈ ৰাস্তাৰ দৰকাৰ হ'ল? আচলতে কাংটেংৰ পৰা কিছু আতৰত চাইনা বোৰ্ডাৰ আছে আৰু বোৰ্ডাৰৰ কাষতেই চাইনাই সৰু সৰু গাওঁ স্থাপন কৰি তাত চাইনাৰ মানুহক সংস্থাপিতও কৰি আছে আৰু road connectivity ও কৰি আছে আৰু বোৰ্ডাৰৰ তেনেকুৱা দুৰ্গম ঠাইত চাইনাৰ মানুহৰ সংখ্যাও বঢ়াই আছে। চাইনাই তেওঁলোকৰ মেপত অৰুণাচলৰ এনেকুৱা ঠাইবোৰো সোমাই ৰাখিছে হেনো। এই অৰুণাচলৰ কাংটেং নামৰ ঠাই টুকুৰাৰে চাইনাৰ আৰ্মি আগতে টাৱাংলৈ সোমাইছিল। সেই বাবে ভাৰত চৰকাৰে এই বোৰ্ডাৰৰ অৰুণাচলৰ ফালে থকা এনেকুৱা অতি দুৰ্গম ঠাইৰ সৰু সৰু বস্তিবোৰলৈ মেইন ৰাস্তাৰ পৰা road connectivity কৰাত গুৰুত্ব দিবলৈ ধৰিছে। আৰু এই বস্তিবোৰক নাম দিছে Vibrant Village .এই নতুন ৰাস্তাটো পাহাৰত ২০ কিমি দীঘল লগতে এখন ৩০ মিটাৰৰ দীঘল দলং বনাব লাগে।

পাহাৰ এখনত নতুন ৰাস্তা এটা বনোৱালৈকে মানে পৰিকল্পনাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ হোৱা লৈকে থকা কাম আৰু কষ্ট নেদেখিলে বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰি। পাহাৰৰ ধুনীয়া ৰাস্তা এটাত গৈ থাকিলে সেই কষ্টৰ অনুভৱটো কৰিব নোৱাৰি। ৰাস্তা নিৰ্মাণ আৰু ৰূপাংকন কৰা ব্যক্তি সকলৰ বহুলভাৱে ফলপ্ৰসু যাতায়ত-পৰিকল্পনাৰ কৌশল থাকে যিবোৰ কেবল চালকসকলে সম্মুখীন হব পৰা শংকাকুল ঘটনাক বিবেচনা কৰে আৰু এইটোৰ বাবে বহুতে বহু কষ্ট আৰু ত্যাগ স্বিকাৰ কৰিব লগা হয়। আমি bridge site লৈকে দুই কিমি ট্ৰেকিং কৰি যাওঁতে কিছু কষ্ট হ'ল। ঠান্ডাওঁ বহুত বেছি। ফিৰফিৰিয়া বতাহ বলি আছে। পাহাৰ কাটি ৰাস্তা বনাবৰ বাবে সাজু কৰিছে। পাহাৰৰ কটা মাটিবোৰ কাষলৈ slope ত পেলাই দি ৰাস্তাৰ formation টো আগতে বনাই লয়। তাৰ পাচত ৰাস্তাৰ বিভিন্ন structural layer, side drain, earth retaining struct বোৰ দি এনেকৈয়ে পাহাৰৰ ৰাস্তা সম্পূৰ্ণ কৰে। ৰাস্তাটো বনাবলৈ কেঁচা পাহাৰখনত কটা গোটেই যিখি অংশ steep gradient আৰু শুকান granular মাটি হোৱা বাবে খোজবোৰ পিচলি যায় অনবৰতে, সেইবাবে মাটিত খোপনি পুতিবলৈ আমাক পাহাৰৰ গছৰ পৰা ডাল কাটি লাঠি বনাই দিছে। লাঠিডাল মাটিত পুতিহে এখোজ দুখোজকৈ ওপৰলৈ গৈ আছে। ভাগৰ বেছি লাগিছে কিয়নো 12000 ফুট মান এইখিনি ঠাই1 altitude লগতে তিনি ডিগ্ৰী temperature.

ট্ৰেকিং আৰু আজিৰ দুয়োখন bridge site লৈ যাওঁতে আমাৰ টাৱাংৰ অফিচাৰখিনিয়ে অলপ খোৱাৰ যোগাৰ মানে চাহ বিস্কুট আদি লগতে লৈ গৈছিল আৰু ইয়ে ঠান্ডাত বহুত কাম দিছে। চাহখিনি Salty Butter milk যিটো Monpa diet ৰ এবিধ উল্লেখনীয় আহাৰ। অলপমান নিমখ দিয়া বাবে নিমখীয়া ইয়াৰ সোৱাদ আৰু বগা বৰণৰ। এইবিধ য়াকৰ গাখীৰৰ পৰা বনোৱা এবিধ fermented drink।

অৰুণাচলৰ মাগো-ভেলি-বোৰ্ডাৰ চাইনাৰ লগত। মাগো ভেলি ৩০ কিমি দূৰৈত আমাৰ Bridge চাইট Luguthang গাওঁৰ পৰা। তালৈ পাচদিৱাখন গ'লো। টাৱাংৰ পৰা Luguthang প্ৰায় ৯৭ কিমি, 14500 ফুট altitude। এইখন অৰুণাচলৰ remotest ঠাইৰ এখন গাওঁ য'লৈ কিছুদিন আগলৈ খোজ কাটি মানুহ অহা-যোৱা কৰিছিল। বৰ্তমান পাহাৰ কাটি প্ৰায় ২৫ কিমি ৰাস্তা বনাব। পাহাৰ কটা হৈ গৈছে, ৰাস্তাৰ বাবে ঠাই উলিয়াইছে আৰু সেই বিপদসংকুল ৰাস্তাৰে প্ৰায় ২৫ কিমি দূৰ আমি গ'লো, গাড়ীৰ গতি সৰ্বোচ্চ ঘণ্টাত ২০ কিমি। ৰাস্তাটোৰ পাহাৰৰ দিশত আৰু আনটো দিশত চালে ভয় লগা দৃশ্য। পাহাৰৰ দিশত কোনো protection work কৰা নাই আৰু আনটো দিশত কোনো slop protection work কৰা নাই। কৰিবহে। গতিকে খুউব সাৱধানে গাড়ী চলাব লগা হৈছে। প্ৰথমে গৈ সিহঁতৰ চাইট কেম্পত বেষ্ঠ লৈ Salted butter milk খালো। কি সুন্দৰকৈ যে বনাইছে চাইট কেম্প। তাৰ পৰা পুনৰ bridge site লৈকে গ'লো। সেইটোৰ Altitude প্ৰায় ১৪০০০ ফুট। তাৰ পৰা ঘূৰি আহি আমাৰ বাবে সাজু কৰি ৰখা lunch কৰিলো। ইমান remote place আৰু high altitude ত সকলো সুবিধাৰ বাবে site camp ৰ পৰিকাঠামো দেখি আচৰিত হলো। তাৰ পৰা উভতি আহোতে এঠাইত hot water spring আমাক দেখুৱালে। পানী চুই চালো। উতলি থকা পানীৰ দৰে গৰম।

অৰুণাচলৰ বেছিভাগ গাওঁৰ ৰাস্তাবোৰ BRO ৰ ৰাস্তা নহয়, সকলো PMGSY ৰাস্তা।

আমাৰ চাইটকেইটালৈ যোৱা ৰাস্তা কেইটা মাধুৰীলেক বা বুমলা-পাচৰ ৰাস্তাতকৈ বহুগুণে কৌতুহলপূৰ্ণ, ভয়াবহ আৰু ৰোমাঞ্চকৰ। শৰীৰক গৰম কৰি ৰাখিবলৈ মাজে মাজে গাড়ী ৰখাই আমাক চলেটড বাটাৰ মিষ্ক খোৱাই আছিল। ৰাস্তাৰে গৈ থাকোতে পাহাৰৰ পৰা শিলবোৰ পৰি আছিল, আৰু আমি গৈ আছিলো। এনেকুৱা Vibrant project 12 টা মান চলি আছে টাৱাং জিলাত।

মাগো ভেলি আজিকালি টুৰিষ্ট স্পট। ২ বছৰ মানহে হৈছে তালৈ ৰাস্তা হোৱা। এই ভেলিটো চাইনা বোৰ্ডাৰত লাগি আছে। তাত বিভিন্ন ফুল ফুলে। আৰ্মিবোৰেও তালৈ টুৰিষ্ট যোৱাতো বিচাৰে। ৰাস্তাটো কিছু ভয়ানক, কিন্তু adventures কিছু আছে। গৈ থাকোতে য়াকবোৰে আমাক বাট এৰি দি থাকে। য়াকবোৰ সাধাৰণতে high altitude ত থাকে আৰু এইবোৰক চোৱাচিতা কৰা মানুহবোৰো য়াকৰ লগত থাকে। বেছি ঠান্ডাত যেতিয়া low altitude ত বৰফ পৰে তেতিয়া য়াকবোৰ তললৈ নামি আহে। গৰম আৰম্ভ হ'লে য়াকবোৰ high altitude লৈ যায় য'ত বৰফ থাকে। সেইবাবে য়াকৰ মালিকবোৰৰ দুঠাইত ঘৰ থাকে, ঘৰবোৰ কটেজৰ দৰে, বেলেগ বেলেগ altitude ত ঘৰ থাকে সিহঁতৰ।

যিখিনি ঠাইত আহিছে দুই-তিনি বছৰ আগতে ইয়াৰ মানুহখিনিৰ মেইন লেণ্ডৰ মানুহৰ লগত বিশেষ যোগাযোগ একো নাছিল। এতিয়াহে পাহাৰ কাটি ৰাস্তা বনাবলৈ ধৰিছে। অতি সোনকালে ইয়াৰ মানুহখিনি মেইন লেণ্ডৰ মানুহৰ লগত সংস্পৰ্শত ভালদৰে আহিব আৰু তেওঁলোকৰ জীৱন প্ৰণালীৰ পৰিৱৰ্তন আহিব। ঠাই খিনিৰ আমূল পৰিৱৰ্তন হ'ব আৰু চাইনা বোৰ্ডাৰত মানুহৰ জনসংখ্যা বাঢ়িব।

আমাৰ ইনঞ্জচপেকচনৰ কাম শেষ হোৱাৰ পাচদিনাখন অলপ ফুৰো বুলি ভাবিলো ইভো-চাইনা বোৰ্ডাৰৰ বুম-লা

पाचलै प्रथमे गँलो, ताब पाचत चांगेष्ठाब लेक माधुबी लेकलै गै टारांगलै उडति आहिलो। माधुबी लेक आगते दुवाब गैछे, किन्तु वुमलालै योरा नाछिलो। वुमलालै योरा बास्ताटो आरु ताब चाबिडुंगलाल पबिबेश अतुलनीय। पाहाबबोब शिलेबे गठित। वुम-लाब LAC (Line of Actual Control) १५,२०० फुट उच्चता। तात बिभिन्न कामत नियोजित है थका आर्मि, कमान्डाब, अफिचाब आदिब टुबिष्ठब लगत कबा ब्यबहाब प्रशंसनीय। आमाक LAC लैके लै गैछे, सिफलाल एजन चाईनिज आर्मि अफिचाब आमाब पबा १५ फुटमान दूबैत बै आमाब फाललै चाई आछिल आरु केमेबाबे आमाब फाले लफ्फ कबि फटो उठाई आछिल। बतब फबकाल आछिल बाबे चकुबे मनिब पबा दूबड्डलै सकलो जलजल-पटपटकै देखिछिलो। LAC ब ँचबत आमाब लगते प्राय १५ जन मान टुबिष्ठक थिय कबाई एजन आर्मि अफिचाबे १९७२ चनब युद्धब काहिनी बब सुन्दरकै बिरबि कँले। दुई फालब आर्मिब माजत मुठ ९ खन BPM (Boarder Personnel Meeting) LAC ब ँचबत बिशेष बाबे निर्मित भबनत हय। भबनबोब LAC-ब गाटे लागि आछे यिबोब आमाक देखुराले। भाबतब फाले पाचखन आरु चाईनाब फाले ८ खन बड्डबत BPM हय। एई BPM त किबा disputes थाकिले, शान्ति बफ्फार्थे आदिके कबि बड्डत आलोचना खुडब अन्तबंग बाबे दुई देशब आर्मिब माजत आलोचना हय बुलि आमाक जनाले। यिजन आर्मिये आमाक सकलो कब पबा थिनि कै आछिल तेथेते आमाब किबा प्रश्न थाकिले सुधिब कळले। मई सुधिलो- LAC ब ँचबत हठाते युद्ध हँले कि कबिब, आपोनालोके लगत एको weapons नाबाथे ये, weapons नाई नेकि ?

तेडुँ कँले कोने कैछे आमाब नाई बुलि, सम्पूर्णकै सकलो युद्धब सामग्री मजुत आछे। किन्तु आमि LAC त दुई फालब पबा शान्ति बर्ताई बखाटो प्रथम दायित्व बुलि लडुँ, सेइबाबेई लगत एको नाबाथो। किन्तु कोनोबाई किबा काबगत एटाड गुलि फुटाले युद्ध आबड्ड है याब। वुमलाब एठाईत आमि real gun चलाई फायाबिबंग मजा लँलो। तात आर्मिये आमाक फटो उठाले तेडुँलोकब केमेबाबे आरु फ्रेम कबि आमाक दिले। तातेई तेडुँलोकब रेडुँबेण्टत मँमो, बिस्कुट आरु ब्लेक कफि खाई उडति आहि माधुबी लेकलै गँलो। २० बड्डबमान आगते माधुबी लेकटो यिबाबे पाईछिलो आजि बड्डत पबिबर्तन देखिलो। लेकटो फ्रँजेन है आछे। तात चाँके-चकोरा (Ruddy Shelduck) देखिलो।

एदिन टारांगब बास्तात गै थाकोते हठाते समुखत चाबिटा बनबीया मुगी बब धुनीयाकै बास्ताटो पाब हँबलै धबिछिल। फटो लँम बुलि बखोरा बखोरा बुलि गाडीब चालकजनक कँलो। मबाइलब केमेबा अन कबाब समयथिनि त बास्ताटो सम्पूर्ण पाब है काबब पाहाबखनत उठिलेई। दुटा मुगी केमेबात आरड्डई कबिब नोराबिलो। मुगीबोब बब धुनीया किन्तु क्षिण। किन्तु काजिबडुब बनबीया मुगीबोब एई केईटातकै किछु नोदोका। आचलते भैयामब कुकुब आरु ँख ठाईब कुकुबबोबब माजतो पार्थक देखा याय। टारांगब अति उच्चताब कुकुबबोबब गात बड्डत नोम थाके।

A site camp in a remote area of Arunachal Pradesh where we took lunch, is utilizing solar panels to charge batteries, which can be a viable model for us. We could use old solar panels to charge batteries and power some of our homelights, promoting sustainability and energy efficiency.

आमि पबिदर्शन कबिबलै योरा कामबोब पाबलै बास्ताबोब भयानक आछिल। किन्तु "Difficult roads leads to beautiful destinations". We were on Duty. But we also enjoyed the Tawang Beauty.

Circuits and Consciousness: The Dual Foundations of True Education

Rajkumar Joydev Borah

Assistant Professor
Department of Electrical &
Instrumentation Engineering

In today's rapidly evolving technological era, higher technical education stands as one of the strongest pillars shaping modern civilization. Engineering, artificial intelligence, robotics, electronics, and computational sciences are not merely academic disciplines; they are transformative forces redefining how humanity lives, communicates, and progresses. Institutions dedicated to technical learning strive to produce skilled professionals capable of innovation and problem-solving. Yet, amid this pursuit of technical excellence, an essential dimension is often overlooked: the cultivation of inner balance, ethical awareness, and spiritual grounding. This is where the concept of spiritual alignment becomes vital.

Spiritual alignment does not necessarily imply religious doctrine or ritualistic practice. Rather, it refers to an individual's connection with their inner values, purpose, conscience, and sense of responsibility. It is the harmony between intellect and character, between knowledge and wisdom. When technical education is complemented by such inner alignment, students grow not only as competent professionals but also as thoughtful human beings capable of using their knowledge for the greater good.

Today's technical education environment is highly demanding and competitive. Students must master complex mathematical theories, programming paradigms, circuit designs, simulations, and analytical methodologies. Continuous assignments, laboratory work, research projects, and examinations require sustained concentration and discipline. While these challenges build intellectual strength, they can also create stress, anxiety, and burnout if not balanced with emotional stability and self-awareness. Many students begin their academic journey with enthusiasm and dreams of contributing to society through innovation. However, the intense race for grades, rankings, certifications, and placements can sometimes overshadow their original inspiration. Over time, learning risks becoming mechanical rather than meaningful. This is precisely where spiritual alignment becomes essential; it reconnects students with their purpose and reminds them that education is not merely preparation for employment but a journey toward self-realization.

Spiritual alignment in education signifies the integration of intellectual growth with inner development. It encourages students to cultivate qualities such as discipline, patience, empathy, humility,

gratitude, and ethical responsibility. These qualities cannot be memorized from textbooks; they are developed through reflection, mindfulness, and conscious living. The great thinker **Swami Vivekananda** emphasized that education is the manifestation of the perfection already present within an individual. His vision suggests that true learning is not simply the accumulation of information but the awakening of inner potential. When students recognize this principle, they approach technical education with a deeper sense of purpose and self-belief.

Hard work remains the cornerstone of success in technical education. Understanding algorithms, solving engineering problems, conducting experiments, and developing projects all demand persistent effort. Yet, effort alone is insufficient if the mind is restless or the spirit discouraged. Without inner stability, even the most diligent student may feel lost or overwhelmed. Spiritual alignment strengthens the inner foundation that supports consistent effort. It teaches students to remain calm during challenges, patient during failures, and confident during uncertainty. Instead of viewing obstacles as setbacks, they begin to see them as opportunities for growth. When effort is driven by purpose, hard work transforms from a burden into a meaningful pursuit. Former scientist and visionary leader **A. P. J. Abdul Kalam** beautifully captured this harmony when he suggested that dreams transform into thoughts and thoughts into actions, but it is values that ensure those actions benefit society. His insight highlights that technical excellence must always be guided by righteousness of character.

Innovation lies at the heart of technological advancement. Engineers and scientists are not only required to understand existing systems but also to create new solutions for complex global challenges. Creativity flourishes when the mind is calm, focused, and free from excessive distraction. A stressed mind struggles to think imaginatively, whereas a peaceful mind can perceive possibilities others might overlook. Simple practices such as meditation, silent reflection, or mindful breathing can significantly enhance concentration and mental clarity. These practices are not time-consuming rituals but practical tools for sharpening cognitive ability. They help students organize thoughts, improve memory retention, and enhance analytical reasoning. Inventor **Nikola Tesla** often spoke about the power of imagination and inner vision, suggesting that profound discoveries arise when intellect is combined with intuition. His perspective reminds us that many ground-breaking ideas are born not in noise and haste but in moments of quiet contemplation.

Technology is one of the most powerful forces humanity has created. It can heal diseases, connect continents, and solve environmental problems. Yet, the same power can be misused if not guided by ethical awareness. Artificial intelligence can improve healthcare diagnostics, but it can also raise concerns about privacy. Data analytics can optimize systems, yet it can also be exploited for manipulation. The direction technology takes depends largely on the values of those who design it. Spiritual alignment cultivates ethical sensitivity. It encourages students to ask not only Can we build this? but also Should we build this? Such questions are crucial for responsible innovation. When students develop empathy and moral clarity, they become professionals who consider the broader impact of their work on society, environment, and humanity.

Ambition is a powerful motivator. It drives students to aim high, work hard, and strive for excellence. However, unchecked ambition can lead to unhealthy competition, stress, and dissatisfaction. Many students measure their worth solely by academic performance or placement success, forgetting that true fulfilment comes from balanced growth. Spiritual awareness helps students maintain equilibrium between aspiration and acceptance. It teaches them to work diligently while appreciating the present

moment. Instead of comparing themselves constantly with others, they learn to focus on self-improvement. This balanced mindset prevents burnout and fosters sustainable achievement.

Developing spiritual balance does not require extraordinary measures. Small, consistent habits can gradually transform one's mindset. Setting aside a few minutes daily for quiet reflection, practicing mindful breathing during stressful situations, maintaining gratitude for opportunities and guidance, engaging in acts of service to understand social realities, setting meaningful goals aligned with personal values, and maintaining a healthy routine of sleep, exercise, and study can collectively build inner stability. Educational institutions can support this growth by organizing wellness sessions, mentorship programs, ethical discussions, and value-based workshops. Such initiatives create an environment where students feel supported not only academically but also emotionally and morally.

Institutions of higher technical learning play a crucial role in shaping future professionals. Beyond providing laboratories, libraries, and lectures, they shape attitudes and perspectives. When institutions promote holistic education, they cultivate graduates who are both skilled and responsible. Teachers, in particular, influence students profoundly. A teacher who demonstrates sincerity, curiosity, and compassion becomes a living example of balanced success. Students learn not only from lectures but from observing how their mentors handle challenges, treat others, and approach knowledge. Thus, educators who embody both intellectual excellence and moral integrity contribute significantly to students' holistic development.

As we move forward in an age defined by innovation and rapid technological transformation, the true measure of education will not be the complexity of machines we build, but the depth of wisdom with which we use them. When technical knowledge is guided by inner clarity, values, and purpose, students evolve into professionals who not only design systems but also uplift society. This harmony of intellect and spirit represents the highest goal of education, one that shapes not just successful careers, but responsible human beings. In this context, the inspiring words of A. P. J. Abdul Kalam beautifully capture the essence of this ideal:

*“Where there is righteousness in the heart,
there is beauty in the character.
When there is beauty in the character,
there is harmony in the home.
When there is harmony in the home,
there is order in the nation.
When there is order in the nation,
there is peace in the world.”*

Soft Skills—The Real Engine of Engineering Careers

Dr. Sonali Biswas

Associate professor,
Dept of Instrumentation Engineering

Engineering has long been seen as a discipline defined by technical mastery—equations, algorithms, and design principles. Yet in today’s industry, technical expertise alone is not enough. Research shows that soft skills—such as communication, teamwork, adaptability, and leadership—account for up to 80% of career success. For undergraduate engineering students, these skills are not optional; they are essential for bridging the gap between classroom knowledge and real-world application. In India, only about 25% of engineering graduates are considered employable, largely due to deficits in soft skills. Employers increasingly seek candidates who can not only solve technical problems but also articulate ideas clearly, collaborate across teams, and adapt to dynamic environments. Strong interpersonal and communication skills often determine whether a graduate secures a job or struggles in the hiring process. For enhanced employability, softskills really matter.

Engineering is rarely a solo pursuit. Whether designing infrastructure, developing software, or innovating in renewable energy, engineers work in diverse, multidisciplinary teams. Active listening, empathy, and teamwork are vital for ensuring that projects run smoothly and that every member’s expertise contributes to success. The pace of technological change demands adaptability. Engineers, who can quickly learn new tools, embrace emerging technologies, and think creatively about solutions are better equipped to thrive in a rapidly evolving industry. Adaptability is not just about survival—it’s about staying ahead. Soft skills also pave the way for career advancement. Emotional intelligence, decision-making, and leadership abilities enable engineers to transition from technical roles into management, where guiding teams and shaping strategy become as important as technical know-how.

Modern workplaces demand more than technical proficiency. Engineers must bridge knowledge gaps by explaining complex concepts to non-technical stakeholders, ensuring projects succeed. Emotional intelligence and creativity fuel innovation, while negotiation and conflict resolution skills maintain productivity in fast-paced environments. Strong client management, rooted in interpersonal skills, ensures that engineers solve the *real* problems clients face—not just the ones assumed. The key Soft skills to develop:

- **Communication:** Clear, concise, and confident interaction.
- **Teamwork:** Collaborating efficiently with diverse colleagues.
- **Adaptability:** Thriving amidst technological and market shifts.
- **Problem Solving:** Analytical thinking for innovative solutions.
- **Leadership:** Motivating teams and managing projects effectively.

For undergraduate engineering students, soft skills are not a secondary concern—they are the foundation of long-term career success. In a collaborative, fast-paced, and innovation-driven industry, mastering these skills is as critical as mastering technical expertise. The future engineer is not just a problem-solver but a communicator, leader, and adaptable professional ready to shape tomorrow’s world.

Standing on the Other Side of the Desk: A Young Teacher's Reflection

Dr. Hiya Saharia

Department of Mathematics
Assam Engineering College

There was a time when the classroom meant hurriedly completing assignments, silently praying for surprise tests to be postponed, and confidently saying “Yes, ma’am” even when I had understood absolutely nothing. Today, I stand on the other side of the desk, and I must admit — it still feels a little unreal.

The same rows of wooden benches, the familiar blackboard, the fine dust of chalk in the air — everything looks almost unchanged. Yet the perspective has transformed completely.

Once, I searched for my name in the attendance register to calculate the minimum percentage required to stay safe; now I hold the register and try to interpret handwriting that often looks like a complex mathematical code. Life, it seems, has a wonderful sense of symmetry.

Becoming a teacher is not merely a change in designation; it is a quiet shift in identity. One day you are worried about internal marks, and before you know it, you are the one assigning them — with a new awareness of how much responsibility those numbers carry. As students, we grow up believing that teachers have all the answers. As a young teacher, I have discovered that sometimes we have them, and sometimes we revise them five minutes before entering the classroom — with the same sincerity our teachers once expected from us.

The first time a student addressed me as “Ma’am,” I instinctively turned around to see if someone else was standing behind me. There wasn’t. In that small, almost humorous moment, the reality of my childhood dream gently settled in. Teaching had always been where my heart was, but dreams, when they come true, do not arrive with dramatic announcements. They arrive with lesson plans, timetables, and the sudden understanding that finishing the syllabus on time is a real challenge.

As students, we often measure teachers in terms of strictness or leniency. From this side of the desk, the measures are different. A class is now remembered through curious eyes, hesitant questions, the quiet student who slowly begins to participate, and the confident one who

nods in agreement even when the entire class is completely lost. There is also a universal classroom truth I have come to cherish: the moment you ask, “Is it clear?” everyone nods. The moment you give an example, those same faces look at you as if clarity was never part of the plan. Being a teacher of mathematics, I once believed everything had a precise method and a definite answer. Classrooms, however, are not equations. They are living spaces filled with different backgrounds, different abilities, unspoken worries, and unexpected brilliance. Some students grasp a concept before I finish writing it on the board; some struggle, pause, and try again — and their eventual understanding brings a kind of joy no theorem ever could. When a student says softly, “Ma’am, now I understand,” it feels like the most meaningful reward the profession can offer.

There is humour in this journey too — especially in the irony of it. Not very long ago, I was trying to find a comfortable seat on the last bench; today, I am requesting students to move forward and sit where they can see the board. I finally understand why our teachers insisted on silence, because what once sounded like normal classroom energy now occasionally resembles a lively marketplace. “Keep quiet, this is not a fish market.” suddenly makes sense now. Maintaining a serious expression while a piece of chalk breaks repeatedly in your hand is also a skill no teacher training programme speaks about.

The most beautiful surprise of teaching is that the learning never stops. You learn to explain the same idea in multiple ways, to be patient even when time is short, and to recognise that every student carries a story you may never fully know. You learn that respect is not automatic — it is built slowly, through consistency, sincerity, and care. Standing here has also deepened my gratitude for my own teachers. Their patience, their belief, their quiet encouragement — things that once seemed ordinary — now appear extraordinary. In many ways, every lecture I deliver carries a small reflection of them, and every time I write on the board, I realise how much of what I am has been shaped by those who once stood where I stand now. I had entered the profession thinking I would teach a subject. Instead, the classroom teaches me something every single day — about responsibility, about empathy, about communication, and about growth. Somewhere between attendance registers, unfinished chalk pieces, and the effort to make each lecture better than the last, I find myself living the dream I once saw from the other side of the desk — with a heart full of gratitude and a quiet smile every time I hear someone call me “Ma’am.”

One Year at Assam Engineering College

One year ago I started here,
With hope, with dreams, and little fear.
A teacher of humanities I came to be,
Among bright minds of engineering.

At first it was not very easy,
Teaching thoughts where numbers are busy.
Technical minds love machines and art,
But I tried to reach their thinking heart.

Slowly the classroom found its way,
Through talks and lessons day by day.
To my surprise and happy heart,
Students showed respect from the start.

Their smiles, their questions, their warm cheer,
Made every lecture special here.
Though my subject was not their core,

Nandan Sarmah,
Assistant Professor
Department of Humanities, AEC

They listened, learned, and asked for more.

My colleagues stood beside me too,
Guiding kindly in all I do.
Four of us in our small team,
Working together with one dream.

With time we built a bond so strong,
Sharing work, support, and song.
Not just colleagues day by day,
But friends who light the working way.

This one year passed both fast and bright,
Filled with learning, hope, and light.
And as I walk this path ahead,
With grateful heart and dreams widespread.

I hope the journey long will be,
Of teaching, growth, and harmony.
At Assam Engineering College I stand today,
Ready for many more years on the way.

Success vs Happiness: What Should We Really Pursue?

Dr. Bornali Gogoi

Professor

Dept. of Computer Application

In modern society, success is often portrayed as the ultimate goal of life. From childhood, individuals are encouraged to excel in examinations, secure prestigious jobs, earn financial stability, and gain recognition in society. These achievements are widely celebrated as signs of a successful life. Yet, a deeper and more important question remains: *Does success necessarily lead to happiness? Or should happiness itself be the true purpose of our efforts?*

The debate between success and happiness has existed for centuries. Philosophers, educators, and social thinkers have long reflected on what truly defines a meaningful life. In today's fast-paced and highly competitive world, this question has become even more significant, particularly for students, researchers, professionals, and educators who constantly strive to meet rising expectations.

Success, as commonly defined in modern society, is largely external. It is measured through grades, professional positions, financial income, awards, and public recognition. These indicators are visible and socially validated, making them powerful motivators. Educational institutions, workplaces, and even social media often reinforce these standards. As a result, many individuals gradually begin to measure their self-worth by their achievements.

However, the relentless pursuit of success often carries hidden costs. In highly competitive environments, students and professionals frequently face intense pressure to perform and constantly prove themselves. Long study hours, tight deadlines, and the fear of failure can gradually lead to stress, anxiety, and burnout. Over time, these pressures may manifest as serious health issues, including sleep disorders, chronic fatigue, depression, and other mental health challenges.

A 2023 meta-analysis in *The Lancet* linked high-achievement cultures to elevated rates of anxiety (affecting 30-40% of students) and burnout, with symptoms including chronic fatigue and sleep disruption.

Physical health is also affected as the lifestyle driven entirely by performance and productivity often leaves little room for rest, exercise, or balanced nutrition. Irregular sleep, prolonged screen exposure, and lack of physical activity can weaken both body and mind. Ironically, while individuals chase success in the hope of building a better life, they may simultaneously undermine the very health that allows them to enjoy that life.

Research from the American Psychological Association (APA) documents how productivity-focused lifestyles correlate with sedentary behavior, poor nutrition, and irregular sleep, which contribute to a 25% rise in obesity and cardiovascular risks among young professionals since 2010. Prolonged screen time and minimal exercise further compound these effects, per Centers for Disease Control and Prevention (CDC) findings.

Happiness, in contrast, is more internal and holistic. It emerges from a sense of purpose, emotional well-being, meaningful relationships, and a balanced lifestyle. Unlike success, happiness cannot be easily quantified or displayed. It is deeply connected to how individuals experience their lives rather than how society evaluates them.

Positive psychology research, including Martin Seligman's PERMA model, quantifies it through factors like engagement and accomplishment, which are less visible but more sustainable. Challenges emerge when success overshadows health, evident in rising physician burnout rates (50% per Mayo Clinic studies).

The Harvard Grant Study, a longitudinal analysis spanning over 80 years, found that strong relationships, not professional achievements, predict long-term happiness and health outcomes. Similarly, World Health Organization (WHO) reports on global mental health emphasize that competitive pressures exacerbate stress in academic and professional settings.

This does not imply that success is unimportant. Achievements can open doors to opportunities, provide financial security, and enable individuals to contribute positively to society. Scientific discoveries, technological innovations, and social reforms are often the result of individuals striving for excellence. Yet problems arise when success becomes the sole measure of life, overshadowing personal well-being and health.

Balanced programs, incorporating mindfulness and social support, yield better retention and creativity, according to randomized trials in *Journal of Applied Psychology*.

Within the academic community, this balance becomes especially important. Universities and colleges are not merely institutions for awarding degrees or producing skilled professionals. They are environments where individuals develop intellectual curiosity, ethical awareness, emotional maturity, and social responsibility. If education focuses only on academic success

while ignoring mental and physical well-being, it risks producing accomplished individuals who may struggle with stress, dissatisfaction, or declining health.

Therefore, the challenge is not to choose between success and happiness, but to redefine the relationship between them. True success should not demand the sacrifice of mental peace or physical health. Instead, it should emerge from a balanced life where ambition is accompanied by self-care, resilience, and meaningful connections with others.

According to research studies conducted by Gallup on workplaces, jobs that give employees a strong sense of purpose are associated with **about 30% lower employee turnover**, which shows that success aligned with intrinsic values enhances satisfaction. Research indicates that happiness derived from meaningful effort and purposeful goals helps individuals develop resilience. Long-term studies using data from the UK Biobank also suggest that optimistic individuals tend to live about 15% longer, highlighting the positive connection between psychological well-being and long-term health.

It is widely acknowledged that sustainable success is built upon the foundation of sound mental and physical well-being. Adequate rest, supportive friendships, physical activity, and time for reflection are not distractions from success, they are essential foundations for it. When individuals maintain this balance, they are better able to think creatively, work productively, and contribute thoughtfully to society.

Ultimately, a meaningful and fulfilling life may be realized through the integration of these complementary perspectives. Success that aligns with personal values and well-being brings genuine satisfaction, while happiness grounded in purposeful effort naturally leads to meaningful accomplishments. In such a framework, happiness is not postponed until success is achieved; rather, it becomes part of the journey itself.

For the academic community, students, scholars, and teachers, the question “What should we really pursue?” invites deeper reflection. If success is pursued without regard for health and happiness, it may lead to exhaustion and disillusionment. If happiness is pursued without effort or responsibility, it may lack direction and purpose. But when ambition is balanced with well-being, both success and happiness can coexist.

In the end, the measure of a meaningful life is not merely the list of achievements one accumulates, but the quality of life experienced along the way. True success may therefore be defined not only by what we accomplish, but also by the health we preserve, the happiness we nurture, and the positive impact we leave on others.

The AI Mirror: Beyond the Upgrade

Dr. Navajit Saikia

Professor

Electronics & Telecommunication Engineering Department

As the human society evolved, certain technologies acted for general-purpose redefining the structural integrity of civilization. For example, steam engine mechanized muscle, IC engine individualised mobility, electricity commodified energy, silicon chip digitized information, Internet shrank spatial distance, etc. Today, with *Artificial Intelligence* (AI) reshaping the world, we need to peer through a new aperture to examine how it will fundamentally alter the fabric of our lives at the individual level, at home or within our communities. This transition is not just like a software upgrade, but it is a fundamental re-engineering of the social architecture. As AI has been integrated into technical, professional and societal frameworks, we are witnessing a profound shift in how we define intelligence, human capital, and human connection. By shifting the paradigm of human cognition, the AI transition is driving a systemic evolution that originates in educational frameworks and extends to the fundamental structures of our professional and social lives.

The existing framework of technical education is built on the mastery of syntax, formulas and data analysis. However, as *large language models* and specialized *AI agents* have become capable of solving complex differential equations or writing production-grade codes, the traditional pedagogical models are quietly becoming obsolete. We are gradually moving toward a new technical framework, where the knowledge silos are replaced by *inquiry-based learning*. AI driven platforms can act as a *cognitive mirror* to reflect users' explanations and thought processes back allowing them to identify gaps, misconceptions, or areas for improvement in their own thinking. Therefore, AI can help to identify a student's specific mental roadblocks for adjusting the complexity of technical material in real-time. As technical education is evolving beyond the mastery of specific tools toward the architecture of integrated systems, the student's role is also shifting from a functional operator to a strategic designer. In future, students are going to be evaluated based on their ability to prompt as well as their ability to audit AI-generated components and integrate those into larger or modular systems. Further, the use of *digital twins* and AI-driven *virtual reality* can facilitate students to conduct experiments in virtual environments, significantly accelerating the translation of theoretical concepts into industrial applications.

Although the discourse around AI often oscillates between utopia and displacement, the technical reality is however a job metamorphosis. Artificial intelligence is going to fundamentally

redefine jobs in their nature, tasks or required skills. While automation is inevitably phasing out routine cognitive tasks affecting sectors from data entry to basic accounting, it is simultaneously lowering the barrier to innovation. We can see the entirely new emerging disciplines like *AI safety engineering*, *algorithmic auditing*, *synthetic data curation*, etc. The challenges for society lie in addressing the transition gaps and the speed at which the existing workforce can be re-skilled to meet these new roles.

With the proliferation of AI-based tools and applications, professional ethics are becoming more critical as we are moving beyond simple data privacy into the realm of *algorithmic governance*. Technical magazines and journals are increasingly focusing on fairness-aware machine learning. The primary technical challenge at this time is to ensure that AI does not mix the historical societal biases into future decision making. Furthermore, the opaque nature of deep learning is not acceptable in environments like law, medicine or finance where the decisions have high stakes, require regulatory compliance, and demand human trust to be effective. Consequently, the future of AI in these sectors necessitates the development of *explainable AI* models that offer traceable logic for their outputs.

The medical sector is widely regarded as one of the most promising and optimistic areas for AI integration. As AI shifts from experimental to essential in modern medicine, it is fundamentally reshaping the delivery and management of patient care from a reactive model (treating symptoms) to a predictive and precision-oriented one. The *generative AI* models have already revolutionized the drug discovery pipeline to predict protein folding and molecular interactions, potentially shortening the development of life-saving treatments from years to weeks. In clinical settings, artificial intelligence is employed as a diagnostic super resolution tool for detecting anomalies in radiological scans or genomic sequences that are invisible to the human eye. Furthermore, AI-driven wearable devices have turned the human body into a continuous data stream, allowing predictions of medical criticalities before they manifest.

In the realm of innovation, AI serves as a *force multiplier*. It can eliminate the initial creative paralysis often faced. Whether an architect employs generative design tools to optimize a building's energy efficiency or a scientist uses AI to sift through millions of academic papers to find a cross-disciplinary breakthrough, the speed of innovation is moving from linear to exponential. However, this rapid innovation must be guided by human-centric design. While machines can optimize for efficiency, only humans can optimize for meaning.

The more advanced the technology becomes, the more we value the human connection. For the newer generations, technical proficiency will be the baseline, but emotional Intelligence and strategic intuition will be the true differentiators. We can see the emergence of the human premium in recent times. The abundance of synthetic content is making authentic human skills, judgments and creativities more valuable and scarce. As AI-driven systems achieve the capacity to autonomously generate extensive marketing strategies or legal briefs, the human contribution undergoes a paradigm shift toward strategic judgment and contextual curation. Soft skills like

empathy, critical thinking, adaptability, etc. cannot be modeled by neural networks. The newer generation must master the art of *human-in-the-loop* leadership. In this management strategy, human is the conscious authority in a system increasingly being powered by AI and the human judgment remains the final.

The impact of artificial intelligence on our social fabric is a subtle but transformative force. We are entering into an era of *mediated reality*. Algorithms already curate, filter, and personalize the information we consume, acting as digital gatekeepers that manage the overwhelming volume of content available online. In near future, AI will also curate our social connections, and even our personal memories through advanced digital archiving. While real-time AI translation is dissolving language barriers, we are also facing *authenticity crisis* as synthetic data are becoming more and more indistinguishable from reality. Experts have already warned that the current year 2026 will be defined by a profound trust recession driven by the mass proliferation of AI-generated contents and sophisticated *deepfakes*. It has also been warned that as much as 90% of online content could be synthetically generated creating a *post-truth environment*, where distinguishing reality from deception becomes nearly impossible. All these require developing new technical protocols to maintain trust and integrity in human interaction.

Overall, artificial intelligence is a mirror of our collective data, biases, and our highest aspirations. The societal shifts in education, human capital, or in healthcare are not just trends, but are invitations to redesign our society and the world with greater equity and efficiency. For the technical community, the mandate has shifted from building powerful models to building *accountable technological systems*. The future society will not be defined by how smart AI is, but by how wisely we integrate that intelligence into human experiences. We are no longer just the users of technologies; we are also the architects of a co-evolutionary future.

The Life of a Government Engineering Professor: A Species Under Continuous Evaluation (and Mild Panic)

Dr. Bibhash Sarma

Professor,
Civil Engineering Department

If you ask a school student what a government engineering professor does, the answer will be simple: “Sir comes to class, writes something on the board, and goes home.” If you ask the professor, however, he will laugh for exactly 7.5 seconds, stare silently into the distance, and whisper with deep philosophical sadness: “Ah... innocence.” Let us now observe, in its natural habitat, the rare and mysterious creature known as the Government Engineering Professor.

7:53 AM – Arrival With Hope

The professor enters the campus carrying three things:

- A laptop
- A pile of answer scripts that could legally qualify as a construction material
- Emotional damage from the previous semester

Today he has a clear and ambitious plan:

1. Finish the syllabus
2. Check answer scripts
3. Prepare lecture notes
4. Work on research paper
5. Meet project students
6. Attend two committee meetings
7. Eat lunch like a normal human being

He is optimistic.

This optimism will last exactly 7 minutes.

8:00 AM – The Lecture Begins (Almost)

Professor rushes heroically to the classroom.

The classroom is locked.

Bearer is “coming in 2 minutes” — a unit of time that in government institutions roughly equals 12–15 minutes.

Finally the room opens. Class begins.

“Today we will finish a very important topic.”
Students open laptops with impressive enthusiasm.
The professor feels proud.
Then he notices the screens.
Not notes.
Not diagrams.
Cricket highlights. Meme videos. Online shopping.
One brave student asks the sacred question:
“Sir... will this come in exam?”
This is the most powerful sentence in engineering education.
It can instantly determine whether knowledge is valuable or completely irrelevant.
The professor pauses.
He looks at the ceiling.
He looks at the students.
He looks at his life choices.
Then he says softly:
“Yes.”
Immediately the class undergoes a miraculous transformation
Students sit straight.
Laptops close.
Pens appear.
Attention level increases by 400%.
Education system restored.

10:00 AM – Project Student Migration

As soon as the class ends, final-year project students appear.
Engineering project students always move in groups of three or four, like migratory birds returning during breeding season.
They begin the traditional conversation.
“Sir we are working on a very innovative project.”
“Excellent. What is it?”
“Sir... it is a smart automated AI-based system.”
“Wonderful. What does it do?”
“Sir... we are still researching that part.”
The professor nods wisely, pretending this is completely normal.

11:00 AM – The Committee Attack

Just as the professor finally opens his laptop to do some real work, an office assistant appears silently behind him like a government notification from destiny.
“Sir... meeting in 10 minutes.”
“Which meeting?”
“Discipline committee.”
The professor attends.
The main agenda:
Why students are parking bikes diagonally instead of vertically.

Several senior members speak passionately about angles, alignment, and moral decline.

Meeting duration: 1 hour 35 minutes.

Conclusion:

A sub-committee will investigate the parking orientation issue.

12:00 PM – Lunch Break (Theoretical Concept)

Officially there is a lunch break.

Practically, this is the time when:

- A research scholar appears with “just a small doubt” that requires 40 minutes
- The lab assistant needs six signatures on four different forms
- The accounts section asks for clarification about a bill from 2019
- Another meeting suddenly materializes
- A student says: “Sir urgent doubt, just two minutes”

This two-minute doubt evolves into a full tutorial session.

Lunch therefore becomes a theoretical concept, similar to frictionless surfaces and perfect vacuum in physics problems.

Everyone talks about it.

Nobody experiences it.

1:30 PM – Practical Class

The professor enters the laboratory.

He explains the experiment carefully with full academic sincerity.

Students listen with deep concentration.

One student writes the readings before the experiment even starts.

Another student asks the historic question:

“Sir... can we just copy the readings?”

At this exact moment the professor briefly remembers his childhood dreams.

None of them involved correcting lab readings copied from the previous decade.

2:30 PM – Answer Script Evaluation

Finally.

Silence.

Peace.

A rare moment of intellectual solitude.

The professor begins checking answer scripts.

Question:

Explain the working of a transformer.

Student answer:

“Transformer works on the principle of transformation.”

Technically incorrect.

But philosophically powerful.

Another student writes:

“Due to lack of time, I could not prepare this answer, but I respect you very much sir.”

The professor is emotionally manipulated but academically unconvinced.

3:30 PM – Government Duty Reminder

Just when life seems manageable, a notice arrives.

Subject:

Election Duty Assignment

Because apparently, among the entire population of the country, engineering professors are the most qualified people to run democracy.

Soon he will receive training on:

- Operating voting machines
- Managing polling booths
- Controlling angry voters
- Preventing political chaos

Meanwhile his syllabus watches silently from the corner and weeps softly.

3:35 PM – Research Guidance

Research scholars arrive with great excitement.

“Sir please review this chapter.”

The chapter is 87 pages long.

“Sir submission tomorrow.”

The professor slowly flips through the pages.

There are tables, graphs, references, equations, and existential despair.

He nods calmly while internally whispering:

“Why... why... why...”

4:30 PM – The Final Mission

Before leaving, he remembers the real emergency.

Internal marks submission tonight.

Now begins the most delicate engineering calculation known to humanity.

Balancing:

- Attendance
- Assignment marks
- Lab performance
- Student happiness
- Department politics
- Cosmic forces
- Astrological alignment

After deep calculations worthy of NASA mission control, everyone receives marks between 20 and 28 out of 30.

Perfect academic equilibrium.

No complaints.

No riots.
Peace maintained.

5:00 PM – Departure

The professor finally leaves campus.

Today he has:

- Taught 2 classes
- Attended 3 meetings
- Guided 4 projects
- Evaluated 7 answer scripts
- Signed 11 mysterious documents
- Solved 0 personal problems

He walks toward the gate slowly, like a warrior returning from battle.

But tomorrow he will come back again.

Because despite everything, he secretly enjoys:

- Explaining a difficult concept clearly
- Watching students finally understand something
- Seeing former students succeed in life

And occasionally, hearing the rarest sentence in engineering education:

“Sir... your class was actually interesting.”

At that moment all committee meetings, answer scripts, election duties, and project chaos feel... slightly worth it.

Thus continues the heroic, chaotic, caffeine-powered life of a Government Engineering Professor — Simultaneously a teacher, evaluator, mentor, administrator, advisor, disciplinarian, crisis manager, election officer, document-signing machine, and sometimes... unofficial therapist.

A profession where the syllabus may never end,
the meetings never stop,
and the answer scripts never reduce.
But the stories certainly do not.

Thoughts into Reality

Dr. Deba Kumar Mahanta

Professor,
Electrical Engineering Department

Every individual carries a constant flow of thoughts within the mind; a completely blank mind is a rarity. These thoughts may be constructive and positive, or negative and destructive. When positive thoughts are nurtured, conceptualised and translated into action, they can become powerful forces for the benefit of society. From the moment we wake up each morning, a variety of thoughts cross our minds.

Some of these thoughts take shape and turn into reality, while others fade away. Often, our thoughts are guided by personal needs, social responsibilities, or the problems we seek to address. A person dedicated to solving a social issue tends to carry that particular thought persistently until it is transformed into meaningful action. In the case of students, innovative ideas can be converted into reality through model-based projects or practical applications. Such ideas may be related to soft skills or technological innovation. A soft-skill-based idea may take shape in the form of an application or service, while a model-based idea may be realised through hardware components. At times, innovation emerges from a combination of both hardware and software.

However, thoughts are fragile. One idea may overlap with or be nullified by another if not preserved in time. Hence, it is essential to capture valuable ideas immediately-by writing them down or saving them digitally-for future execution. In today's fast-paced world, the human mind is often overburdened with countless thoughts, which can lead to stress. Preserving novel and positive ideas ensures they are not lost before they can contribute to social good.

The thoughts we harbour shape our behaviour and define our identity. Positive thinking reflects inacceptable and constructive behaviour, while negative thoughts often result in undesirable actions. At birth, the human mind is like a blank slate. It is shaped gradually by parents, educators, and the surrounding environment. The mind of a new-born can be compared to a blank magnetic tape or an unused compact disc-whatever is recorded on it determines the output. Just as a magnetic tape or compact disc can be erased and re-recorded, the human mind too can adopt new ideas and discard old ones. However, with time, change becomes more difficult. To adapt effectively to a civilised society, we must consciously accept new, positive thoughts and let go of unnecessary or harmful ones. Only then can we evolve, both as individuals and as responsible members of society.

Ultimately, transforming thoughts into reality is not merely a personal achievement-it is a collective gain. When guided by positivity and purpose, our thoughts have the potential to shape a better society.

জুবিনদাৰ সোঁৱৰণত

ভবেন কলিতা

অঃ অঃ মহাবিদ্যালয় কাৰ্য্যালয়

জুবিনদা সদায়
 জুবিনদা হৈ ৰ'ব
 জুবিনদাৰ খালী ঠাই
 কোনেনো পূৰাব
 তেওঁৰ স্মৃতিবোৰ
 কোনেনো পাহৰিব
 অসমবাসীৰ মনত সদায়
 অমৰ হৈ ৰ'ব।
 জুবিনদাৰ গীতবোৰে
 চকুলো বোৱাব
 জুবিনদা সদায় জনতাৰ
 জুবিনদা হৈ ৰ'ব।
 অসমবাসীৰ বিপদত কোনে
 আগবাঢ়ি আহিব
 দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে কোনে
 মাত মাতিব।
 নৰ প্ৰজন্মক কোনে
 আগুৱাই নিব
 যাৰ বাবে সকলোৰে
 সদায় কান্দিব।

বিহুতলিবোৰ হয়তো
 খালী হৈ ৰ'ব,
 জুবিনদাক সোঁৱৰি হয়তো
 সকলোৰে কান্দিব।
 সাগৰ তলিত তুমি
 গুৰ বিচাৰিছিলো,
 নিয়তিয়ে হয়তো
 তাকেই মানি ললে।
 স্পষ্টবাদী হৈ তুমি
 জীৱন কটোলা
 যাৰ বাবে বিতৰ্কত
 সোমাই পৰিছিলো
 সকলো নেওঁচি তুমি
 আগুৱাই গ'লা
 জনতাৰ অন্তৰ তুমি
 জয় কৰিলা।
 জীৱিত কালত তোমাক
 কিমানে বুজিলে?
 মৃত্যুৰ পিছতহে
 চকুলো টুকিলে।
 কাৰ প্ৰবোচনাত পৰি
 বিদেশলৈ গ'লা,
 বিদেশৰ মাটিতহে
 মৃত্যুক সাৱটিলা।
 জুবিনদা সদায় জুবিনদাহৈ ৰ'ব
 জনতাৰ মাজত সদায় থাকিব
 তেখেতৰ সৃষ্টি ৰাজীয়ে
 তেখেতক অমৰ কৰিব।

সাক্ষাৎকাৰ : বিশিষ্ট লেখিকা অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী
সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণকাৰী : ধনঞ্জয় দাস আৰু দিক্ৰিতা মেধি

অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী অসমৰ জনপ্ৰিয় বিশিষ্ট লেখিকা। “হৃদয় এক বিজ্ঞাপন”ৰ জৰিয়তে ঔপন্যাসিক হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰা তেখেত সংবাদ মাধ্যমৰ সৈতেও জড়িত। বৰ্তমান তেখেত “সাতসৰী” আৰু “সাদিন”ৰ সম্পাদিকা হিচাপে কৰ্মৰত। অন্যান্য বিভিন্ন বঁটাৰ উপৰিও তেখেতে ২০২১ চনত “ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল” উপন্যাসখনৰ বাবে সাহিত্য অকাডেমী বঁটা লাভ কৰে।

নমস্কাৰ, মই ধনঞ্জয় দাস। অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ চিভিল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগৰ অষ্টম বান্ধাসিকৰ ছাত্ৰ আৰু মোৰ সৈতে এইয়া একেই বিভাগৰ ষষ্ঠ বান্ধাসিকৰ ছাত্ৰী দিক্কিতা মেধি। আমি প্ৰথম প্ৰশ্নটোলৈ আগ বাঢ়িছো -

প্ৰশ্ন : লেখক হোৱাৰ পথত বা তাৰ আগত কেতিয়া আপুনি ভাবিলে যে এইটো মোৰ নিজৰ পথ?

উত্তৰ : আচলতে মোৰ জীৱনটো বহুতকেইটা লেয়াৰৰ মাজেদি আহিছে। বহুতকেইটা স্তৰ আছে। সৰ্বসাধাৰণ ল'ৰা-ছোৱালী যেনেকৈ ডাঙৰ হৈছে মই তেনেকৈ হ'বলৈ পোৱা নাছিলোঁ। জীৱনে সেইটো সুযোগ দিয়া নাছিলে। এঘৰ মানুহৰ আৰ্থিক দীনতা থাকিব পাৰে, কিন্তু ল'ৰা ছোৱালীখিনি সহজ-সৰলভাৱে ভালকৈ ডাঙৰ হৈছে, মাক-দেউতাকৰ মৰম পাই। কিন্তু মোৰ দেউতাৰ এটা দুৰ্ঘটনা হৈছিলে যিটো কাৰণে মা-দেউতা বেলেগত থাকিবলগীয়া হৈছিলে। আৰু মই এগৰাকী আয়াৰ লগত আছিলোঁ। গতিকে মোৰ জীৱনটো একেবাৰেই বেলেগ। মাক আৰু দেউতাক দুজনৰ পৰাই যিটো সময়ত সান্নিধ্যটো বেছি পাব লাগে সেইটো সময়তে পোৱা নাই। মই জীৱ-জন্তুৰ লগত বেছি অকমান সান্নিধ্যত থাকিলোঁ, প্ৰকৃতিৰ লগত থাকিবলৈ পালোঁ আৰু আমাৰ ঘৰৰ অৱস্থাৰ সৈতে মানে অৰ্থনৈতিক অৱস্থা যাৰ সৈতে নিমিলে। এটা মাৰ্জিনেল ছ'চাইটি বুলি যাক কয়, সেই সমাজখনৰ লগত মই ডাঙৰ হ'লোঁ। আৰু তেওঁলোকৰ দুখ-সুখবিলাকহে মই বেছি বুজোঁ।

এটা সময়ত যেতিয়া মই লেখাৰ কথাখিনি আহিলে, মই তেতিয়া কলেজ বা বিশ্ববিদ্যালয়ত নিলিখা নহয়, লিখিছোঁ। কিন্তু সেইবোৰ খুব এটা গুৰুত্ব মই নিজেই দিয়া নাই। কিন্তু যেতিয়া মোৰ বিয়া হ'ল, কলকাতালৈ গ'লোঁ, তাৰপৰা মই সাংবাদিকতাৰ পাঠ্যক্ৰম আৰম্ভ কৰিলোঁ। এসময়ত মই যিহেতুকে ছবি আঁকিছিলোঁ খুব, তাত মই কমার্ছিয়েল আৰ্টত নামভৰ্তি কৰিলোঁ, তাৰ প্ৰশিক্ষণ ল'বলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ, নানা ধৰণৰ কাম কৰিলোঁ। সেই সময়ছোৱাত মই যেতিয়া প্ৰথম অৱস্থাত লেখা কামটো আৰম্ভ কৰিলোঁ, আৰু লেখা কামৰ লগতে তেতিয়া দেখিলোঁ যে মোৰ কিছু পাঠক তৈয়াৰী হৈছে। সেই সময়ত অন্য বিকল্প নাছিলে, কেৱল পঢ়ে মানুহে। কাকত-আলোচনী পঢ়ে। আজিৰ দৰে নহয়। ছ'চিয়েল মিডিয়া নাই যিহেতুকে, কাকত-আলোচনী পঢ়ে। আৰু কাকত-আলোচনী পঢ়া চামটো বৰ গভীৰ তেওঁলোক। তেওঁলোকৰ চিন্তাচৰ্চাও গভীৰ। গতিকে তেওঁলোকে মোক আদৰি ল'লে। তাৰপিছতে মোক হোমেন বৰগোহাঞি ছাৰে এটা স্থান দিলে যে মই স্তম্ভলেখা এটা “অসম বাণী”ত লিখিব লাগে। আৰু সেই কলিকতাৰ চিঠিৰে আৰম্ভ, তাৰ আগতেও মই সাধাৰণ মানুহৰ অসাধাৰণ কথা বুলি আজিৰ বাতৰিত মই স্তম্ভ লিখিছিলোঁ। আনকি মই ৰিপৰ্টিং কিছুমানো কৰিছিলোঁ, কলিকতাৰ পৰা। গতিকে তেনেকৈ মোৰ সাংবাদিকতাৰ কথাখিনি আৰম্ভ হ'ল আৰু তাৰপিছত যেতিয়া মই এটা বিষয়ত পতিয়ন গ'লোঁ মই ইমানদিনে ভবা নাছিলোঁ যে মই লিখিব পাৰোঁ। আৰু মোৰ লেখা মানুহে পঢ়ে। কাৰোবাৰ লগত মানুহে সদায় কানেক্ট হ'বলৈ বিচাৰে আৰু সেই সংযোগ হ'বলৈ বিচাৰোঁতে হঠাৎ মই গম পাই গৈছোঁ যে মোৰ লেখাৰ মাজেদিয়ে মোৰ সংযোগৰ সৈতে এখন সমাজ গঠন হৈছে। যিখন সমাজ ক্ষুদ্ৰ, সৰু সমাজ এখন কিন্তু মোৰ লেখা পঢ়ে, তেতিয়ালৈকে মোৰ কিতাপেই ওলোৱা নাই কিন্তু মোৰ লেখা পঢ়ে। আৰু মোৰো যে লেখা পঢ়ে, মোৰো লেখা কোনোবাই পঢ়িব পাৰে সেই কথাটো যেতিয়া মই পতিয়ন গ'লোঁ তেতিয়াৰ পৰা মই ভাবিলোঁ যে মই এই ৰাস্তাটোৰে যোৱা উচিত। আৰু এই ৰাস্তাটোৰে মই আচলতে মোৰ ঈপ্সিত যিখন জগত, মই সেই জগতখনৰ সন্ধান কৰিব পাৰিম। মই যিখন সমাজ বিচাৰি আছো, সেইখন সমাজ চাগে মই অন্য পথ বিলাকত মই পাব নোৱাৰিম। আৰু সাংবাদিকতা যিহেতুকে মই পঢ়িছোঁৰেই গতিকে সাংবাদিকতা কৰাৰ মোৰ এটা ইচ্ছা আছিলে। গতিকে মই ভাবিলোঁ যে এই দুটাই পথ, লিখিম সাংবাদিকতা কৰিম। মোৰ জগত এখন পাম, মই মানুহ পাম, মই সমাজখন চুব পাৰিম। তেনেকৈ মই ঠিক কৰি ল'লোঁ যে মই এইটো কামেই কৰিম। অন্য কাম নকৰোঁ।

প্ৰশ্ন : সাহিত্য সৃষ্টিৰ বাবে (যিকোনো সাহিত্য) আটাইতকৈ প্ৰয়োজনীয় উপাদানটো কি? যিটো প্ৰাথমিক বা একেবাৰে প্ৰয়োজনীয়।

উত্তৰ : প্ৰাথমিক কথাটোৱেই হৈছে তুমি নেদেখা ফালটো দেখিছানে নাই? আনে নোচোৱা, আনে নেদেখা ছবিখন তুমি দেখিছানে নাই? সেইটোৱেই প্ৰাথমিক সত্য। যিফালে পোহৰ পৰিছে সেইফালে এটা ৰং, পোহৰৰ ওলোটো ফালে আন্ধাৰ। কিন্তু এইয়াটো সত্য হ'ব নোৱাৰে যে আন্ধাৰ ফালটোত একো নাই। আন্ধাৰ ফালটোতো আছে, সেইটো পোহৰলৈ অহা নাই। তোমাৰ কাম হৈছে তুমি পোহৰ পেলোৱা। সাংবাদিকতাৰ যিটো কাম এই সাহিত্যৰো সেইটো কাম। আন্ধাৰৰ ফালটোক তুমি পোহৰ পেলোৱা।

প্ৰশ্ন : আপোনাৰ প্ৰতিখন উপন্যাস বা যিকোনো কিতাপত আমি নতুনত্ব এটা বিচাৰি পাওঁ, এইয়ে কাহিনী বা পটভূমিৰ চয়ন আপুনি কৰে, এইয়া আপুনি আচলতে একেবাৰে প্ৰাথমিক পৰ্যায়ত কেনেকৈ কৰে ?

উত্তৰ : আশ্চৰ্যৰ কথা মই কেতিয়াও পৰিকল্পনা কৰা নাই কোনো এখন কিতাপ। মানুহে বিশ্বাস নকৰিব। যেতিয়া মোৰ প্ৰথম উপন্যাস হৃদয় এক বিজ্ঞাপন, সেইখনৰ কথা হোমেন বৰগোহাঞি ছাৰে মোক কৈছিলে, নামটো মই কি দিম মই ভাবি পোৱা নাছিলোঁ, তথাপিহে মই নাম এটা দিলোঁ। তেওঁ খুব পছন্দ কৰিলে সেই নামটো। আৰু তেওঁ এখন উপন্যাস কেনেকৈ বিচাৰিলে মই নাজানো। তেওঁ মোক এটাই কথা ক'লে যে তুমি উপন্যাস লিখিব পাৰিবা আৰু তুমি উপন্যাস লিখিবলৈকে জন্ম হৈছা। কাৰণ তোমাৰ যিমানবোৰ লেখা পঢ়িছোঁ মই স্তম্ভ লেখাত, এইবিলাক সব উপন্যাসৰ উপাদান আৰু তাৰ মাজত যিটো চিন্তা থাকে, সেই চিন্তাৰ বিশ্লেষণ বিলাক উপন্যাসৰ উপাদান। গতিকে মই ভাবোঁ তুমি উপন্যাস লিখিবলৈহে জন্ম হৈছা। মই তেতিয়া তেওঁক কন্দাকটা কৰি কৈছিলোঁ মোক সেইটো দায়িত্ব নিদিব বুলি। মই জীৱনত উপন্যাস লিখিব নোৱাৰিম। কিন্তু আশ্চৰ্যৰ কথা তেওঁ যেতিয়া ক'লে, নহয় মোক এখন উপন্যাস তুমি অহা ব'হাগ মাহৰ অসম বাণীৰ কাৰণে দিবই লাগিব। তেতিয়া মই আৰম্ভ কৰিলোঁ। দুমাহমান কেৱল লিখিছোঁ আৰু ফালিছোঁ, লিখিছোঁ আৰু ফালিছোঁ। কাৰণ মই পৰা নাই লিখিব। তাৰপিছত এটা ডাঙৰ বিস্ক লৈ মই ফোন কৰি ক'লোঁ যে ছাৰ মোক ক্ষমা কৰি দিয়ক, মোৰ দ্বাৰা এইটো নহ'ব। মই কেৱল ফালিছোঁ। তেওঁ তেতিয়া উদাহৰণে দিলে খুব ডাঙৰ সাহিত্যিক এজনৰ কথা। তেওঁ কিমান পৃষ্ঠা ফালিছিলে, তাৰপিছত কেনেকৈ লিখিলে। মই ক'লোঁ মই আৰম্ভ কৰিব পৰা নাই। কি কেনেকৈ আৰম্ভ কৰিম ক'ব নোৱাৰোঁ। তেতিয়া তেওঁ এটা বৰ ধুনীয়া ৰাস্তা দিলে। কৈছে তুমি কি ফিল্ডত কাম কৰি আছা সেই ফিল্ডখন ময়ো ভালকৈ বুজা নাই। যেনে, তুমি কপিৰাইটাৰ বুলি কৈ দিয়া, তুমি জিংগল এটা বনাই আছোঁ বুলি কোৱা। মই একো বুজি নাপাওঁ। গতিকে এই ক্ষেত্ৰখনো কি? তুমি মোকেই বুজোৱা লাগিলে। তেতিয়া মই আৰম্ভ কৰিলোঁ। তেতিয়া এটা যেন কৰবাত ৰাস্তা পাই গ'লোঁ যে এইখনত মোৰ মোৰ কথাই লিখিম, মই পোৱা ক্ষেত্ৰখনেই লিখিম। গতিকে তেনেকৈ আৰম্ভ হৈছিলে তাত পৰিকল্পনা নাই।

আৰু মই কিছুমান সমস্যা হঠাৎ দেখি যাওঁ তাৰপিছতে মই ভাবোঁ নহয় এই সমস্যাটোক লৈ মই আৰম্ভ কৰিব লাগে কিতাপ এখন। আৰু সেইটো কিন্তু হঠাৎ উপলব্ধি হয়, আৰু হঠাৎ আৰম্ভ কৰোঁ। যেনেকৈ ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল। মই বহু দিনৰ পৰা ভাবি আছোঁ, কিছুমান ঘটনা মই আনকি নোট কৰি গৈছোঁ, পাহৰি যাওঁ বুলি। তেনেকৈ চাই পেলাই ভাবিলোঁ এইটোটো এটা সাংঘাতিক সমস্যা চকুৰ আগত। মই এইখনক লৈ কিয় কিতাপ এখন নিলিখোঁ? তেনেকুৱা। গতিকে এনেকুৱা নহয় যে ভাবি-চিন্তি পৰিকল্পনা কৰি মই কিবা এটা কৰিছোঁ। কিন্তু যেতিয়া পৰিকল্পনা কৰি সোমাই গৈছোঁ মই নিজক তাৰপৰা একোতে ডিষ্টেণ্ট কৰা নাই। আৰু বহুত বছৰ লাগে সেইকাৰণে। মোৰ এখন এখন কিতাপত। মেৰেং আঠ বছৰ লাগিছিলে।

প্ৰশ্ন : সাহিত্যই বিশেষকৈ উপন্যাস এখনে মানুহৰ জীৱনৰ যিকোনো চিন্তাধাৰা হওক বা পৰিস্থিতি সলনি কৰিব পাৰেনে? নে ই কেৱল অনুভূতি এটাহে যোগাই তোলে ক্ষম্তক সময়ৰ কাৰণে?

উত্তৰ: আচলতে বৰ তৰল উপন্যাসবিলাক পঢ়ি আছে মানুহে। কিন্তু উপন্যাসে জীৱন সলায় সেইটো নিৰ্ঘাত সত্য। সেই প্ৰভাৱ কেনেকৈ পৰিছে জীৱনৰ ওপৰত সেই মানুহজনেহে বুজি পায় যি পঢ়িছে। কিন্তু সেইখন ভাল উপন্যাস হ'ব লাগিব। যেনে মই ক্লাছ নৱম বোধহয় অষ্টম শ্ৰেণীত পাৰ্ল এছ. বাকৰ অনুবাদ 'গুড আৰ্থ' পঢ়িছিলোঁ। আৰু বহুত উপন্যাস পঢ়িছিলোঁ কিন্তু গুড আৰ্থখনে মোৰ একেবাৰে জীৱন সলোৱা নিচিনা কাৰণ মই চীন দেশৰ অসমৰ লগত মানে আমাৰ ভাৰতবৰ্ষৰ লগত বহুত মিল পাইছিলোঁ প্ৰাকৃতিকভাৱে। আৰু তাৰপিছত দেখিছিলোঁ মানুহৰ জীৱনৰ সত্যবোৰ একে। জীৱনৰ সত্যবিলাক তাৰমানে দেশে দেশে বেলেগ নহয়। মানুহৰ যত্নগা, বিষাদ, আনন্দবিলাক বহু ক্ষেত্ৰত একে। সম্পৰ্কৰ যিবোৰ উত্থান-পতন সেইবিলাক একে। ভৌগোলিক বা ৰাজনৈতিক পৰিৱেশে কিছুমান সলায়, কিন্তু প্ৰায়খিনি একে। মই স্পষ্টভাৱে চীন দেশখন দেখিছিলোঁ। আৰু সেই সময়ৰ সামন্তবাদৰ পৰা আৰম্ভ কৰি যিবিলাক ঘটনা ঘটিছিলে সেইবিলাক মই বুজি পাইছিলোঁ। তাৰপিছত সামাজিক ধৰণে মই কিছু সচেতন হৈ পৰিছিলোঁ। সম্পৰ্ক কি বস্তু, মই বুজি পাইছিলোঁ। তাৰপিছত মই বুজি পাইছিলোঁ মানুহৰ অৰ্থনৈতিকভাৱে শ্ৰেণী বিভাজনত কেনেকৈ জীৱন সলনি হয়। ক্লাছ, ডিভিছন, কাষ্ট ডিভিছন এইবিলাক কথা মই বুজি পাইছিলোঁ। গতিকে সেইখনে মোক জীৱনত বহুত প্ৰভাৱ পেলাইছিলে। তাতকৈও আগতে খ্ৰী মাস্কেটিয়াৰ্ছে মনত মোক প্ৰভাৱ পেলাইছিলে। গতিকে মই ভাবোঁ যে মোৰ জীৱনৰ ভিতৰি ভিতৰি যিটো পৰিপক্বতা, এই পৰিপক্বতা এই কিতাপবোৰে আনি দিছিলে। আৰু এই কিতাপবোৰ যিহেতুকে পঢ়া নাই মানুহে, আজিকালি পঢ়িবলৈ এৰি দিছে। উপযুক্ত যদি উপন্যাস নাপায় তেতিয়াহ'লে যিহকে-তিহকে খাব নালাগে। আৰু সেইকাৰণে হয়তো তেওঁলোকে ভাবে যে এইখন ৰেপ্ট অৱ টাইম। হয়ও, আজিকালি বহুত এনেকুৱা উপন্যাস ময়ো পাইছোঁ যি ইমান ঢাক-ঢোল বজায় ইমান ভাল বুলি কৈছে কিন্তু মই পঢ়ি দেখিছোঁ এইখন এখন পনীয়া উপন্যাস একোৱেই নাই ইয়াত। গতিকে মই নিজেও ভাবিছোঁ সেইখনেৰে মোৰ সময় নষ্ট কৰিলোঁ বুলি। কিন্তু তোমাক যদি কোনোবা এখন উপন্যাসে সঁচাকৈয়ে প্ৰভাৱ পেলাইছে সেইটো তুমি নিজৰ অন্তৰ্ভাৱে বিচাৰ কৰিবা। তুমি যদি বিশ্বাস কৰিছা হয় মোক পেলাইছে, মোৰ জীৱনলৈ এটা ইতিবাচকতা আনি দিছে, মোৰ দৃষ্টিভংগী ভুল আছিলে, ভুলটো শুদ্ধ কৰি দিছে। কাৰেকশ্যন অৱ লাইফ। সেই শুদ্ধ দৃষ্টিৰে পথ চোৱাৰ যিটো যিবোৰ উপন্যাস সেইবোৰ উপন্যাস কেনেকৈ বেয়া হ'ব? আজিকালি অটোবায়'গ্ৰাফিকেল উপন্যাসবিলাকো মানুহে পঢ়ে। আজি মেৰেং ধৰা। ইন্দিৰা মিৰিৰ জীৱনে মোক ইমান প্ৰভাৱিত কৰিলে যে মই মেৰেং নিলিখি নোৱাৰিলোঁ। বহু শিক্ষক, শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ, ছাত্ৰীয়ে কয় এতিয়াও ইন্দিৰা মিৰিৰ দৰে চৰিত্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে নোলাব। যি এখন সমাজ সলনি কৰি দিছে। যি এটা জাতিৰ ভৱিষ্যত সলনি কৰি দিছে। গতিকে সেই চৰিত্ৰটোৰ প্ৰভাৱ মোৰ ওপৰত পৰিছিল কাৰণেই মই লিখিব পাৰিলোঁ বা সেই কিতাপখনে বহুতক ইনস্পায়াৰ কৰিছে। এখন অক্সমেন ইউনিভাৰ্ছিটিৰ টেক্সট বুক কৰিছে সেইখন। আনকি ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল সেইখন কিতাপ যেতিয়া সাহিত্য অকাডেমি পোৱা নাই পুৰস্কাৰ, তাৰ আগতেই জে বি কলেজে তেওঁলোকৰ এনভাইৰমেণ্টেল ছায়েন্সত সেইখন পাঠ্যক্ৰমৰ কিতাপ হৈছে। প্ৰভাৱ নপৰিলে সেইখন দিব জানো? তাৰপিছত মানুহে কেনেকৈ ক'ব পাৰে উপন্যাস ৰেপ্ট অৱ টাইম বুলি?

প্ৰশ্ন : বৰ্তমান আমাৰ অসমীয়া সমাজত লেখকসকলৰ দায়িত্ব বা সেই পাঠকসকলৰ দায়িত্ব কি বুলি ভাবে আপুনি?

উত্তৰ: মই এটাই ভাবোঁ, তেওঁলোকৰ কিতাপবিলাক সময় এটাক কেন্দ্ৰ কৰি যদিও হৈছে, কিতাপখন লিখোঁতে তেওঁলোক এইটো ক্ষেত্ৰত সদায় সচেতন হ'ব লাগিব যাতে অনাগত দিনতো কিতাপখনৰ মূল্যটো একেই থাকে। আজি

আবেগৰ জোৱাৰত মই কিতাপ এখন লিখিলোঁ, দুবছৰ পিছত সেই আবেগটো নোহোৱা হৈ গ'ল বা সেই সময়টো আঁতৰি গ'ল কাৰণে কোনেও ভাল নাপালে। সেইটো নহয়। মানুহৰ কিছুমান সাৰ্বজনীন সত্য আছে জীৱনৰ। সেই সাৰ্বজনীন সত্যবিলাকক আচলতে বিশ্লেষণ কৰিব লাগিব। তেতিয়া সেই কিতাপখনৰ সাৰ্থকতা থাকে। বিশ বছৰ পিছত পঢ়িলেও সেই কিতাপখনৰ সেই সময়টো আৰু সেই জীৱনৰ বিশ্লেষণবিলাক একেদৰেই থাকে। বিশ বছৰ পিছতো একেই, বিশ বছৰ আগতো একেই।

ভূপেন হাজৰিকাৰ গানবিলাক আজি পাঁচিশ বছৰ আগতে, ত্ৰিশ বছৰ আগতে লিখা, আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া বুলি সান্তনা লভিলে নহ'ব বুলি কৈ যিখিনি এনালাইচিছ কৰিছে আজি সেইখিনি ঘটি আছে। মানুহে মানুহৰ বাবে আজিও কিয় গায়? যেতিয়াই ক্ৰাইচিছ আছে, অকল অসম বুলিয়েই নহয় ভাৰতবৰ্ষৰ যিকোনো ঠাইত ক্ৰাইচিছ আহিলে কিয় সেইটো গান গায়? গতিকে সাৰ্বজনীন সত্যটো থাকিব লাগিব।

প্ৰশ্ন: আপুনি নাহৰৰ নিৰিবিলি ছাঁত লিখিছে পাঠকে ভাস্কৰীক নিজেই বিচাৰি ল'ব। আৰু সেইটো লৈছোঁও বাৰু পাঠকে। এতিয়া মই যদি আপোনাক সোধোঁ সেই সময়ৰ ভাস্কৰী আৰু বৰ্তমানৰ ভাস্কৰীৰ মাজত পাৰ্থক্য কি?

উত্তৰ: অভিজ্ঞতাৰ পাৰ্থক্য আছে। অনুভৱবোৰ সলনি নহয়, একেই থাকে।

প্ৰশ্ন: জলছবি যিখন উপন্যাস, তাৰ পাতনিত আপুনি লিখিছে, “জীৱন মৃত্যুৰ বাবেই নেকি ইমান বিশাল আয়োজন?” এতিয়া মোৰ প্ৰশ্ন সেইটোৱে যে আপোনাক যদি মই সোধোঁ লেখিকা হিচাপে আপুনি কি ক'ব সঁচাই জীৱন কেৱল মৃত্যুৰ আয়োজন হয়নে?

উত্তৰ: মোৰ সেই সময়ত সেইটোৱেই উপলব্ধি হৈছিলে কাৰণ যিগৰাকী ডিম্বেষ্টিয়াত ভোগা মানুহক মই শুশ্ৰূষা কৰি আছিলোঁ তেওঁ মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ আৰু আপোন মানুহ। আৰু সেইগৰাকী মানুহ যেতিয়া মোৰ চকুৰ আগত থাকে, যিগৰাকীয়ে বিশাল জীৱন এটা তেওঁ লীড কৰি গৈছিলে। সেই জীৱনৰ নেত্ৰী আছিলে তেওঁ। এখন সংসাৰৰ নেত্ৰী আছিলে তেওঁ। সেই মানুহগৰাকীয়ে অসাধ্য সাধন কিছুমান কাম কৰিছিলে। অসাধ্য সাধন কৰিছিল বুলিয়েই কওঁ। সেই সময়ত সেই যুগৰ, সেই সময়ৰ নাৰীয়ে কৰিব নোৱাৰা কিছুমান কাম তেওঁ কৰি দেখুৱাইছিলে। ইমান এক ভৰপূৰ আয়োজন তেওঁৰ জীৱনৰ। প্ৰাচুৰ্য, সংঘাত, অভিজ্ঞতা, তেওঁ এটা সাংঘাতিক জীৱন যাপন কৰিছিলে। আৰু শেষত তেওঁ সকলো পাহৰি থাকিলে। এগৰাকী সাধাৰণ অসহায় মানুহৰ দৰে, তেওঁ আটাইতকৈ আপোন মানুহবোৰৰ ওচৰতে অচিনাকি হৈ বহি আছে। আৰু যেন মৃত্যুলৈ অপেক্ষা কৰি আছে। কিন্তু তেওঁ মৃত্যু বিচৰা নাই। মৃত্যুৰ কথা ক'লেই তেওঁ ভয় খাই যায়। আৰু তেওঁ নিজে আকৌ জীয়াই থাকিবলৈ বিচাৰে। দুৰ্বাৰ হেঁপাহ জীয়াই থাকিবলৈ। আৰু সেই মানুহগৰাকী যেতিয়া ঢুকালে, ঢুকোৱাৰ লগেলগে মোৰ সেই ভাবটো আহিছিলে যে জীৱনৰ ইমান বিশাল আয়োজন! আমি যে ইমান দৌৰ ধৰা কৰোঁ, এই পঢ়িব লাগে, জানিব লাগে, আমি কাম কৰিব লাগে, কিবা কৰিব লাগে, জীৱনৰ সপোন আছে, এইবোৰ আয়োজন নহয় জানো? প্ৰতিটো কামেইটো আমাৰ আয়োজন। কি কাৰণে আয়োজন? জীৱন যাপনৰ আয়োজন। মোৰ জীৱন যাপনৰে কোন কোন সমৃদ্ধ হ'ব। আৰু কাক কাক সমৃদ্ধ কৰিব পাৰিম। সেই সপোনবোৰৰ সৈতে মানুহ জীয়াই থাকে নহ'লেটো সপোন নাথাকিলে কোনো মানুহ জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। মানে গতানুগতিকভাৱে এই মুহূৰ্তলৈকে মই যদি জীয়াই থকাৰ কোনো অৰ্থ নাই সেইয়া অৰ্থহীন জীৱন যাপন।

কিন্তু এই যে আমি যে জীৱন যাপনৰ বিশাল আয়োজনৰ সৈতে আগবাঢ়ি যাওঁ, মই কোন আৰু মই কি কৰিব

লাগিব আৰু মই কলৈ গৈ আছোঁ? এই তিনিটা প্ৰশ্নৰ সৈতে আমাৰ জীৱনটো গৈ থাকে। কিন্তু যেতিয়া এটা মিনিংলেছ জীৱন হৈ যায় শেষত, তেওঁ জীৱনটোৱেই পাহৰি গ'ল। তেতিয়া মোৰ সেই ভাবটো আহিছিল যে মৃত্যুৰ বাবেই নেকি এই আয়োজন? প্ৰত্যেক মানুহৰে শেষটো এনেকুৱা হয় নেকি? মৃত্যুৰ পিছতে তেন্তে থাকি যায় কামবিলাক। কামবিলাক থাকি যায় কিন্তু আল্টিমেটলিটো মৃত্যুৰ ওচৰত ছাৰেণ্ডাৰ কৰে। যি সেই সত্যটোক বুজি পায় সেই মানুহে নিশ্চয় অৰ্থপূৰ্ণ কাম কৰিয়েই যায়। আৰু সেই মুহূৰ্তত হোৱা সেইটো উপলব্ধি আছিলে।

প্ৰশ্ন : মানুহে কয় আপুনি খুব ব'ল্ড লিখে, বিশেষকৈ নাৰী চৰিত্ৰখিনি। বা আপুনি এটা ষ্টেৰিওটাইপ ব্ৰেক কৰে। এনেকৈ লিখোতে আপুনি কেতিয়াবা প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈছেনে? বা কেতিয়াবা ভাবিবলগীয়া হৈছে নেকি যে সমাজখনে কেনেকৈ ল'ব এইটো এনেকৈ লিখিলে?

উত্তৰ : মই লিখি থাকোঁতে সমাজ চকুলৈ নাহে, সেইটোৱেই বৰ ভাল কথা। মই লেখা মানে মোৰ বাদে আৰু কাকো নেদেখোঁ। সন্মুখত যে পাঠক আছে সেয়াও নেদেখোঁ, সমাজখনো নেদেখোঁ, একো নেদেখোঁ। কেৱল নিজৰ উপলব্ধিৰেই লিখি যাওঁ, এইখিনি কথা। আৰু সাঁচাকথা ক'বলৈ গ'লে মোৰ এটা দুৰ্বলতা আছে। সেই দুৰ্বলতাটো হৈছে মই খুব ভাষণ দিব নোৱাৰোঁ। কথাতকৈ মই লিখি ভাল পাওঁ। আৰু সেইটোৱেই সেইকাৰণে মোৰ মাধ্যম। আৰু দুই নম্বৰ দুৰ্বলতাটো হৈছে মই তৰ্ক কৰি বেয়া পাওঁ। তৰ্ক এখন হ'লে মই সাউৎকে তাৰপৰা পলাই গুচি আহোঁ। কাৰণ মই ভাবোঁ তৰ্কত কোনো মানুহে জিকিব নোৱাৰে। গতিকে তৰ্ক কৰাতকৈ মই কলমেৰে মোৰ কথাখিনি কওঁ, সেইটো বেছি শক্তিশালি। আৰু যিখিনি কথা তুমি নাৰীৰ ব'ল্ড চৰিত্ৰৰ কথা কৈছা, আচলতে মই নাৰীক ব'ল্ড হ'ব লাগে বুলি লিখা নাই, মই লিখিছোঁ এই কাৰণেই যে মই যিখন সমাজত আছোঁ সেইখন সমাজত মই খুব শক্তিশালী নাৰী কিছুমান দেখিছোঁ। আৰু তুমি চোৱা আজি যদি তুমি গাঁৱৰ সমাজখনলৈ যোৱা, সাধাৰণ অশিক্ষিত মহিলা এগৰাকী, যাৰ পিন্ধিবলৈ কাপোৰ নাই, যাৰ খাবলৈ একো নাই, ঘৰত স্বামীয়েও অত্যাচাৰ কৰে, কিন্তু তাই কিমান শক্তিশালীভাৱে তাই ঘৰখন চলাই আছে আৰু সন্তানক তুলি-তালি ডাঙৰ কৰিছে তুমি কল্পনা কৰিব নোৱাৰিবা। মোৰ দৃষ্টিত তাই খুব ব'ল্ড নাৰী। সেইবিলাক মই দেখিছোঁ, উপলব্ধি কৰিছোঁ, মই দেখিছোঁ যে আমাৰ অসমীয়া নাৰী বহু শক্তিশালী। তোমালোকে যিমানবোৰ নাৰী চৰিত্ৰ পঢ়িছা, সেইবোৰ সকলো নাৰী চৰিত্ৰৰে এটা এটা মূল আছে। মই তেনেকুৱা দেখিছোঁ, পাইছোঁ। আজি হৃদয় এক বিজ্ঞাপনৰ স্নেহাৰ দৰে চৰিত্ৰও মই লগ পাইছোঁ। মেৰেঙৰ দৰে চৰিত্ৰটো লগ পাইছোঁৱেই। তাৰপিছত তুমি যিবিলাক ডাঙৰ ডাঙৰ চৰিত্ৰবিলাক দেখিছা... নাহৰৰ নিৰিবিলি ছাঁত যিজনী মানুহৰ কথা কৈছোঁ, মই তেওঁৰ দৰে সাহসী মানুহ জীৱনত লগেই পোৱা নাই। গতিকে মই সেই সাহসবোৰক দেখিছোঁ। আৰু মোৰ উপলব্ধি হৈছে যে এই সাহসবোৰ মই স্নান হ'বলৈ দিব নোৱাৰোঁ। মই মোৰ কলমেৰে এই সাহসবোৰ আনৰ আগত ডাঙি ধৰিবই লাগিব। আৰু সেইখিনিয়ে কথা আচলতে। আনে হয়তো দেখা নাই মই দেখিছোঁ। মই প্ৰথমতে ক'লোঁ নহয় সেই যিটো আন্ধাৰ ফালটো সেই ফালটো মই চাবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। এইখিনিয়ে কথা। কাঞ্চনখন লেখাৰ পিছত মোৰ ওপৰত সাংঘাতিক আক্ৰমণ হৈছিলে। মানে সেইখন এখন অশ্লীল কিতাপ বুলি কৈছিলে। কিন্তু অশ্লীলতাৰ অৰ্থ নুবুজা মানুহেহে অশ্লীল বুলি কৈছিলে। জীৱনৰ সত্য, কাঞ্চনৰ সত্যখিনি। মোক সেই সময়ত কিছুমানেতো কৈছিলে যে তেওঁ নাৰী হৈ এনেকুৱা ধৰণৰ কথা লিখিছে। মই তেতিয়া আকৌ দুই-এজনক প্ৰশ্ন কৰিছিলো নাৰী হৈ মানে? নাৰী হৈ মানে কি? নাৰীবোৰ মানুহ নহয় নেকি? নাৰী হৈ বুলি শব্দটো কিয় কৈছে মানুহে? মানে এজন পুৰুষে লিখিব পাৰে আৰু নাৰীয়ে সেইখিনি কথা লিখিব নোৱাৰে। এনেকুৱা কি কথা আছে? সেইটোটো বহুতেই ৰিয়েক্ট কৰিছিলে। আৰু সেই ৰিয়েকচন যেতিয়া আহে মই তেতিয়া মনে মনে থাকোঁ। বহুতে দুৰ্বলতা বুলি ভাবে যে তুমি উত্তৰ নিদিয়া কিয়? কিন্তু আকৌ যদি উত্তৰ দিব লগা হয় মই আকৌ লিখি মেলিয়েই দিওঁ। এইখিনি মোৰ হয়তো দুৰ্বলতা আৰু সেইটো মই স্বীকাৰো কৰো। আৰু সাহস বস্তুটো এনেকুৱা যে তুমি কাৰোবাক ন্যায় দিবৰ কাৰণে সাহসটো দৰকাৰ, আঘাত দিবৰ কাৰণে সাহস দৰকাৰ নাই। মই সেইটো পছাত বিশ্বাসী। তুমি কাৰোবাক সাহসী হৈ দেখুৱাই

কাৰোবাক আঘাত দিবা, সমাজ বা মানুহৰ জীৱনত আউল লগাই দিবা, সেয়া সাহসী কথা নহয়। মাজে মাজে মনে মনে থকাটোৱেই ভাল তাৰ কাৰণে, চুপ থকাটো ভাল। কিন্তু তুমি তোমাৰ লেখা বা চিন্তাৰে যদি কাৰোবাক সাহসী কৰি তুলিছা, তেওঁ ন্যায়ৰ পক্ষত যুঁজিবলৈ পাৰিছে, সেই সাহসৰ প্ৰয়োজন আছে।

প্ৰশ্ন : আপুনি যিহেতু ক'লে চৰিত্ৰখিনিৰ কথা, নাৰী চৰিত্ৰ। ঠিক তেনেকুৱা এটা সাহসী চৰিত্ৰই হৃদয় এক বিজ্ঞাপনত আপুনি লিখিছিল “মহুৱা ৰয়”। তেনে এটা চৰিত্ৰ বৰ্তমানৰ বাস্তৱ সমাজত থাকিব পাৰে বুলি আপুনি ভাবে নে ?

উত্তৰ : পাৰে, মহুৱা ৰয়ৰ যিটো অনেষ্টি আছে, সেই অনেষ্টি থাকিব পাৰে। আমাৰ যিখন বিজ্ঞাপনৰ জগত এতিয়া, সেইখনত বহু নাৰীয়ে চাৰেঙাৰ কৰিছে। মহুৱা চাৰেঙাৰ কৰা ছোৱালী নাছিল। সাহসী ছোৱালী। তাই বিয়া নকৰাকৈয়ে তাইৰ এটা সন্তান জন্ম হৈছে আৰু তাই তাৰ কাৰণে কোনো ধৰণৰ অপৰাধবোধতো ভোগা নাই। তাই বৰঞ্চ কৈছে যে, আমাৰ বিয়াৰ কাৰণে সাক্ষী-বাদীৰ দৰকাৰ নাই। কাৰোবাৰ বিশ্বাসটোহে মূল কথা। যিহেতুকে তাইৰ প্ৰেমিকৰ দুৰ্ঘটনাত মৃত্যু হৈছে, তাইক বিশ্বাসঘাটকতা কৰা নাই আৰু তেতিয়া তাই প্ৰেগনেণ্ট। গতিকে তাই সন্তান জন্ম দিছে। সেই মানুহজনৰ প্ৰতি সততাও আছে, বিশ্বাসো আছে, ভালপোৱাও আছে। আৰু সেইটো যিহেতুকে এটা ঘটনাক্ৰমে হৈ যোৱা কথা, তাৰপিছতো তাই জীৱনত জীয়াই থাকিবলৈ শিকিছে। দুৰ্ঘটনাত হঠাতে চন্দন নামৰ তাইৰ ভালপোৱা ল'ৰাটো গুচি যাব, সেই কথাটো যিহেতুকে তাইৰ কাৰণে আকস্মিক আৰু অশাস্ত্ৰীয়, সেইকাৰণে তাই কি কৰে, তাই সেই ধৰণৰ চৰিত্ৰবিলাক তাই অন্য পুৰুষৰ চৰিত্ৰত বিচাৰি থাকে। চন্দন তাৰমানে এই পুৰুষ চৰিত্ৰতেই বাৰু আছে নেকি? কেতিয়াবা দেখে যে কথাবোৰ দেখোন তেনেকুৱা, কিন্তু পাছত দেখে নহয়। বিচাৰি ফুৰিলেও সেই বিশেষ জনক নাপায়। সেইটো এটা মহুৱাৰ চৰিত্ৰৰ সন্ধানহে আছিলে। সেইকাৰণে বাকীবোৰে তাইক বেয়া ছোৱালী বুলি কয়। সেই সন্ধানটোক মানুহে ভাৱি লয় যে তেওঁ এগৰাকী দুঃচৰিত্ৰৰ ছোৱালী। কিন্তু তাই ক'ব নোৱাৰাকৈ সেই সন্ধানত থাকে। মই ক'ববাত বিচাৰি পাম নেকি বাৰু? এনেকুৱা ধৰণে কথা কোৱা মানুহ, এনে ধৰণে চিন্তা কৰা মানুহ। হয়তো ক'ববাত একে একে লাগি যায় কথাবোৰ। তেতিয়া তাই ওচৰ চাপি যায়। আৰু ওচৰ চাপি গৈয়েই তাই ভুলটো ভাঙে যে এই মানুহজন এইটো নহয়, তাই আঁতৰি আহে। ইও এটা জীৱনৰ সন্ধান মানে ভালপোৱাৰ সন্ধান।

প্ৰশ্ন : সোণ হৰিণৰ টেকুৰত আপুনি নম্বৰ কেন্দ্ৰিক শিক্ষাৰ কথা কৈছে। বৰ্তমান সময়ৰ যি শিক্ষা ব্যৱস্থা, একেই আছে নে আপুনি অকণমান কিবা পৰিৱৰ্তন দেখিছে?

উত্তৰ : পৰিৱৰ্তন দেখিছোঁ। মই নতুন NEP ব্যৱস্থাটো ভাল পাইছোঁ, শিক্ষাৰ ব্যৱস্থাটো। মই সেই আগৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত বহুত সংশোধন দেখিছোঁ। এতিয়া স্বাধীনতা এটা দিয়া হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ভাৱিবৰ কাৰণে। যিটো সময়ত মই উপন্যাসখন লিখিছিলো সেই সময়ত এইবিলাক নাছিলে। কিন্তু এতিয়া এটা বিকল্প ব্যৱস্থা দিয়া হৈছে আৰু সেই বিকল্প ব্যৱস্থাত বহুত বেলেগ বেলেগ ধৰণৰ কথা আহিছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যদি ইচ্ছা কৰে তেওঁ নিজৰ জীৱনটো কম বয়সৰ পৰাই এটা আকৃতি দিব পাৰে, ইচ্ছা যদি কৰে। এটা সাংঘাটিক প্ৰেচাৰত পঢ়িব নালাগে। আৰু সেইটোৱেই মুক্ত শিক্ষা পদ্ধতি আচলতে। আৰু সংশোধন হ'ব লাগে মোৰ মতে। এই NEP ৰ যিটো শিক্ষা ব্যৱস্থা তাতকৈও আৰু সংশোধন লাগে। স্বতঃস্ফূৰ্ত শিক্ষা ব্যৱস্থা এটা লাগে। য'ত ল'ৰা-ছোৱালীয়ে জীৱনটো উপভোগ কৰি যায়। খেলৰ মাজেৰে শিকক। খেলো উপভোগ কৰক লগতে খেলৰ মাজেৰে তেওঁলোকক শিক্ষা দান কৰক। তেওঁলোকৰ জীৱনৰ এটা কোৱালিটা টাইম এই স্কুল বা কলেজত পঢ়াৰ উপৰিও এটা গুণগত জীৱন তেওঁলোকে পোৱাৰ অধিকাৰ আছে। আৰু সেই গুণগত অধিকাৰবিলাক আমাৰ আচলতে শিক্ষা ব্যৱস্থাই কাঢ়ি নিছিলে। আৰু এইখিনি সংশোধনৰ আৰম্ভণি হৈছে আৰু এইটো হোৱা উচিত

আৰুহে হ'ব লাগে এইখিনি।

প্ৰশ্ন : জীৱনী ভিত্তিক উপন্যাস “মেৰেং” আপুনি লিখিছে, ইন্দিৰা মিৰি বাইদেউৰ জীৱনৰ আধাৰত। আপুনি কেৱল তেওঁকে কিয় বাছি ল'লে যেতিয়া আপুনি ভাবিলে যে মই এখন জীৱনী ভিত্তিক উপন্যাস লিখিম।

উত্তৰ : তেওঁৰ দৰে মানুহ মই আৰু কাকোৱেই দেখা নাই যে।

একেবাৰে সৰুকালতে মোৰ মায়ে দুগৰাকী নাৰীৰ কথা খুব কয়। তেওঁ হৈছে নাগাৰাণী গাইডালু, ৰিভলিউছনিষ্ট আছিলে তেওঁ। আৰু ইন্দিৰা মিৰি। ইন্দিৰা মিৰিক মোক সৰুকতে মায়ে চিনাকিও কৰি দিছিলে। তেতিয়া মই বহুত সৰু। তেওঁ আহোঁতে মোক মায়ে কৈছিলে এইয়া সেৱা কৰ ইন্দিৰা মিৰি। আৰু মই ঠিক সেৱা কৰিব লওঁতে তেওঁ কৈছিলে, “নাই, নাপায়। তুমি সৰু ছোৱালী, তোমাকহে মই সেৱা কৰিব লাগে। আৰু মই যে এনেকে হাউলিছিলো মায়ে সেৱা কৰিবলৈ কোৱাত। তেওঁ নিজেও হাউলি দিলে। সেইটো কথা মনত থাকি গ'ল মোৰ ক'ৰবাত। তেওঁ মোক হাউলি কৰিলে তোমাকহে মই সেৱা কৰিব লাগে তুমি এজনী সৰু ছোৱালী। এতিয়া এই যে মূল্যবোধটো। এগৰাকী একেবাৰে পৌঢ় নাৰীয়ে ধৰা আঠ-ন বছৰীয়া ছোৱালী এজনীলৈ হাউলি মই সেৱা কৰাৰ কাৰণে তেওঁ কৰিছে। সেইটোৱে মোক এটা বেলেগ ধৰণৰ ৰেখাপাত কৰিছিলে। তাৰপিছত মই ইউনিভাৰ্চিটিত ইডু-মিচিমিজৰ ওপৰত ডিচাৰ্টেশ্যন কৰিছিলো সমাজ শাস্ত্ৰত। মোৰ চাবজেক্টটো আছিলে Education and Agriculture amongst Idu-Mishmi of Dibang Valley। তেনেকৈ মই অৰুণাচললৈ গৈছিলো। তাত মই যেতিয়া গোটেইবিলাক শিক্ষানুষ্ঠানবিলাক ঘূৰিছিলো। তেতিয়াটো তাত সব গৈ ঘূৰি পাওঁগে ইন্দিৰা মিৰি। আৰু তাৰ যিবোৰ ডিষ্ট্ৰিক্ট গেজেটিয়াৰ আছিলে, গেজেটিয়াৰবিলাক মই সব আনিছোঁ, কিতাপ আনিছোঁ, সেইবিলাকৰ পৰা মোৰ ডিচাৰ্টেশ্যন হৈ গৈছে, প্ৰকাণ্ড এখন। পৰৱৰ্তীকালত যেতিয়া ইন্দিৰা মিৰি বাইদেৱে ‘মই আৰু নেফা’ বুলি নিজৰ আত্মজীৱনী লিখিলে। সেই আত্মজীৱনীকে কেন্দ্ৰ কৰি হিবনয়ী দেৱী আৰু নিৰুপমা বৰগোহাঞিয়ে দুখনকৈ গ্ৰন্থ প্ৰণয়ন কৰিলে। কিন্তু মই আৰু নেফাতকৈ বিশেষ বেলেগ নহয়। মই তেতিয়া লাহে লাহে আৰম্ভ কৰিলো, তেতিয়া মই কিবাখনো কিতাপ লিখিছো আৰু। মই তেতিয়া সেই কিতাপকেইখন পঢ়ি ভাবিলো যে মই সেই তেতিয়াই ডিচাৰ্টেশ্যন কৰা সময়ত যিবোৰ ঘটনা, যিবোৰ স্কুল দেখিছিলো আৰু যিবোৰ কাহিনী পাইছিলো, সেইবোৰত ইন্দিৰা মিৰি যুক্ত হৈ আছিলে। মই আৰু নেফাতো দেখোন তেওঁ সেইবিলাক লিখা নাই। সেইবিলাকতো মই পাইছিলো। মই তেতিয়া ইন্দিৰা মিৰিৰ কাষলৈ গলো। তেতিয়া তেওঁৰ যথেষ্ট বয়স হৈছে। মই ক'লো যে মই আপোনাৰ ওপৰতে এখন কিতাপ লিখিম। আপুনি এই কথাবোৰ কিয় নিলিখিলে “মই আৰু নেফা”ত। তেওঁ কৈছে এইবোৰ তুমি কেনেকে জানিলা? মই কৈছো মই জানিলোঁ আৰু। মই আছিলো তাত আৰু মই কৰিছিলো কাম। তেওঁ কৈছে এইবোৰ নিজৰ কথা আৰু ইমান কি লিখিবা। মোৰ ওপৰত জীৱনী-তীৱনী একো নিলিখিবা দেই, মই একদম সাধাৰণভাৱে জীয়াই থকা মানুহ, মোৰ ওপৰত একো নিলিখিবা। তেওঁ সেইটোহে কৈছিলে। তাৰপিছত মই তেওঁৰ ওচৰলৈ দুবাৰমান গৈছিলো। গৈ তেওঁৰ লগত বহুত দেৰি কথা পাতিছোঁ। সেইসময়ত তেওঁ নিজে চাহ কৰি খুৱাইছে মোক। আৰু নানা ধৰণৰ মই কথা উলিয়াইছিলো। আৰু সেইবোৰ কথা শুনি তেওঁ আচৰিত হৈ গৈছিলে। তেতিয়া মই ভাবিলো যে মোৰ এখন কিতাপ লেখাৰ দৰকাৰ, মই আৰু নেফাৰ কথাবোৰ থাকিবই। মই তাক কেতিয়াও ইফাল-সিফাল নকৰো। তাৰ উপৰিও তেওঁৰ ঘৰত থকা মানুহ-দুহক লৈ মই কথা পাতিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। আৰু মই যিবোৰ চৰিত্ৰ পালোঁ, সেই চৰিত্ৰবিলাকক লৈ মেৰেং লিখিলো। এনে পুৰুষো মই নাই দেখা যিয়ে সমাজ ব্যৱস্থা আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থা সলাই দিছিলে। যি হাতী আৰু ঘোঁৰাৰ পিঠিত উঠি শিক্ষা বিস্তাৰ কৰিছিলে। গতিকে ই এটা, ই কেৱল নাৰী চৰিত্ৰ বুলিয়েই কথা নহয়। সেই সময়ৰ এগৰাকী নাৰী, যি সময়ত ইমান বক্ষণশীলতা। সেই সময়ৰ সেইগৰাকী নাৰীয়ে ইমান বক্ষণশীলতাৰ মাজত, বিপদৰ মাজত য'ত গাড়ী-মটৰ নাযায়, তেনেকুৱা ঠাইলৈ ইন্দিৰা মিৰি গৈ শিক্ষা বিস্তাৰ কৰিছে। গতিকে সেই মানুহগৰাকী কেনেকুৱা ধৰণৰ মানুহ হ'ব লাগিব।

আৰু কিমান আত্মবিশ্বাসী হ'ব লাগিব। গতিকে তেওঁ মোক ইমান প্ৰভাৱিত কৰিলে যে মই নিলিখি নোৱাৰিলো মেৰেং।

প্ৰশ্ন : আপুনি হোমেন বৰগোহাঞি ছাৰৰ সান্নিধ্যৰ কথা ক'লে। তেওঁৰ সান্নিধ্যই আপোনাৰ লেখাক বা আপোনাৰ ব্যক্তি ত্বটোক কেনেকৈ প্ৰভাৱিত কৰিছিল বুলি আপুনি ভাৱে?

উত্তৰ : মই হোমেন বৰগোহাঞি ছাৰক “আমাৰ অসম”লৈ অহাৰ পিছতহে পাইছোঁ। তাৰ আগত মই তেওঁৰ কিতাপ পঢ়িছোঁ। বহুত কিতাপো তেওঁৰ পঢ়া নাছিলো। কিন্তু মোৰ দেউতা তেওঁৰ প্ৰায় ভক্ত আছিল বুলিয়েই ক'ব পাৰি। দেউতাৰ মুখতে মই হোমেন বৰগোহাঞিক বেছিকৈ চিনি পাইছিলো। মই কেতিয়াও ভবা নাছিলোঁ যে সেইজন হোমেন বৰগোহাঞিক মই আহি পৰৱৰ্তী সময়ত লগ পাম। সেইটো মোৰ কল্পনাৰো অগোচৰ আছিলে। পিছত যেতিয়া মই লগ পাইছোঁ আমাৰ অসমত মই সাংবাদিকতাত সোমাইছোঁহি, তেখেতেই মোক সেইখিনি সময়ত নিযুক্তিও দিছিলে। আৰু তেতিয়া মই ইতিমধ্যে বিৰলা লিবাৰেল আৰ্টছ এণ্ড মেনেজমেন্ট চায়েন্সৰ পৰা মই সাংবাদিকতাৰ পাঠ্যক্রম কৰিছোঁ আৰু সেই সময়ত মই কলকাতাৰ পৰা ফ্ৰীলাঞ্চাৰ হিচাপে কাম কৰি আছোঁ। স্তম্ভ লেখিকা হিচাপে মই স্বল্প জনাজাত হৈছোঁ আৰু। সেই সময়ত তেওঁ মোক কৈছিলে আমাৰ অসমত জ্যেষ্ঠ উপ-সম্পাদকৰ কাম কৰাৰ কাৰণে। সেই সময়ত মই অসমলৈ আহিছোঁ। আহি হোমেন বৰগোহাঞি দেৱৰ লগত চিনাকি। তাৰ আগত কিন্তু মই প্ৰায় তিনি বছৰ চিঠিপত্ৰ আৰু টেলিফোনত যোগাযোগ আছিলে। কিন্তু তাৰ পিছতহে লগ পাইছোঁ।

তেওঁৰ পৰা এটা শিকিছোঁ, তেওঁৰ সাংবাদিকতা বিষয়ত যি নিৰপেক্ষ ভূমিকা। নিৰপেক্ষ ভূমিকাক মই দেখিছোঁ, এজন সম্পাদকে সকলোকে কেনেকৈ সমদৃষ্টিৰে চাব লাগে। সেই কথাখিনি মই তেওঁৰ পৰা আয়ত্ত কৰিছোঁ। যিটো মই ভাৱো পৰৱৰ্তী সময়ত, সেই সময়তো অৱহেলট বুলিয়েই কৈছিলে বহুতে। কাৰণ সাংবাদিকতাৰ আজিৰ যিখিনি ধৰ্ম বা আজিৰ যিখিনি কথাকাণ্ড সেইখিনি সেই সকল মানুহৰ সৈতে নিমিলে। আৰু ময়ো বোধহয় সেইকাৰণে ‘আউটডেটেড’ হৈ গৈছোঁ বহু চিন্তাত। আউটডেটেড বুলিয়েই মই কওঁ, কাৰণ সেইখিনি মই কৰিব পৰা নাই। সেইখিনি কৰিব নোৱাৰিলে আজিকালি সাংবাদিক বুলি নকয়। সেইখিনি মই হোমেন বৰগোহাঞিৰ পৰাও শিকিছিলোঁ আৰু তিলক হাজৰিকা দেৱৰ পৰাও শিকিছিলোঁ। তেওঁলোকৰ যিটো এথিক্স সাংবাদিকতাৰ, সেই এথিক্সটোক তেওঁলোকে ৰাখিছিলে। আৰু সাংবাদিকতাৰ নিজৰ কলমটোক কাৰোবাৰ স্বাৰ্থত ব্যৱহাৰ কৰা নাছিলে। বুজি পাইছানে? বেলেগৰ স্বাৰ্থত তাৰমানে ব্যৱহাৰ হ'বলৈ দিয়া নাছিলে। যদি তেওঁলোকে ভুল কৰিছিলে কিন্তু পৰৱৰ্তী কালত আকৌ তেওঁলোকে ভুলটোকো স্বীকাৰ কৰিছে, এয়া মই ভুল কৰিছিলো বুলি। সেই সাহসো আছে। কিন্তু আজি সেইটো যুগ নাই। মই ভুল কৰিছিলো বুলি কোনেও নকয়। আৰু সেই কথাবিলাক আচলতে মই ভাৱো যে মোৰ জীৱনত যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলাইছিলে কথাবোৰে।

প্ৰশ্ন : এতিয়া আমি যদি হোমেন বৰগোহাঞি ছাৰৰ লেখাবোৰ চাওঁ, তেখেতে খুব বেলেগ কিতাপৰ ৰেফাৰেন্স দিয়ে। এতিয়া মই যদি আপোনাক সোধোঁ যে বৰ্তমান সময়ৰ যুৱচামৰ কাৰণে “মাষ্ট ৰিড বুক” বুলি যদি আপুনি কব লাগে, আপোনাৰ ফালৰ পৰা সেই বুকখন কি হ'ব?

উত্তৰ : এখন কিতাপেই নহয়। মই ভাৱো মই এটা বিষয় বুলিহে ক'ব পাৰোঁ। মই সৰুৰে পৰা যিবিলাক কিতাপ পঢ়িছোঁ বেলেগ বেলেগ ধৰণৰ কিছুমান আনন্দ দিছে। আজিকালিতো খুবোই পজিটিভ কিতাপবিলাক ওলাইছে, চেমুৱেল স্মাইলছৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ৰবীন শৰ্মাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বেলেগ বেলেগ ইতিবাচক যিবিলাক কথা। যেনেকৈ আমাৰ অসমত মোটিভেছনেল কিতাপ বুলিলে ৰবুল মাউতৰ যিখন মোৰো এটা সপোন আছে তেনেকুৱা ধৰণৰ কিতাপ। এইবিলাক ইন্সপায়ৰিং কিতাপ। মানুহৰ জীৱনক প্ৰেৰণা দিয়া কিতাপ। আৰু তুমি যদি আমাৰ এ পি জে কালামৰ আত্মজীৱনীখন পঢ়া। লগে লগে তুমি সেইখন পঢ়াৰ পিছত এটা বেলেগ মানুহ হ'বা। বেলেগ ধৰণৰ এটা সলনি, সেইবিলাক কিতাপে

আত্মবিশ্বাস যোগাই পেলায় প্ৰলোভন। আৰু কিছুমান কাম তুমি হাজাৰ দিলেও তুমি কিছুমান কাম কৰিব নোৱাৰা। তুমি তোমাৰ ওচৰত পৰিষ্কাৰ হৈ থাকিলে যিটো অহংকাৰ থাকে সেই অহংকাৰটো কিন্তু বেলেগৰ নাথাকে। সেই অহংকাৰটো মানুহ হোৱাৰ গৌৰৱ বুলি যিটো কথা কয়, এই মানুহ হোৱাৰ গৌৰৱটো আৰ্জিব লাগে আচলতে। এই মানুহ হোৱাৰ গৌৰৱ আৰ্জিবৰ কাৰণে যিবিলাক কিতাপ প্ৰয়োজনীয় সেই কিতাপ পঢ়াটো উচিত। আকৌ এনেকুৱাও নহয় যে তুমি অন্ধকাৰ ফালবোৰ নাজানিবা, তুমি জাৰ্মানীৰ হিটলাৰৰ, নাজী বাহিনীৰ নৃশংসতাৰ কথাও পঢ়িবা। তাৰ ফলাফলো তুমি পঢ়িবা। আৰু বুৰঞ্জী পঢ়া, বুৰঞ্জীয়ে আমাক পথ দেখুৱাই যায়। মই ভাৱো যে বুৰঞ্জী পঢ়াটো খুবেই দৰকাৰী কথা আৰু **History repeats itself** বুলি কয় নহয়, সঁচাকৈয়ে হিষ্ট্ৰিয়ে বাৰে বাৰে আহে। আৰু হিষ্ট্ৰিয়ে সেই কৰ্মফলবোৰ পুনৰাবৃত্তি কৰায়। তোমাৰ অতীতৰ ভুলটো তুমি আজি নেদেখা কিন্তু ভৱিষ্যতত তুমি সেইটোৰ ৰিপিটেছন দেখিবা। মই যদি আজি নিজৰ জীৱনটো এটা ডাঙৰ ভুল কৰিছোঁ সেই ভুলৰ পৰিণামটো কিন্তু মই ভৱিষ্যতে ভুগিবই লাগিব। আৰু মই খুব নিজেই নেচাৰৰ ফলোৱাৰছ। মই কিতাপতকৈও বেছি প্ৰকৃতিক ফলো কৰোঁ। গতিকে প্ৰকৃতি মোৰ কাৰণে ডাঙৰ পাঠশালা আৰু প্ৰকৃতি মোৰ কাৰণে ভগৱান। যি শিকিছোঁ মই প্ৰকৃতিৰ পৰা শিকিছোঁ। মই অন্ততঃ বছৰত দুখন সৰু-সুৰা অৰণ্যলৈ হ'লেও যাওঁ। অৰণ্যত সময় কটাওঁ। ঘৰৰে যিকোনো গছ-লতা, চৰাই মই সময় দি মন কৰোঁ। নদীক মন কৰোঁ, পাহাৰক মই মন কৰোঁ। আৰু পাৰিলে ২৪ ঘণ্টাই থাকিবলৈ বিচাৰোঁ। এক মুহূৰ্ত মই আঁতৰি আহিব নিবিচাৰোঁ। কাৰণ প্ৰকৃতিয়ে মোক শিকাইছে, মোৰ এটা দৰ্শন তৈয়াৰী কৰি দিছে। **How to be happy** আৰু তুমি কেনেকৈ মানুহক অন্যায় নকৰাকে থাকিব পাৰা। এইয়ে গছবোৰ, অৰণ্যত এজোপা গছ ইজোপা গছৰ লগত কিমান বেলেগ কিন্তু কাজিয়াতো নাই কৰা। অথচ লগত গাতে গা লাগি আছে। হয় নে? কাৰো লগত কাজিয়া নাই। একেখিনি চৰায়ে আহি পেলাই তাতে সব গছতে পৰিছেহি। চৰাইবিলাকৰ মাজত বা কত ভিন্ন ভিন্ন ধৰণৰ চৰাই আছে। কোনেওতো কাৰো লগত কাজিয়া কৰি জীয়াই থকা নাই। নিজৰ কক্ষপথত আছে আৰু সেই নিজৰ কক্ষপথত থাকিব পৰা যিটো সূত্ৰ সেইটো মোক প্ৰকৃতিয়ে শিকাইছে। নিজৰ কক্ষপথটোত কেনেকৈ থাকিবা তুমি। কত সমালোচনা হ'ব তোমাৰ। এতিয়া বহুতেই প্ৰশ্ন কৰে, মানে আগতে। যে আপুনি কিছুমান কথাত মাত নামাতে, অমুক নকৰে তমুক নকৰে। ইমান সমালোচনা কৰে, আপুনি একো নকৰে কিয়। মই কলো মোৰ এই ইকোচিষ্টেমটো মই প্ৰকৃতিৰ পৰাই পাইছোঁ। কাৰণ মই দেখিছোঁ মোৰ ফুলনিখনত মৌমাখিও পৰিছেহি, কদো বৰলো আছে। সেই ইকোচিষ্টেমত তুমি যেতিয়া সমাজখনত থাকিবা তোমাক বৰলেও কামুৰিব আৰু তোমাৰ গাত পখিলাও আহি পৰিব। গতিকে তুমি সাজু থাকিব লাগিব সেইটোৰ কাৰণে আৰু এইবিলাক এটা **Learning from Nature**।

প্ৰশ্ন : আপুনি যেতিয়া নদীৰ কথা ক'লে মোৰ তাৎক্ষণিকভাৱে মনলৈ আহিলে। আপোনাৰ এখন কিতাপ ব'ৰাগী নদীৰ ঘাট। সেইখন কেনেকৈ এনেকৈয়ে নদীৰ পৰাই ইন্সপায়াৰেচন লৈ লিখা নেকি ? তাৰ যিটো সামৰণি তাত মিছেছ খান্না, তেওঁ কয় যে নদী যদি এটা ঘাটত ৰৈ যায় ধৰ্মই সলনি হৈ যাব।

উত্তৰ : কাৰণ মই যে নদী। মই ঘাটত আৱদ্ধ হৈটো ৰৈ যাব নোৱাৰোঁ। নেচাৰৰ পৰা এইবোৰ। মোৰ উপন্যাসত যিমান কথা থাকিব এনেকুৱা ধৰণৰ কথা, সেইবোৰ কিন্তু চব নেচাৰ। নদীয়ে বহুত আৱৰ্জনাও লৈ আহে। হয় নে? তথাপিও মানুহৰ প্ৰাণদায়িনীয়েই ন। নদীয়েটো পলস পেলাই কিমান মানুহক, খেতিয়কক উপকাৰ কৰি থৈ যায়। তুমি যদি সঁচাকৈই প্ৰকৃতিৰ লগত থকা মই ভাৱোঁ প্ৰকৃতিৰ লগত থকা মানুহ সুখীতো হ'বই কাৰণ আমাৰ জীৱনৰ আল্টিমেট প্ৰাপ্তিটোৱেই হৈছে সুখ। আমি মেনিফেষ্ট কৰিব লাগিব ভালখিনিক। আৰু সেইখিনি কিন্তু প্ৰকৃতিৰ লগত থাকিলে মেনিফেষ্ট কৰা যায়। মই কালি-পৰহি ভাৱি আছোঁ এটা কথা। যে মানুহৰ শ্মশানত কেতিয়াবা মানে দাহ কৰি বা কবৰস্থানত সমাধি দি দি মানুহৰ কেতিয়াবা লাইন লগাব লগা হয় ইমানেই শ। কিন্তু এইয়ে ইমান চৰাই-চিৰিকটি হাজাৰ হাজাৰ চৰাই-চিৰিকটি মৰি ফুৰিছে সিহঁতৰ মৃতদেহ আমি ক'ৰবাত পৰি থকা পাওঁনে ? সিহঁত কলৈ যায় তেতিয়াহলে? এইটো এটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন নহয় জানো? নিয়মতে দেখোন একেবাৰে লেতেৰা হৈ শেষ হৈ যাব লাগিছিলে য'তে ত'তে পৰি। কাউৰীয়ে ইমান আছে।

আমাৰ ইমান কাউৰীৰ দেখোন মৃতদেহেৰে ভৰি থাকিব লাগিছিলে। কিয় নাথাকে? সিহঁতৰ কিছুমান সূত্ৰ আছে! সিহঁতে কেনেকে মৃত্যু হ'ব তালৈকে ভাৰে। সেই মৃত্যুৰেও যাতে কাকো অপকাৰ নকৰে। সেইটো প্ৰকৃতিৰ সূত্ৰ, সেইটো সিহঁতৰ সূত্ৰ।

প্ৰশ্ন : সাহিত্যত সফলতা মানে কি আপোনাৰ মতে বা সাহিত্যৰ সফলতা আপোনাৰ দৃষ্টিত কেনেকুৱা?

উত্তৰ : যি সাহিত্য যুগ যুগ ধৰি থাকে, সেয়াই সফলতা। যুগ যুগ ধৰি মানুহে পঢ়ি থাকে। এটা সময়ত নহয়, আমাৰ কয় নহয় এইবাৰ এই বছৰৰ বেণ্ট চেলাৰ। বেণ্ট চেলাৰ সেই বছৰটোৰ হ'ব পাৰে। কিন্তু বেণ্ট চেলাৰ হ'ব তেতিয়াহে যদি এশ বছৰ সেইখন কিতাপ চলিয়েই থাকে। আমাৰ ধাৰণাই ভুল আচলতে।

প্ৰশ্ন : আজিৰ প্ৰজন্মই কিতাপ পঢ়া যথেষ্টখিনি কমিছে বুলি ক'লে ভুল কোৱা নহ'ব, আছে এচাম পাঠক এতিয়াও, কিন্তু বহুখিনি কমিছে সেই সন্দৰ্ভত আপুনি কি ক'ব বিচাৰে?

উত্তৰ : তেওঁলোকলৈ মোৰ খুব দুখ লাগে। তেওঁলোকে এখন ধুনীয়া পৃথিৱী হেৰুৱাই গৈছে। যিখন পৃথিৱীয়ে তেওঁলোকক জীয়াই থকাৰ আৰু আত্মবিশ্বাসৰ সাংঘাটিক শক্তি দিলেহেঁতেন, সেই পৃথিৱীখন হেৰুৱাইছে। কাৰণ তেওঁলোকে চিন্তা কৰাৰ সুযোগ হেৰুৱাইছে। তেওঁলোকে বহুত কথা ভবাৰ সুযোগ হেৰুৱাইছে। গতিকে যি সকলে কিতাপ নাই পঢ়া, তেওঁলোকক মই এটাই কথা কওঁ যে কিতাপ পঢ়ি এটাই বিষয় আৱিষ্কাৰ কৰা যে কিতাপ নপঢ়া সময়ত মই কি আছিলো, আৰু কিতাপ পঢ়ি মোৰ কি হৈছে। আৰু সেইখিনি জানিবলৈকে কিতাপ পঢ়া উচিত।

প্ৰশ্ন : আপোনাৰ মতে এটা শক্তি শালী চৰিত্ৰ গঢ়ি তুলিবলৈ প্ৰয়োজনীয় উপাদান কি আৰু আপোনাৰ আটাইতকৈ ভাল লগা চৰিত্ৰ কোনটো এতিয়ালৈকে?

উত্তৰ : ইন্দিৰা মিৰিয়েই মোৰ আটাইতকৈ ভাল লগা চৰিত্ৰ। আৰু “ব'ৰাগী নদীৰ ঘাট”ৰ ধৰণী। ধৰণীক মোৰ ভাল লাগে। তেনেকুৱা চৰিত্ৰ বহুত আছে। আচলতে প্ৰতিটো চৰিত্ৰই বেলেগ বেলেগ ধৰণৰ। আৰু প্ৰতিটো চৰিত্ৰতে যিহেতুকে লেখকজন সোমাই থাকে নিজে। নিজে পুৰুষ চৰিত্ৰতো, নাৰী চৰিত্ৰতো সবতে লেখকজন নিজে সোমাই থাকে। গতিকে চৰিত্ৰবোৰ ভালেই লাগে। আৰু লেখাৰ সময়ত সেই চৰিত্ৰবোৰ সংগী হৈ পৰে। এজন লেখকৰ কাৰণে সংগী সেইবিলাক। আৰু সেইবিলাকক অমুক শ্ৰেষ্ঠ বুলি ভবা নাযায়। আটাইতকৈ ভাল এওঁকেই লাগে বুলি ভবা নাযায়।

প্ৰশ্ন : আপুনি যিহেতু সাংবাদিকতাৰ লগতে সাহিত্যৰ লগত জড়িত, আপোনাৰ এই ক্ষেত্ৰই লেখাসমূহক কেনেদৰে প্ৰভাৱিত কৰে বুলি ভাৱে?

উত্তৰ : সাংবাদিকতাত থকাৰ কাৰণে মোৰ লেখা কমি গ'ল। সেইটোৱেই আৰু। কিন্তু এটা কথা ভাল হ'ল সাংবাদিকতাত থকাৰ কাৰণে মই বাস্তৱ জীৱনটো দেখি থাকোঁ। যিটো মই এই ক্ষেত্ৰত নথকা হ'লে নুবুজিলোঁ হয়। আজিৰ ঘটনাৰ সৈতে মই আপডেট হৈ থাকোঁ। আৰু চৰিত্ৰবিলাকো পাই থাকোঁ সেইকাৰণে।

প্ৰশ্ন : বঁটাসমূহ বা স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত সমূহে, আপোনাৰ লেখনি বা সৃষ্টিশীলতাত প্ৰভাৱ পেলায় বুলি আপুনি ভাৱে নে?

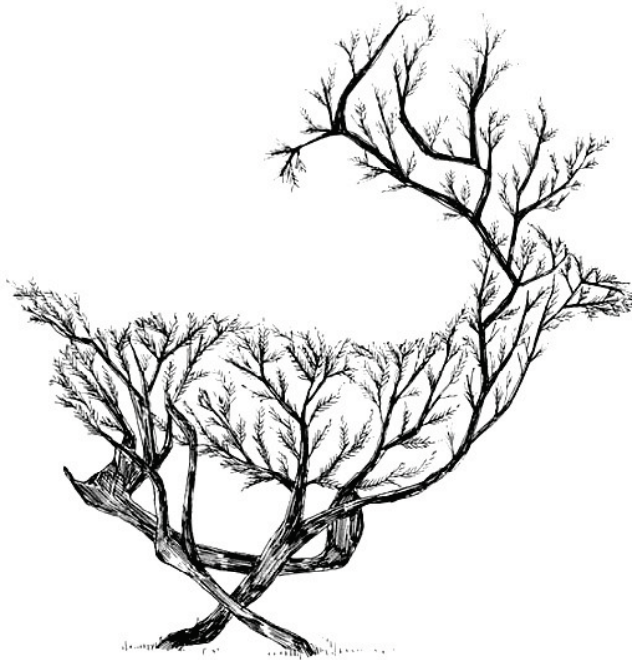
উত্তৰ : বঁটা-বাহন এইবিলাক, স্বীকৃতি য'ৰ পৰাই নহওক ভাল লাগে। কিন্তু মই যে ক'লো অলপ আগতেও কথা পাতিছিলোঁ যে “সোণ হৰিণৰ চেকুৰ” পঢ়ি দুজন ল'ৰা-ছোৱালীয়ে মোক কৈছিলে যে তেওঁলোকে জীৱনৰ চৰম সিদ্ধান্ত

ন'বেলৈ গৈ উভতি আহিছে, মোৰ কাৰণে সেইটো শ্ৰেষ্ঠ বঁটা। আৰু বাকী আনুষংগিক যিবিলাক বঁটা ধৰা কোনোবাই নিৰ্বাচন কৰি দিয়ে, সেইবিলাক বঁটাৰ প্ৰতি লালায়িত হৈ যিবিলাক উপন্যাস বা সৃষ্টিশীল কৰ্মসমূহ আছে, সেইবিলাকৰ এটা সাংঘাটিক মূল্যায়ন হৈছে বুলি মই নাভাৰোঁ। কাৰণ বঁটা নোপোৱা কিতাপ একোখনেও যুগ যুগ ধৰি মানুহৰ মনত ৰেখাপাত কৰে। সেইটোহে আচলতে দৰকাৰী কথা। আজিকালি এই বঁটাৰ বিষয়টোৱেই বিতৰ্কমূলক হৈ গৈছে সেইকাৰণে। আৰু বঁটাৰে আচলতে সাহিত্য জুখিবই নোৱাৰি। তেনেকৈ হ'লে টলষ্টয়ৰ দৰে মানুহেও ন'বেল বঁটা নাই পোৱা। বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ সাহিত্যিক পৃথিৱীত থাকি গৈছে ন'বেল বঁটাহীন। কিন্তু এই ন'বেল বঁটাইটো চৰম সিদ্ধান্ত নহয়। তেনেকুৱা সাহিত্যই যুগ যুগ ধৰি মানুহক প্ৰভাৱিত কৰি আছে যিবিলাকে পুৰস্কাৰেই পোৱা নাই। তেনেকুৱা কথা।

প্ৰশ্ন : আমি বহুতখিনি কথা জানিব পাৰিলো। হয়তো বহুতখিনি আমাৰ আজিয়েই সোধা নহ'ব। শেষত আপোনাৰ পৰা জানিব বিচাৰিম যে বৰ্তমান আপুনি কেনে ধৰণৰ সৃষ্টিকৰ্ম বা কিতাপৰ পৰিকল্পনা কৰি আছে?

উত্তৰ : মই আত্মজীৱনীমূলক এখন কিতাপ, অলপ মেম'ৰিজ টাইপৰ কথা কিবাকিবি লিখি আছোঁ। কাৰণ লিখাটো প্ৰয়োজন বুলি ভাবিলোঁ কাৰণ কিছুমান সময় ধৰি ৰাখিব লাগে। আৰু মোকো তোমালোকৰ দৰে বহুতে বহুত ধৰণৰ প্ৰশ্ন কৰি থাকে, সেই প্ৰশ্নৰ উত্তৰবিলাক তাত আছে। মোৰ জীৱনৰ কিছুমান প্ৰশ্নৰ উত্তৰ সেই কিতাপখনত আছে, যিবোৰ কিছুমান কৈছোঁ, কিছুমান একেবাৰেই নাই কোৱা।

আপোনাৰ এই সাৰুৱা সময়খিনি আমাক দিয়াৰ বাবে অশেষ ধন্যবাদ। অনাগত দিনবোৰৰ বাবে আপোনালৈ শুভেচ্ছা জনালোঁ। ধন্যবাদ।

শৈশৱৰ সেই দিনবোৰ

শিৰোমনি শইকীয়া
ইলেকট্ৰনিক্স আৰু দূৰসংযোগ
অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

হে বন্ধু-বান্ধৱসকল,
দুচকু মুদিলে অজিও মনত পৰেনে
শৈশৱৰ সেই বং ধেমালিৰ দিনবোৰ ?
মনত পৰেনে, বৰদেউতাৰ দোকানত
গধূলি বেলিকা সেই 'পকৰি' খোৱা দিনবোৰ ?
দুচকু মুদি বৰগছৰ তলত বহি
সেই মিঠা আমৰ সোৱাদ উপভোগ কৰা
দিনবোৰ মনত পৰিলে হাঁহি উঠেনে ?
বিছৰ বতৰত দদাইদেউৰ চোতালত
সেই হুঁচৰি মৰা দিনবোৰ অজিও মনত পৰেনে ?
স্মৃতিৰ সোণালী পাতত হাঁহি-ধেমালিৰে ভৰা
সেই শৈশৱৰ দিনবোৰ ৰচি ক'লৈ গুচি গ'লা ?
ল'ৰালিৰ সেই আমেজ ভৰা ক্ষণ উপভোগ কৰাই
আজি আধুনিক জগতৰ জংঘলত কিয় হেৰাই গ'লা ?
ব্যস্ততাৰ মাজেৰে ল'ৰালিৰ সেই সোণালী ক্ষণৰ
স্মৃতি সোঁৱৰায়
বৰগছৰ তলত আকৌ লগ কৰিবা,
নানা চিন্তাৰে আৰবা ক্লান্ত মনে সান্তনা বিচাৰিলে
শৈশৱৰ সেই স্মৃতিসম্পন্ন ফটোবোৰ
আকৌ উলোতাই চাবা।
হে বন্ধু-বান্ধৱসকল, স্মৃতিৰ চিয়াহিঁৰে
আজি তোমালোকক আকৌ এবাৰ কাষত বিচাৰিছোঁ !
বহাগৰ সুসময়ত দদাইদেউৰ চোতালত
গধূলি বেলিকা
আকৌ এবাৰ হুঁচৰি মাৰিবলৈ বিচাৰিছোঁ !

এক যান্ত্ৰিক পদ্য

অস্মৃত দাস
বৈদ্যুতিক অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

সিদিনা থমকি ৰৈছিলো এখন সাধাৰণ অচিনাকী গেটৰ
আগত, এক সংজ্ঞাহীন জীৱনক সুউজ্জল ভবিষ্যতলৈ গঢ়াৰ
পটভূমিত। পিঠিত হাজাৰ সপোনৰ বোজালৈ, অন্তৰত ঘৰ এৰি
অহাৰ অনুভূতি বিচাৰি পাইছিলো হোস্টেল ৭ ৰ সেই স্মৃতিমধুৰ
নিৰ্ভৰশীল কোঠাটি। এয়াই আছিল আমাৰ অভিযান্ত্ৰিক জীৱনৰ
প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ লিখনি, শংকা, আকাংক্ষা, অভিযন্তাৰে সুদিপ্ত
ভবিষ্যত নিৰ্মাণৰ পাটনি।।

প্ৰথম দিনাৰ এনএটিৰ ক্লাছত অচিনাকী ধাৰণা এক
নতুন শুভাৰম্ভ, মেট্ৰ'ৰ জটীলতা আৰু লেৱত হোৱা
বিক্ৰিয়াবোৰৰ মাদকতা। ফিজিক্সৰ সুত্ৰ আৰু ৰক'চপৰ ক'লা
ধোৱা। হাতে অঁকা ড্ৰয়িংচিটত হোৱা ভুলৰ লানিৰ দশা।
এণ্ডচেমৰ আগত এচেচমেণ্টৰ সেই দৌৰা-ধপৰা, লাহে লাহে
বুজিছো অভিযন্তা জীৱনৰ বেধা, বুজিলো নতুন সৃষ্টিৰ মহত্ব।

হোস্টেল-৭ মাথো এক নহয় ই আমাৰ আবেগ-অনুভূতি,
নিশা দুপৰলৈ জীপাল হৈ থকা, ই এক হাঁহি আৰু কৌতুকৰ
ৰংগমঞ্চ। একেটা কোঠাতে দহজনৰ আড্ডা লগত মেগীৰ বাতি,
ইয়াতেই অভিযন্তাৰ প্ৰাণ, পৰীক্ষাৰ আগত বাতি পোন প্ৰথমবাৰ
বাবে কৰা পঢ়াৰ ডিচকাচন। ৰোমৰ সেই উকা দেৱালত অকাঁ
অছে বন্ধুত্বৰ ৰঙীন চিত্ৰাংকন, ফাইতক্লাবৰ সেই মিটিংহোস্টেল
৭ জয়গান ভাতৃবোধৰ আমাৰ নিৰ্দেশন।।

সময়ৰ সোঁতত শেষ হ'ল অভিযান্ত্ৰিক জীৱনৰ
প্ৰাৰম্ভিকতা অভিযন্তাৰ জীৱনীৰ পৃষ্ঠাত ঠাই পালে বহু বহু নন
অভিজ্ঞতা। কেতিয়াবা পৰীক্ষাৰ ভয় কেতিয়াবা বেকলগৰ চিন্তা,
তাৰ মাজতে বিচাৰি পঁও ভবিষ্যত জীৱনৰ এক নতুন ধাৰণা।
কেণ্টিনৰ চাহ-চিঙাৰ লগত বিশ্ব জয়ৰ কথা। প্ৰতিটো ছেমিষ্টাৰে
দি যায় অভিযান্ত্ৰিক জীৱনৰ বিভোৰ গাথা।।

সাধাৰণৰ পৰা অসাধাৰণলৈ প্ৰাৰম্ভিকতাৰ পৰা
উৎকৰ্ষতালৈ এই যাত্ৰা। আত্মবিশ্বাসেৰে গঢ়া এই অভিযান্ত্ৰিক
জীৱনেৰে সলাম জীৱন মাত্ৰা। এতিয়া চকুৰে কেৱল যন্ত্ৰয়ে নহয়
দেখো সৃষ্টিৰ নতুন সম্ভাৱনা। আমি ছাত্ৰ নহয় একোজন অভিযন্তা
গঢ়িব পাৰো এক নতুন সংজ্ঞা। এয়াই আমাৰ অভিযন্তাৰ জীৱনী
জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতাৰ উৎকৰ্ষতা, শংকা, আকাংক্ষাৰ পৰা
আত্মবিশ্বাস, জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতাৰ এক জয়যাত্ৰা।।

মুকলি আকাশৰ সন্ধানত

অৰিন্দম ডেকা
কেমিকেল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

কোঠালিটোত খিৰিকী মাত্ৰ এখনেই, সেই খিৰিকীখনৰে সন্মুখত বহি নিৰ্মলে খিৰিকীৰ বাহিৰতে থকা পথাৰ খন চাই আছে। গোটেই নিশা সি তেনেদৰে চাইয়ে কটালে, তথাপিও যেন তাৰ হেঁপাহ পলোৱা নাই। তাৰ চকুত ভাঁহি উঠিছে বাহিৰৰ সেই মুকলি আকাশ আৰু সেউজীয়া হৈ পৰা পথাৰখন।

যোৱা এসপ্তাহ নিৰ্মলৰ জীৱনত এক প্ৰচণ্ড ধুমুহাই জোকাৰি গৈছে। সেই ধুমুহাই যেন নিৰ্মলৰ সকলো সপোন প্ৰায় ধূলি কৰি থৈ গছে। যোৱামাহতে নিৰ্মল অতদিনৰপৰা প্ৰস্তুতিচলাই থকা পৰীক্ষাৰ ফলাফল আহিল। সৰুৰেপৰা নিৰ্মলৰ চিকিৎসক হোৱাৰ মন, তাৰ বাবে সি কষ্টও কৰি আছিল। অৱশেষত তাৰ কষ্টৰ সি ফলো পালে, অসমৰ বাহিৰৰ ভাল এখন চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ত তাৰ বাচনি হ'ল। নিৰ্মল গাওঁখনৰ ভিতৰতে প্ৰথমজন চিকিৎসক ব'বলৈ ওলাল, দেউতাকো আনন্দ আৰু গৌৰৱত বুকু উফলি উঠিল। কিন্তু হয়তো বিধাতাই নিৰ্মলৰ ভাগ্যতেই সুখ লিখা নাছিল। তাৰ সপোনৰ দিশে আগবাঢ়ি সি যেতিয়া দেউতাকৰ লগত সি ৰেলেৰে তাৰ গন্তব্য স্থানত যাবলৈ লওঁতেই অঘটনটো ঘটিল। ট্ৰেনখনত নিৰ্মল উঠিব লওঁতেই ট্ৰেইন যাব ওলাল, সিও দৌৰি গৈ ট্ৰেইন উঠিব লওঁতেই তাৰ ভৰি পিছল খাই ৰেললাইনত সোমাল। সেইদিনা যেন নিৰ্মলৰ মূৰতে আকাশ ভাগি পৰিল।

দুৰ্ঘটনাটোত নিৰ্মল বাছিল ঠিকে কিন্তু তাৰ ভৰি দুখন সি হেৰুৱাব লগা হ'ল। চিকিৎসালয়ৰ পৰা তাক এখন হুইলচেয়াৰ দি পঠালে। নিজৰ এই অৱস্থা জানিব পৰাৰে পৰা তাৰ যেন মাত-কথাও প্ৰায় বন্ধ হৈ পৰিছে। চিকিৎসালয়ৰ পৰা অহাৰেপৰা সি নিজৰ কোঠালিৰ পৰা নোলাৰাই, চিকিৎসালয়ৰপৰা দিয়া হুইলচেয়াৰখন সি ব্যৱহাৰ নকৰে। এসময়ত গোটেই গাওঁতে হুলস্থূল লগাই ফুৰা ল'ৰাটো যেন কৰবাত হেৰাই গ'ল।

খিৰিকীখনলৈ চাই থাকোতেই তাৰ এই সকলোবোৰ কথা মনত ভাঁহি আহিল। নিৰ্মলে যোৱা নিশাও এইবোৰ কথা ভাবিয়েই টোপনি নগ'ল। হঠাতে নিৰ্মলৰ মনত এটা চিন্তা-ভাৱনা আহিল হয় তাৰ জীৱনত কিছুমান নহ'ব লগীয়া ঘটনা ঘটিল, তাৰ সপোনবোৰ যেন কৰবাত হেৰাই গ'ল ধ্বংস হ'ল, তথাপিও জানো সি এনেদৰে হাৰি যোৱা উচিত? তাৰ আগত তাৰ গোটেই জীৱনটো আছে, এতিয়া জানো সি সেই দুৰ্ঘটনাৰ কথা ভাবিয়ে নিজৰ জীৱন শেষ কৰা উচিত নে সেই দুৰ্ঘটনা আঁতৰ কৰি নিজৰ জীৱনত আগবাঢ়ি যোৱা উচিত। এইবাৰে পুনৰ নিৰ্মলে পথাৰখন চাবলৈ ধৰিলে কিন্তু এইবাৰ যেন সি কাষত থকা হুইলচেয়াৰখনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে বহিল আৰু কোঠালিটোৰপৰা ওলাই যেন সি “মুকলি আকাশ” সন্ধানত ওলাই গ'ল।

শৈশৱ

অনুৰাগ বৰা
মেকানিকেল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

“মনলে উভতি আহে ল’ৰালি
তোৰে মোৰে এটি এটি ধেমালি”

জীৱনৰ সোণালী সময় নাম যাৰ শৈশৱ। সকলোৰে বাবে হয়তো সেই সময়টো পৃথক। কোনোৱাই নিজৰ শৈশৱটি পাৰ কৰিছে অভিজাত্যৰ মাজত, হয়তো কোনোৱাই পাৰ কৰিছে অভাৱত কিন্তু যদিও পাৰে মানে উপভোগ কৰিছে নিজৰ জীৱনটো।

আজি এই ফটোখন চাই অনুভৱ কৰিছোঁ হয়তো পুনৰ জীয়াব পাৰিছোঁ মোৰ শৈশৱটো। ফটোখন চাই হয়তো নিজকে আৰু মোৰ শৈশৱৰ সেই বন্ধকেইজনক দেখিব পাৰিছোঁ। দুখীয়া অতি সাধাৰণ ভাবে পাৰ কৰা এটি শৈশৱৰ কাহিনী হয়তো অভিজাতকতাৰ পৃথিৱীত সোমাব পৰা নাই কিন্তু নিজস্বভাৱে উপভোগ কৰিছে জীৱনটো হয়তো এটা মবাইল ফ’ন দেখা পোৱাটো তেওঁলোকৰ বাবে সৌভাগ্যৰ কথা আনক দেখিছে ছেলফি মৰা কিন্তু নিজে কেতিয়াও মাৰি পোৱা নাই সেয়ে হয়তো নিজৰ লগত থকা চেণ্ডেল যোৰেই তেওঁলোকৰ বাবে মবাইল হৈ পৰিছে।

কিয় না জানো কিন্তু দুই নয়ন মোৰ লোতকেৰে ভৰি পৰিছে। ক’বলৈ মন গৈছে মোৰ শৈশৱৰ সাৰথিবোৰক সেই মনত আছনে স্কুলৰ পৰা আহিয়ে আমি কুট কুট খেলিছিলো, গোলনেমু আৰু যে কি নাই। তাৰ পৰা মনত আছনে ভাই ককাৰ বাৰীৰ জেংবোৰ আৰু ঘৰৰ সেই দাইল থোৱা টেমাটো আনি ঢাক বজাইছিলো। সেইবোৰ নাথাকিলেও এইটো চাইগৈ মনত আছেই আমি যে পথাৰত ক্ৰিকেট, ববাব টেঙাৰ ফুটবল খেলিছিলো আৰু আমাৰ মহান অন্যান্য কৰোতা পূজাই মানিমুনি বিচাৰি ফুৰিছিল আহ সঁচাকৈ কিযে দিন আছিল সেইবোৰ।

“কহুৱা বন মোৰ অশান্ত মন
আলফুল হাতেৰে লোৱা সাৰটি
এটি এটি পল যেন মুকুতাৰে ধন
এনেই হেৰুৱালে নাহে উভতি”

-ডঃ ভূপেন হাজৰিকা

জীৱন যাপন শৈশৱৰ ধেমালীৰে কেৱল নিৰ্ভৰ নকৰে অভিজাত্যৰ ওপৰত ই নিৰ্ভৰ কৰে নিজস্ব দৃষ্টিভঙ্গী আৰু মানসিকতাৰ ওপৰত। অভাৱত জীৱন কটোৱাটোৰ বিষয়ে দুখ অনুভৱ নকৰি সেই অভাৱক নিজৰ প্ৰতিযোগি বুলি ধৰি জীৱন উপভোগ কৰাটোহে গৌৰৱৰ কথা।

সময় গতিশীল, ই নদীৰ সোঁতৰ দৰে এবাৰ পাৰ হোৱাৰ পিছত পুনৰ উভতিই আনিব নোৱাৰি। সেয়ে জীৱন উপভোগ কৰা। নিজৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত মুকুতা জ্ঞান কৰি যাপন কৰা যাতে ভৱিষ্যতত নিজক প্ৰশ্ন কৰিব লগা নহয় “শৈশৱ কি আছিল”?

হেঁপাহ

কৃশাণু কাশ্যপ শৰ্মা
চিভিল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

কিছুমান সোণবৰণীয়া হেঁপাহ,
সৰু সৰু আশা।
নীৰৱতা মোকলাবলৈ থিৰ কৰা এসাগৰ জোনাক
যদি আটাইবোৰ স্তব্ধ হৈ ৰয়
তেতিয়া যেন সৰু সৰু অভিমানবোৰে প্ৰাণ পাই,
উকা কাগজত নীলা চীয়াঁহীৰে প্ৰকাশ কৰিলোৱেই যেনিবা,
বিচাৰিতো নাপাওঁ ৰামধেনু চোৱাৰ দৰে আনন্দ।
আশাবোৰ কাগজত লিখি ডাষ্টবিনত আকৌ থওঁ,
কাৰণ মোৰ অভিমানবোৰে সেইবোৰ পৰাস্ত নকৰে,
কৰিবও নোৱাৰে
শেতেনীখনত বাগৰ সলাই থাকিলেও
নাইকীয়া হব জানো মোৰ ক্ষোভবোৰ ?
কেতিয়াবা সুধিব মন যাই তোমাক,
“লগ কৰিবা জানো মোক?”,
মইও জানো ৰৈ নাথাকো বহু আশাৰে তোমালৈ বুলি,
কেতিয়াবা বুজি পোৱা জানো সেইবোৰ
নুবুজিবা..... হয়তো সঁচাকে নুবুজা।

ৰঙা ৰং

ভাৱনা দাস
কেমিকেল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

স্তব্ধ হৈ পৰিছে সকলো,
দ্ৰুত গতি হৈ পৰিছে মন্থৰ....
হয়তো স্থিৰ....
অস্থিৰতাৰ সমাপ্তি,
ক্লান্তিৰ অৱসান আৰু...।।
আৰু.....
ব্যাকুলতাৰ সমাপ্তি।
কল্পনাৰ অৱসান আৰু এখন খালি কেন ভাচ
তুলিকাৰ পৰা সৰিছে এটোপাল ৰং,
বাকী ৰোৱা কেৱল মাত্ৰ এটোপাল ৰং
ৰঙা ৰং আছিল সেয়া
কেৱল ৰঙা ৰং আছিল সেয়া ?
নে আছিল ক্লান্ত হৃদয়ৰ শেষৰটো হুঁমুনিয়াহ ?

উকা

যুগলকিশোৰ কলিতা
চিভিল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

সময়ে বাগৰে জীৱন পৃষ্ঠা উকা
তাতেই সৰে শেৰালী
শাৰদী জোনাক ঢকা ।
ৰেখাৰ সংঘাটে ভেদিছে হিয়া
মৌন নিশাৰ কথা নিয়া,
দুখৰ বতাহ আজি মেলা
বন্ধ হিয়া খোলা ।
চকুত থকা এসাগৰ
যেন আজীৱনৰ,
আজি বালিচৰ
কালি বাৰিষা ভৰ ।
আহোঁ তাতেই আহোঁ
থাকিম তাতেই থাকিম ।
ইয়াত থাকিলেও তাতেই থাকিম
তাত থাকিলেও তাতেই থাকিম

অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়

জ্যোতিৰ্ময় ৰায়

কেমিকেল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়
লুইতৰ শাস্ত তীৰত,
গুৱাহাটী চহৰৰ সমাজত,
১৯৫৫ চনৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল যাত্ৰা,
সফল অভিযন্তাৰ সপোন গঢ়াৰ কথা ।
বেৰৰ ইটাবোৰেও কয়,
অতীতৰ সংগ্ৰামৰ কথা,
উপার্জিত জয় আৰু উত্তৰাধিকাৰীৰ কথা ।
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সফলতাই পাখি মেলে,
অসমৰ গৌৰৱ বিশ্বজুৰি বলে ।
নখন হোষ্টেলত বন্ধুত্বৰ স্থান,
আনন্দে গঢ়ে সপোনৰ গান ।

পাইৰোকাইনেছিছৰ তালত উঠে নতুন গান,
নৃত্য আৰু গীতেৰে জ্বলে প্ৰতিভাৰ প্ৰাণ ।
এই সভলতাৰ জ্যোতি চিৰদিনে থাকক,
অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ নাম উজ্জ্বলক ।
প্ৰতিভা আৰু গৌৰৱেৰে ভৰি উথা স্থান,
চিৰকাল জীয়াই থাকক এই মহাসংগ্ৰাম ।

কেতিয়াবা মন যায়

লক্ষ্যদীপ বৰা

ইলেকট্ৰনিক্স আৰু দূৰসংযোগ
অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

সেই বৰষুণজাক হ'বলৈ,
যাৰ অভাৱে
গছৰ পাতত, চৰাইৰ মাতত,
মাটিৰ পৃষ্ঠত, আনে নীৰৱতা।

মন যায় ডাৱৰ হ'বলৈ,
যি নাথাকিলে বিশাল আকাশখনো
উকা যেন লাগে

আকাংক্ষাই কয় ধূলিয়ৰি বাট হ'বলৈ
যি বাজে এজন যাত্ৰীৰ ছন্দত,
অথবা এটি ছাঁ হ'বলৈ,
নোপোৱা ৰ'দৰ স্মৃতি ৰূপে।

জীৱন্ত কবিতা হৈ
জীয়াই থাকিবলৈ মন যায়,
য'ত শব্দ নহয়,
অভাৱেই সাঁচা উপস্থিতি হৈ পৰে

তুমি সপোন নেদেখিবা

শিৰোমণি শইকীয়া

ইলেকট্ৰনিক্স আৰু দূৰসংযোগ
অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

তুমি, সপোন নেদেখিবা
আজীৱন আহানৰ অন্তত
কান্দিব বিচাৰা?
প্ৰতিহতৰ প্ৰত্যাশা ভুগি
নিথৰ এই সপোন...
ভগা দাপোণ যেন সপোনটোৰ
অস্তিত্ব... হেৰাই গ'ল।
জীৱন যেন ব্যাথা...
আকুলতাৰ সান্নিধ্য ললোহি মই
নিৰৱতাক সাবতি ধৰিলোঁ
আপোনজনৰ পৰা দূৰলৈ
খোজ ল'লো মই।
সেইকাৰণে কঁও সপোন নেদেখিবা
সপোন পূৰণ হ'লেও পিয়াহ নপলাই
সপোনৰ মায়াই সন্ধান বিচাৰে
নতুন সপোন।
সপোনৰ লানি নিছিগা সোঁতে
উটাই লৈ গ'ল মোক।
সোঁতৰ কোবত সপোনে বেৰি ধৰিলে
সপোন পূৰ ন'হল,
জীৱন যেন ব্যাথা,
সপোন নেদেখিবা।

কবিতাৰ কথাৰে....

প্ৰজ্ঞান কলিতা
ইলেকট্ৰনিক্স আৰু দূৰসংযোগ
অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

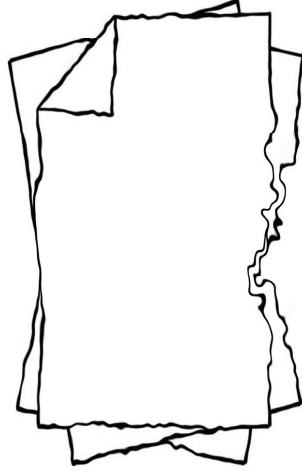
কিমান কবিতা লিখিলে
কবি হ'ব পাৰি?
কিমান গভীৰ হ'লে
অনুভৱে পায় উশাহ?

কলমৰ চিয়াঁহীবোৰ
কাগজত ঘাঁহিলে
শুকায় নে বাৰু
বুকুৰ বিষাদ ঘা?

লিখো খুজিলেইচোন
ভিজি ৰয় উকা পাত,
উচুপা ৰাতিয়ে গায়
শেষ ৰাগিনীৰ গান।

সিদিনা ৰাতি
কলম হাতত লৈ,
উকা কাগজখিলাত
গুঠা হৈছিল শব্দমালা।

আকৌ
লিখিবলৈ লোৱা কাগজখন
দলিয়াই পেলোৱা হ'ল।
অনুভৱবোৰ সেমেকি ৰ'ল
কোনোবাটো ভাঁজত।
আকৌ....
কবি হোৱাৰ মননো কাৰ?

ঘৰমূৰা

যশোৱন্ত বুংৰুং
ইলেকট্ৰনিক্স আৰু দূৰসংযোগ
অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

জীৱনৰ খেল খেলি ভাগৰি
আহিছে ঘৰমূৰা হৈ উভতি,
খালী চোতালতখনে আহি কৈ কাণত
সৰু ল'ৰাও আজি কালি নেখেলে বুলি।

হেৰুৱা শান্তিৰ সুৰ বিচাৰি
ল'ৰালি গীতবোৰ লৈ সাবতি,
পুৰণি দিন সোৱৰোতে পুৰে মনত,
ককা আৰু আমাৰ মাজত নাই বুলি।

সমাজৰ নিয়ম ভাঙি
আকৌ দেউতাৰ সাধু শুনিব খুজো,
মাৰ হাতৰে এগৰা খাব খুজোঁ,
কিন্তু দায়িত্ব কৈ তই ডাঙৰ হলি বুলি।

মনৰ এন্ধাৰত

অবিনাশ ৰাজবংশী
ইলেকট্ৰনিক্স আৰু দূৰসংযোগ
অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

নিজান ৰাতিৰ গভীৰ কোণত,
শব্দহীন মোৰ মন,
অন্ধকাৰে আৱৰি ধৰিছে,
অকলশৰীয়া এই জীৱন।

স্মৃতিৰ পাতবোৰ উৰি ফুৰে,
বুকুৰ মাজত একুৰা জুই,
সপোনবোৰেও বাট হেৰুৱালে,
আশাৰ চাকিও গ'ল নুমাই।

মনৰ আকাশত তৰা নাই,
আছে মাথোঁ ক'লা ডাৱৰ,
নিজৰ সৈতে যুঁজি যুঁজি,
ভাগৰি পৰিছোঁ বাৰে বাৰ।

এই নিসংগতা মোৰ লগৰী,
এই অন্ধকাৰেই মোৰ ঘৰ,
তথাপিও ক'ৰবাত বিচাৰোঁ,
পোহৰৰ এটি সৰু বাট।

সপোনৰ সন্ধানত

যশোৱন্ত বুংৰুং
ইলেকট্ৰনিক্স আৰু দূৰসংযোগ
অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

অচিনাকী ঠাইত নিজৰ ঠিকনা বিচাৰি,
আহিলোঁ ওলাই আপোন ঘৰখন এৰি,
আৰু এৰিলোঁ আইৰ নিচুকনি,
দেউতাৰ সাধু কাহিনী।

কিতাপৰ মাজত হেৰাল মোৰ শব্দ,
কলমৰ চিয়াহী শুকাই শেষ হ'ল,
আঁতৰ নহ'ল তমসা মোৰ মনৰ,
পোহৰৰ অপেক্ষাত বহু ৰাতি হ'ল।

একে সপোনৰ সন্ধানত,
লগ পালো মোৰ দৰে বহু যাবাবৰ,
কিছুমান হ'ল দুদিনীয়া চিনাকি,
কিছুমান হ'ল চিৰকালৰ লগৰ।

উত্তৰ বিহীন চিঠি

অঙ্গনা গৌহাই

চিভিল ইঞ্জিনিয়াৰিং বিভাগ

উফ্ আজি বহু দিনৰ মুৰত বুকুৰ বিষটোৱে আকৌ উক দিছে। আহ! ... কি বুজাব নোৱাৰা এক অবুজ বেদনা। এই কঠিন মনৰ ছোৱালীজনীৰ চকুলো কলক'লকৈ বহিছে। চকুলো ধৰি ৰাখিব নোৱাৰি মুখ তল কৰি ফুৰিছে। আজি বহু দিনেই হ'ল। বন্যা, প্ৰদ্যুতৰ লগত চিনাকী হোৱা, হঠাৎ এজাক ধুমুহাৰ পাকতপৰি আজি দুয়োৰে মাজত কথা বতৰা নাইকীয়া কিন্তু তাই যে এই মৌনতা সহিব পৰা নাই। তাই কেনেকৈ কয় তাই দেখাব নোৱাৰা অভিমান বোৰে তাইক শুব, থাকিব দিয়া নাই। বাৰু কব নোৱাৰা কথাবোৰ তাই আজি কাগজত লিপিবদ্ধ কৰিব বিচাৰিছে, তাই জানে কোনোও নুবুজা, কোনোও নুশুনা তাইৰ কথাবোৰ আজি একমাত্ৰ এই উকা বগা কাগজখনে শুনিব, সেয়েহে আজি তাই আকৌ লিখিব লৈছে এক বিৰতি পাছত। তাই হাতত তুলি লৈছে তাই প্ৰিয় কলমটো।

মৰমৰ,

মৰম ল'ৰা। আজি বহুত দিন হ'ল তোমাক দেখা। ভালে আছা নে? নিশ্চয় আছা ছাগে। আশা কৰো তুমি যেন সদায় ভালে থাকা। মই অভিমান কৰিছো, তুমি বুজিছা মোৰ অভিমানৰ টোপোলাটো ভাঙিবলৈ আজি তুমি কাষত নাই। এই যে তুমি নাই

সম্পৰ্কবোৰ হেনো ঠুনুকা। হয়, তাৰে এক বিৰল প্ৰমান আমাৰ সম্পৰ্কটো আৰু মই তাৰে আজি একমাত্ৰ সাক্ষী। চকুৰ আগত জল-জল, পট পট কৈ জ্বলি শেষ হৈ যোৱা সম্পৰ্কটোৰ মই সাক্ষী। কিন্তু মোৰ মনত আকৌ প্ৰশ্ন, যাৰ উত্তৰ বিচাৰি আজি মোৰ অন্তৰ মনত হাহাকাৰ। মোৰ ভুল ক'ত? কি ভুলৰ এই শাস্তি? জীৱনত এনে কি ভুল কৰিলো, এইদৰে শাস্তি ভূগিব লগা হয়? প্ৰশ্ন প্ৰশ্ন মাথোঁ প্ৰশ্ন, যাৰ উত্তৰ হৈ মাথোঁ নাই। আজি এই প্ৰশ্নবোৰে শুব দিয়া নাই। আচলতে ভুলটো মোৰেই, মোৰ ঠুনুকা মনটোত তোমাক থিতাপি দিয়া। তুমিটো বিচৰা নাছিলো ঘৰ মোৰ মনৰ কোঠালীত। কিন্তু মোৰ এই অবুজ মনটোৱে মই নজনাকৈ 'তুমি' নামৰ ঘৰ সাজি ৰাখিছে। মই উম ঘামেই নাপালো। আজি তোমাক নুপুৱাতকৈ পাইয়ো হেৰুৱা বেদনা। তোমাক কাষত বিচৰা কল্পনা। কিজানি এইয়া তোমাক বিশ্বাস কৰাৰ.....

আজিও মনত পৰে মোৰ সৌ সিদিনা তোমাক দেখা। চুক চামাককৈ চিনাকী হোৱা। এদিন দুদিনকৈ কথা পাতি আপুনিৰ পৰা তুমি হোৱা। লাহে লাহে মনৰ কথা খুলি কোৱা আৰু...। মনটো মোৰ বৰ আলসুৱা। আশাকৰো মোৰ বিশ্বাসৰ জৰীডাল তুমি নিচিঙিবা। কিয় তুমি পুৰাব নোৱাৰা প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিলো? আজি থানবান হৈ পৰি থকা মোৰ পৃথিৱী খনত মাঁথো তোমাৰ বাবে, বাৰু আজিলৈ সামৰো মোৰ উত্তৰ বিহীন প্ৰশ্নৰ টোপোলা। আশা থাকিল, এদিন আহিবা মোৰ পদুলিলৈ। চাই যাবাহি মৰহি যোৱা মোৰ প্ৰিয় ফুলজোপা, পাৰা যদি দি যাবাহি মোৰ অযুত প্ৰশ্নৰ উত্তৰ, কৈ যাবাহি সেইয়াতোমাৰ ভুল নাছিল, এইয়া নিষ্ঠুৰ নিয়তিৰ খেলা

ইতি

তোমাৰ,

জুবিনদালৈ — “পাখি মেলি দিয়ে”

আয়ুচি কটকি
ইলেকট্ৰনিক্স আৰু দূৰসংযোগ
অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

প্ৰিয় জুবিনদা,

শব্দৰ সীমাত আপোনাক বৰ্ণনা কৰা একেবাৰে অসম্ভৱ। আপোনাৰ কণ্ঠ, আপোনাৰ সুৰে শিল্পীৰ সীমা নেওচি এক জীৱন্ত অনুভৱ হয় উঠে। যেতিয়া আপোনাৰ গান বাজে, হৃদয়টোৱে যেন নীঃশব্দে ক’বলৈ ধৰে — “পাখি মেলি দিয়ে”, আপোনাৰ সুৰৰ সৈতে মোৰ মায়াবী জীৱনটো উৰি যায়।

জুবিনদা, আপুনি কেৱল এটা নাম নহয় — আপুনি অসমীয়াৰ শ্বাস, আপোনাৰ গানত আছে আমাৰ ভাষাৰ গৰ্ব, আমাৰ মৰম, বেদনাৰ সুৰ আৰু জীৱনৰ আশা। আপোনাৰ কণ্ঠেৰে আমি হাঁহিছো, কান্দিছো। এবাৰ পুনৰ জীৱনৰ অৰ্থ বুজিব খুজিছো। যেতিয়া আপোনাৰ “এজাক বৰষুণে মোক ধুই থৈ গ’ল” বাজে, এনে লাগে যেন আপুনি তাত নিজে উপস্থিত — এক মৰমৰ স্পৰ্শ লৈ, এক সুৰৰ আলোক লৈ। আপোনাৰ প্ৰতিটো সুৰত আছিল মৰম সত্য আৰু এক অনন্ত মায়ী। আজিও বিশ্বাস কৰিবলৈ কঠিন — আপুনি আমাৰ মাজত নাই। তথাপি আপোনাৰ কণ্ঠ, আপোনাৰ সুৰ — তাতেই আপুনি অনন্ত।

জুবিনদা,

আপোনাৰ সুৰে আমাৰ প্ৰজন্মক যি উপহাৰ দি গ’লে সেই উপহাৰ কোনোদিনো লোপ নহ’ব। আপোনাৰ নাম ল’লে আজি হৃদয় কঁপি উঠে, দুচকুত অশ্ৰু আছে, তথাপি এক মৰমৰ হাঁহি ওলায় — কাৰণ আপুনি আছিল, আপুনি আছেই, আমাৰ সুৰত, আমাৰ মৰমত, আমাৰ অসমত।

প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ — ভগৱানে আপোনাৰ আত্মাক চিৰশাস্তি দিয়ক। আপোনাৰ সুৰ যেন স্বৰ্গৰ পবনেও শুনে, আপোনাৰ হৃদয়ৰ সুৰ যেন অনন্তকাল গুঞ্জৰিত হৈ থাকক। আপোনাৰ প্ৰতি চিৰশ্ৰদ্ধা, চিৰমৰম। আপোনাৰ কণ্ঠৰ দৰে বিশুদ্ধ আৰু অনন্ত আত্মাৰ শাস্তিৰ কামনাৰে সদায় আপোনাৰ অনুৰাগত,

পুনশ্চ : আপোনাৰ ভাষাৰে —

“মোৰ কোনো জাতি নাই

মোৰ কোনো ধৰ্ম নাই

মোৰ কোনো ভগৱান নাই

মই মুক্ত

ময়েই কাঞ্চনজংঘা।।”

এয়াও যে আপুনি সঁচা প্ৰমানিত কৰি গ’ল — নহ’লেনো আজি অসমত জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলোৱে আপোনাৰ বাবে কান্দেনে? সকলোৱে আপোনাৰ ন্যায়ৰ বাবে যুঁজেনে? জুবিন দা আপুনি ন্যায় পাব, পাবই লাগিব। বুকুত একুৰা দপদপীয়া জুই লৈ জীয়াই আছে। এই জুই আপুনি ন্যায় পালেহে প্ৰশমিত হ’ব চাগে!!

কাকো “খাতিৰ” কৰা মানসিকতা মোৰো নাই কিন্তু মই ঈশ্বৰ হ’ব নোৱাৰোঁ, মোৰ সময় নাই, মই সীমাবদ্ধ নিজৰ মাজত, জীৱনৰ দীনতাৰ মাজত মোক বেয়া নাপাব। সেয়ে নেদেখা জনক সদায় প্ৰাৰ্থনা কৰি আছে দোষীয়ে শাস্তি পাওঁক, আপুনি যেন ন্যায় পায়।

চম্পাৰতীৰ ভনীয়েকৰ সাধু

ধনঞ্জয় দাস

অসামৰিক অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

‘...আৰু ৰাতি হ’লে অজগৰ সাপটো এটা সুঠাম ৰাজকুমাৰ হৈ পৰে। চম্পাৰতীৰ শৰীৰ উপচাই পিন্ধাই দিয়ে সোণৰ গহনা।’ - সাপে ইমান সোণ ক’ত পাই আইতা ? কণমানি নাতি বীৰৰ কথাত সব্যাই মিচিকিয়াই হাঁহি দিলে আৰু ক’লে যে সেইয়া ৰসৰাজৰ সৃষ্টি। অলৌকিক কিছূ কথা। তাৰ পাছত কি হ’ল আইতা ?- জানিবলৈ বীৰ আৰু তৃষণ আগ্ৰহী হৈ পৰিল। ...গোটাই গাওঁ বিচাৰি চলাথ কৰি প্ৰকাণ্ড অজগৰ এডাল বিচাৰি অনা হ’ল। চম্পাৰতীৰ মাহীমাকৰ জীয়েক, অৰ্থাৎ তাইৰ ভনীয়েকৰ বিয়াও এডাল সাপৰ লগতেই হ’ল। কিন্তু সকলো সাপৰ ভিতৰত জানো মানুহ লুকাই থাকে ? সকলোৰে ভাগ্য জানো চম্পাৰতীৰ দৰে হ’ব পাৰে ?... ৰাতি চম্পাৰতীৰ ভনীয়েকৰ কোঠাৰ পৰা কৰুণ সুৰ ভাঁহি আহে। আই মোৰ দুভৰি কুটে কুটাই...। এইফালে মাকে ভাৰে কোঁৱৰে জীয়েকক নুপুৰ পিন্ধাই।

: মা ভাত দিছে। সিহঁতক লৈ সোনকালে আহ। - জীয়েকৰ মাত শুনি পদ্মাই নাতি-নাতিনীয়েকক লৈ পাকঘৰ পালে। প্ৰকাণ্ড মেহগণি কাঠৰ টেবুল খনৰ ওপৰত এখন ডাঙৰ গ্লাচ পাৰি থোৱা আছে। তাতেই জীয়েকে আটাইকে ভাত বাঢ়ি দিলে। বীৰে উৎসাহেৰে মাত লগালে,

: মা আজি আমি চম্পাৰতীৰ সাধু শুনিছো। আইতাই যে কিমান সাধু জানে নহয় মা ! কাইলৈ হেনো আইতাই আমাক তেজীমলাৰ সাধু ক’ব। - বাৰু সাধু পাছত শুনিবা, আগতে ভাতকেইটা খাই শেষ কৰা। চোৱা তৃষণৰ খোৱা হ’বই এতিয়া।

: তাইতো খাবৰ কাৰণেই জন্ম হৈছে মা। দিনত মোৰ মূৰটো খাই আৰু ৰাতি হ’লে ভাত। - বীৰৰ ধেমেলীয়া কথা শুনি আইতাক সব্যাই কিছূ হাঁহিলে। অৱশ্যে সেইয়া ক্ষন্তেকৰ হাঁহি। আজিও জোঁৱায়েক সময়ত আহি নাপালে। একেলগে বহি ভাত সাজ খাবলৈও সময় নাই। চৰকাৰী অফিচ গধূলিয়েই ছুটি হয়। তাৰ পাছত হেনো জোঁৱায়েকৰ আৰু কিবা কিবি কাম থাকে। চক্ৰ বিষয়া এজনৰ কাম কিমান সেইয়া বাৰু সব্যাই বুজে, পিছে ইমান ৰাতিলৈ... ! জীয়েকক কথাটো তেওঁ কেইবাদিনো অৱগত কৰিলে। কিন্তু জীয়েকৰ মতে সেইয়া হেনো এক্সট্ৰা ইনকম। আজিৰ পৃথিৱীত চলিবলৈ ই দৰকাৰী। সঁচাকৈ আজিৰ পৃথিৱীত টকাৰ পাছত দৌৰিলেহে মানুহ সুখী হ’ব পাৰে নেকি ? সব্যাই নিজকে প্ৰশ্ন কৰে। উত্তৰ বিচাৰি নোপোৱাৰ আগতেই টোপনি অহা টেবলেটৰ ক্ৰিয়াত টোপনিৰ কোলাত তেওঁ শুই পৰে।

জীয়েকৰ ঘৰত থাকিলে সব্যৰ নিয়মিত ৰুটিন বুলিবলৈ বৰ বিশেষ নাই। পুৱা খোজ কাঢ়ি আহি ৰঙা চাহ একাপ নিজে বনাই খাই। তাৰ পাছত আৰু ভাত চাহ সকলো কাম কৰা মানুহজনীয়েই বনাই। জোঁৱায়েক প্ৰশান্ত পুৱাই

ওলাই যায়। জীয়েকো প্ৰায় ঘৰত নাথাকে। বীৰ আৰু তৃষ্ণা যায় স্কুললৈ। গতিকে দিনটো সৰ্বা অকলেই। ঘৰত মানুহজনক থৈ জীয়েকৰ ঘৰলৈ আহিছে। অৱশ্যে পুতেক ঘৰলৈ আহিলেহে সৰ্বা জীয়েকৰ ওচৰলৈ আহে। স্ব-ইচ্ছাই নহ'লেও পুতেকৰ কথাত অতিষ্ঠ হৈ সৰ্বা গুচি আহে। কিন্তু ইয়াতো নাই কোনো ব্যতিত্ৰ ম।

প্ৰতিজনে মাথোঁ সময়ৰ সৈতে দৌৰিছে। মাথোঁ বৈ গৈছে সৰ্বা আৰু তেওঁৰ মানুহজন। সময়ৰ কাঠগঢ়াত আৱেগৰ উকীলে দাঙি ধৰা যুক্তিত ধাৰাসায়ী হোৱা আচামিৰ দৰে থিয় হৈ ৰয় দুজন মানুহ। এই দুজন মানুহক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই চৌপাশে ঘূৰে আন এখন পৃথিৱী। সহজ, সৰল মানৱতাৰ অক্ষৰ পৰা সম দূৰত্বত ঘূৰে জটিল, কৃত্ৰিম, ভেজাল মৰমৰ আন এখন পৃথিৱী। সৰ্বাই নিজ অক্ষৰ পৰা সেই পৃথিৱীখন দেখে। মাথোঁ সীমিত ব্যাসাৰ্ধৰ বাবে ঢুকি নাপায়। বৃত্তৰ পৰিধি ভঙাৰ সাহস সৰ্বাৰ নাই। প্ৰতিবাদ কৰাৰ কণ্ঠও নাই। আছে যদি আছে এখন অনুভৱ প্ৰৱণ হৃদয়। য'ত খণ্ড বিখণ্ড স্মৃতিৰ টুকুৰাবোৰে বাৰে বাৰে আঘাত কৰে।

সেইদিনাৰ ঘটনাটো সৰ্বাৰ মানসপটত ভাঁহি উঠিল -

: কিহৰ মাক দেউতাকহে তোমালোক? মোৰ লগৰ প্ৰতিজন ল'ৰাৰ হাতে হাতে আইফোন। আৰু মোক কি দিছা? বিছ হাজাৰ টকাৰ এইটো ফোন

: এটকাও ইনকাম নকৰাকৈ যে সেইখিনিকে পাইছ তাকে তোৰ সৌভাগ্য বুলি ধৰি ল। - বৃদ্ধ দেউতাকৰ দুৰ্বল মাত তাৰ গৰ্জনত পুনৰ তল পৰি ৰয়।

: লগৰ বোৰৰ প্ৰত্যেকৰে দামী দামী বাইক, গাড়ী এইবোৰ। মোৰ কি আছে?

: বুলে আদাক দেখি উঠিল গা, কেতুৰীয়ে বোলে মোকে খা। হেৰৌ, আনৰ কি আছে কি নাই সেইবোৰ তোক কিয় লাগে? মই আঠুৱা চাই ঠেং মেলা মানুহ, তোক দামী দামী বস্তু কিনি দিয়াৰ সামৰ্থ নাই। নিজৰ লোভ লালসাবোৰক অলপ লেকাম লগাবলৈ শিক। যি দেখিছো তোক সৰুতে শিকোৱা সাধুবোৰ অথলে গ'ল।

: এহ! বাদ দিয়া ও তোমাৰ সাধু - উচাত মাৰি ওলাই যায় সি। বাহিৰত বহি ৰয় দেউতাক। ভিতৰত সৰ্বাৰ আচল চকুলোৰে তিতি যায়। সকলো দুখ একাসৰীয়া কৰি মানুহজনৰ কাষ চাপি কয়,

: হেৰী ভিতৰলৈ বলক। প্ৰেছাৰৰ দৰৰ লোৱাৰ সময় হ'ল নহয়।

: মই বৰ ব্যৰ্থ বাপেক ও সৰ্বা।

: ব্যৰ্থ আপুনি নহয়। ব্যৰ্থ সেইবোৰ সন্তান, যি নিজৰ বাপেকৰ টকাৰ ওপৰত চলি আৰু বাপেককে কষ্ট দিয়ে। ব্যৰ্থ সিহঁতৰ শিক্ষা। এনেদৰেই চলি থাকে এখন দৈনন্দিন যুদ্ধ।

দোভাগ ৰাতি সৰ্বাৰ জোঁৱায়েক ঘৰ সোমাই। মদৰ নিচাত থকা গিৰিয়েকক ধৰি নি শুৱাই দিয়ে সৰ্বাৰ জীয়েকে। প্ৰতিদিনে সৰ্বাই দেখে লোভ লালসাৰ বাবে তললৈ নামি যোৱা মানুহবোৰক। জোঁৱায়েকে কথাই কথাই কয়,

: আৰে মোৰ লগৰ যে বিনয়। তাৰ কিমান বাহিৰা টকা। দেখা নাই কিমান কি কৰি আছে। সেইমতে আমিও কৰিলেহে চ'ছাইটিত নাম এটা থাকিব। - এই বাহিৰা টকা মানে কি সব্যাই জানে। এজন ৰাজহ চক্ৰ বিষয়া হিচাপে জেঁৱায়েক কিদৰে বাহিৰা টকা পাই, সেইয়াও জানে। কিন্তু সব্যা নীৰৱে থাকে।

সব্যা যেন হৈ পৰে চম্পাৰতীৰ ভনীয়েক। মানুহৰ লোভ, স্বার্থবোৰে তাইক বাৰে বাৰে ঠেলি দিয়ে হতাশা নামৰ অজগৰডালৰ মুখলৈ। বটা চৰাইৰ জাকবোৰে তাইৰ সুখৰ ধাননিডৰা খাই শেষ কৰে। তাই চিঞৰি চিঞৰি গাই,

“ছৰ ছৰ বটা চৰাই
মোৰ ধান নাখাবি
তোক দিম গোটা কঢ়াই.....”

- ভাগৰি পৰে সব্যা। সেইদিনা ৰাতিপুৱা দুৱাৰখন খোলাৰ লগে লগে সোমাই আহিছিল পুলিচৰ এটা দল। জেঁৱায়েকৰ হাতত হেন্দকাফ।

... বৃহৎ চৰকাৰী ধনৰ কেলেংকাৰীৰ অপৰাধত আপোনাক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হৈছে। সকলো মাথোঁ মৌন হৈ ৰৈছিল। ৰবিবাৰ বাবে বীৰ আৰু তৃষ্ণাও ঘৰতে আছিল। জীয়েকে কন্দা কটা আৰম্ভ কৰিছিল। সব্যা মাথোঁ শিলৰ মূৰ্তিৰ দৰে থিয় হৈ এসাৰ কথা কৈছিল

: মই ঘৰলৈ যাও। - সব্যাই কাপোৰ কানিবোৰ সামৰি ল'লে। যোৱাৰ সময়ত বীৰ আৰু তৃষ্ণক সৰাটি ধৰি সুধিলে,

: তহঁতক কোৱা চম্পাৰতীৰ সাধুটো মনত আছে নে ?

: আছে আইতা। চম্পাৰতীৰ উন্নতি দেখি যে ভনীয়েকক সাপৰ সৈতে বিয়া দিলে আৰু সাপডালে তাইক গিলি পেলালে।

: এৰা, চম্পাৰতীৰ ভনীয়েকক সেইদিনা অজগৰে গিলা নাছিল। গিলিছিল মানুহৰ লোভ, লালসাই।

বৃত্তীয় মৰীচিকা

(ৰচনা কাল — আগষ্ট, ২০২৩)

প্ৰণৱানু প্ৰাণটো হাজৰিকা
অসামৰিক অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

ডায়েৰিখন আকৌ মাজে মাজে পঢ়িলো

১৯-৮-২০১৭

শনিবাৰ

“সেই পৃথিৱীখন আনন্দকৰ। প্ৰতিটো উশাহত যেন শান্তিৰ স্বাদযুক্ত। ভোক-ভাগৰৰ তাত আমনি নেথাকে। নেথাকে সময়ৰ অনুমানো। লাহে লাহে। কেনেকৈ যে সময় বাগৰি যায়! নেজানো! জানিবৰ কোনো ইচ্ছা নাই। মন নাই। আকংক্ষাও নাই। নাই দৈন্দদিন লক্ষ্যভেদী ব্যস্ততাও। আহ্। তাত আছে এক বিমূৰ্ত্ত চেতনা! সেই পৃথিৱীখন যে মই সজাঁ। কেনভাচৰ পৃথিৱী। তুলিকাৰ পৰশসনা পৃথিৱী। শৰীৰৰ প্ৰতি পাৰ্থিৱ লিপ্সা যেতিয়া মৰহি আছে। মোৰ এই আত্মা তাত মুক্ত হয়। তাক মই কিমান যে ভোকাতুৰ কৰি ৰাখিছোঁ। ধিক্কাৰ। পেটৰ ভোক গুচাবলৈ সি এবাৰ দকৈ উশাহ তানে। হয়তু স্বগতঃ কয় আহ্ ইমান অপূৰ্ব। সি তৃপ্তিৰ ভোগজৰাত ওঁঠ লগাই..... আৰু এই মোৰ মেটেৰেলিষ্ট দেহাটোক তাচ্ছিল্য কৰে। কি যে স্পৰ্ধা! মোৰ মনৰ পক্ষীৰাজটোত উঠি সি বিচৰণ কৰে। সেই অজান পৃথিৱীখনত। মুক্ত মনে মুক্ত বতাহত।”

সি কোনো কাব্যিক মানুহৰ দৰে কথাবোৰ কৈ গৈছিল। উপমা ভৰা তাৰ কি যে কথা.....। কথাবোৰ চিধাকৈ নকয়। ইমান একাঁ-বেকাঁকৈ.....। অ এই কাব্যিক মানে কলেজ-ইউনিভাৰ্ছিতিত প্ৰেমৰ লীলায়িত শব্দ আওৰাব জনাজন নহয় এওঁ। তেনে কবি ৰূপ-লাৰণ্যৰ আমোঘ পূজাৰী। তেনে কবি কিমান যে জনপ্ৰিয়। বিশেষকৈ ৰমণীৰ। তেনে কবি এইজন নহয়। এইজন বিৰহৰ। জীৱনৰ ৰং বিচৰাজন নহয়। জীৱনৰ ৰঙবোৰ ক’ত? কিয়? বুলি প্ৰশ্ন কৰাজনহে। সাইলাখ ফ্ৰাঞ্জ কাফকাৰ অনুগামী। এলবাৰ্ট কেমুৰ শিষ্য।

হেহ্।

ভৰিত হাৱাই চেণ্ডল, ফৰ্মেল পেন, গাত দুদিন তিনিদিন নোধোৱা কামিজ আৰু আঁতহীন কালতিৰ দুগোন্ধতহে এইজন বন্ধাকবি শুৱনি। কি যে ইয়াৰ বাজে কথা। আত্মাই ভোগজৰা চেলেকে। ধেই। তাৰ কথা আৰু শুনিব নোৱাৰি।

আজিৰ অপৰাহ্ সময়চোৱাত, আমি পুখুৰীৰ পাৰলৈ আহিছিলো। শ্যামল সমীৰণৰ আমেজ লওঁ বুলি। পুখুৰীৰ পানীবোৰ সি ৰহ্ লাগি চাই আছিল। সি মানে আমাৰ কবিবৰ দেই। বন্ধাকবি। মই তাৰ ঠিক পিছতে। মোৰ সোঁফালে থকা গছজোপাত সোঁ-হাতখন থৈ শৰীৰৰ ভেঁজাটো এৰি দিছিলো। মূৰৰ টুপিটো বাওঁহাতখনেৰে ঠিক কৰি লৈছিলো। যদি কবিৰ মূৰতো উত্তৰমূৰা বুলি কওঁ, তাৰ পিঠিখন দক্ষিণৰ দিশত। উত্তৰ দিশত থকা তাৰ উদাস্

পৰিমিত চাৰণিৰে জনতৰংগৰ লেখ গণিছে। মই ঠিক তাৰ দক্ষিণ-পূব দিশত। আমাৰ দুটাৰ পৰা দক্ষিণ-পশ্চিম ডেৰ খোজ দূৰত্বত কৌশিক। আমাৰ আড্ডাৰ সতীৰ্থ। আমাৰ কামোৰৰ আঘাতত জৰ্জৰিত শোষিত বন্ধু। তথাপি তাৰ প্ৰতিবাদৰিক্ত কণ্ঠ। মই তাৰ মুখখনলৈ চালো। তাৰ চেলাউৰিৰ ওপৰৰ সৰল বেখাবোৰ জিলিকিছে। ওঁঠজুৰিৰ অস্তিমফাল বহল হৈ মঙহাল গালখনত সোমাই গৈছে। সি এবাৰ পতা জপাই চকুযুৰি অন্য এফালে ঘূৰাই দিছিল। তাৰ পিছত আকৌ বন্ধাকবিৰ ফালে কেন্দ্ৰস্থ কৰিলে। দুহাত সাতটি থকা তাৰ হাত দুখন আহি কঁকাল পাইছেহি। তাৰ মুখাবয়ব যে সহজাত নহৈ বিবৰ্ণ-বিৰক্তি ভৰা চাৰণিৰ সৃষ্টি কৰিছে, সেই কথা চতুৰ্থজন মানুহ তাত থকা হ'লে ভালকৈ কৰিলে হেতেন। কৌশিকৰ এনে চাৰণি দেখি মোৰ পুতৌ লাগিল।

তাক ময়ে মাত এয়াৰ মাতিলো — “ঐ বঙালাউ! সি সেই ড্ৰয়িং কৰি তাৰ মাজত হেৰাই যোৱা কথাটো কৈছে। বুজিলি?”

কৌশিকে মোৰ কোনো কথাৰ উত্তৰ নিদিলে। বঙালাউ বুলি ক'লো কাৰণে বেয়াই পালে চাগৈ। এনে হেন চৰ্বিয়ুক্ত দেহাক বঙালাউ বুলি নকৈ কি বুলি মাতিব লাগে আৰু। গোলাকাৰ মুখ, বিয়াগোম পেট। বাৰু বন্ধু হ'লেও বডি চেমিং কৰিব নেপাই আজিৰ দিনত। ইয়েচ।

সি কঁকালৰ পৰা হাত নমালে। লাহে লাহে আমাৰ বিশিষ্ট বন্ধাকবিৰ ওচৰ চাপি গ'ল। কিন্তু সি আগবাঢ়ি আহি মোকহে মাতিলে — “ঐ।”

এনেতে। খেত্ খেত কৰি কাষৰ ৰাষ্টাইদি পুৰণা মটৰ চাইকেল এখন পাৰ হৈ গ'ল।

২৪-২-২০২৩

শুক্রবাৰ

মোৰ মৃত্যু হ'ব। দুদিন! তিনিদিন! চাৰিদিন!! এসপ্তাহ বা খুউব বেছি এমাহ। সৰ্ব শৰীৰ লয় পাব ধৰিছে। দেহৰ প্ৰতিটো চুকৰ এই জৈৱ ৰাসায়নিক বিক্ৰিয়াবোৰ মত্ব হ'ব ধৰিছে। চকুৰ আগত থকা এই আঙুলি কেইটা যে সেইকেইটাও লৰ-চৰ কৰিবৰ মন নাই। এনেকৈয়ে মাথোঁ যথৰ হৈ পৰি থাকিব মন গৈছে। এই হস্পিতালৰ বিচনাত। আৰু এনেকৈয়ে এদিন মাটিৰ লগত.....।

শৰীৰৰ কোনটো অংগই কণিকা হৈ উৰি উৰি মাটিৰ উৰ্বৰা হ'ব! গছৰ খাদ্য হ'ব! নতুবা চেনেহীৰ কলিজাৰ শোণিতত খামুছ খাব! ঠিক নাই।

আজিৰ পৰা এবছৰৰ আগত, নে ছমাহৰ আগত? সময়ৰ জ্ঞান এতিয়া মোৰ নাই। তাই আহি কৈছিল — “পাগল নেকি? দুদিন মাতা.....আৰু দুদিন অচিনাকী মানুহৰ দৰে ব্যৱহাৰ? কথাবোৰ ইমান পাহৰি থকা! মুৰৰ গৰ্বৰ হৈছে যদি সোনকালে তেজপুৰ যোৱা।”

সেয়াই শেষবাৰ। তাইৰ কথাষাৰে মোক খঙাল কৰি তুলিছিল। সেই ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বালিচৰৰ কাষৰ গছজোপালৈ। সদায় অফিচৰ পৰা আহি তাইলৈ বাট চাইছিলো। বৰষুণৰ বতৰতো কেতিয়াবা মন গ'লে আহো। আমি এই লুইতেদি নৌকা চলাই বহু দেশ-বিদেশৰ কথা পাতিছিলো। তাইৰ লগত কটোৱা প্ৰতিটো দিন মোৰ ঠিকেই মনত আছে। আৰুটো আমাৰ বিয়াৰো। যিজনী ছোৱালীৰ বাবে ৰ'দ বৰষুণটো ৰৈ বাট চাওঁ। সেইদিনা তাই হয়তো তাই শুদ্ধ। হয় নহয় হয়েই। মই কেতিয়াবা কথা পাহৰো। ক'ত কি ক'লো। কাৰ লগত কি পাতিলো। অফিচৰ কি কাম আছিল মনত নপৰে। পাহৰণিৰ পৰা কথাবোৰ উলিয়াই আনিব বিচাৰিলে — কিবা যেন অজ্ঞাত শংকাত বুকুখনহে বিয়াই। উশাহবোৰহে গভীৰ হয়।

এদিন মই মুৰ্ছিত হ'লো। চকু মেলি দেখো। এই হস্পিতালয়ৰ বিচনাত। ডক্তৰ বাবুক শুধিছিলোঁ — “ক'ত মই? কি হ'ল মোৰ? এলজেইমাৰ?? এই বয়সত??”

তেওঁ মাথো কয় — “বিশেষ একো নাই। তুমি নুবুজিবা। প্ৰশ্ন নকৰিবা। বিচনাখনতে পৰি থকা।”

ইয়াত মোৰ দৰে বহুত মানুহ। কালি মোৰ ওচৰৰ বিছনাখনত থকা মানুহটোৰে কৈছিল। ডক্তৰ চাহাবে কৈছে তোমাৰ সোনকালেই। দুৰ্ভাগ্য মোৰ।

দুৱাৰখন খুলি কৌশিক সোমায় আহিছিল। লাহে লাহে আহি সি মোৰ কাষত থকা চকীখনতে বহিছিল। মাজে মাজে সি মোৰ ওচৰত আহে। একেবাবে নাহে সেই বন্ধাকবি।

মই কৌশিকক মাতিলো। অলপ খঙৰ চাৰনিৰে — “সেই বন্ধাকবিয়ে এই সময়তো আহিব নোৱাৰে নে? আমি একেলগে ডাঙৰ হোৱা। আমাৰটো দেহৰ তেজবোৰ একেলগেই সুশ্যামল হৈ মঙহবোৰ সূঠাম হৈছিল।” ৰঙালাউৱে একো নক'লে। মাথোঁ সি বাওঁ চকুৰ পৰা দুটোপাল চকুলো বগৰাই দিছিল। মোৰ বহু কথাত সি নিমাতৈ থাকে।

বন্ধাকবিয়ে মোক বেয়া পালে। বেয়া পোৱাৰে কথা। যি সময়ত সি ছবি আঁকা বিদ্যা বাদ দিছিল। সেই সময়তে মোৰ এই বিদ্যাৰ প্ৰতি সন্মোহন জাগি উঠিছিল। এই কাৰণে বেয়া পালে? হয়তু নহয়। সি তাৰ ছবিবোৰত এখন কল্পনাৰ পৃথিৱী আঁকিছিল। আৰু মই আঁকিছিলো সাধাৰণজনৰ সুখ-দুখ, পোৱা — নোপোৱা ভৰা ছবি। এদিন সি মোক টানকৈ ক'লে — “তই ছবি আঁকিব বিচাৰিছ আঁক। কিন্তু তাত বাস্তৱ পৃথিৱীখন কিয়? এইবোৰ আঁকি কি লাভ? দুখত দুখ বাঢ়ে।” সেইদিনাই তাক ক'বলৈ নহ'ল - ছুৰেলিজিমতে বহুদিন তুলিকা লোৱা আৰু কিউবিজিম জনক পাবলো পিকাচোৰ হাততো গোৱণিকা হৈ চিঞৰিছিল। সেই দিনাৰ পৰাই আমাৰ কথা-বতৰা কমিল।

“মই বাহিৰৰ পৰা আহো।”- কৌশিকে মাত লগালে।

মই শুৱাৰ পৰা উঠি বিছনাত বহি দিলো। মজিয়াত থকা চেণ্ডেলযোৰ বিচাৰো। এনেতে.। এয়া কাৰ ভৰি? ওপৰলৈ মূৰ তুলি দেখোঁ বন্ধাকবি! মোৰ মূৰটো ঘূৰাব মই বিচনাৰ পৰা মজিয়াত বাগৰি বাগৰিলো।

৩০-১০-২০১৬

দেওবাৰ

আজি পদপথত কবি আৰু মই। দেৱালীৰ সময়।

বন্ধাকবি - “কৃত্ৰিম পোহৰৰ অনুৰাগত আচ্ছন্ন। বিকৃত শব্দৰ ৰাংকাৰযুক্ত সেই চহকী ঘৰটি দেখিছ?” মই — “আনন্দ কৰিবই আজি ভাই। তাতে গৰাকীৰ বিয়াগোম চাকৰি। লগতে ব্যৱসায়। মোটা পইছা। ক'ত আৰু লগাব?”

বন্ধাকবি — “তাৰ প্ৰতিৱেশী সেই মধ্যবিত্ত ঘটি দেখিছ? সিও চোন পিছপৰি থকা নাই। ইমান আতচবাজী.....ইমান জাক্জমক্। মাহটোৰ পিছত কিন্তু, ধাৰৰ হাতখনে আমাৰ পিতাইকে বিচাৰিব।”

মই — “এয়া ফিয়েৰ অৱ মিচিং আওট। মানুহ ইশ্বৰৰ পুতলা কেতিয়াবাহে হয়। বেছিভাগ সময়ে মানুহ বাস কৰা সমাজৰহে পুতলা। নহ'লেনো চিগাৰেট নোখোৱা ল'ৰাবোৰে কিয় হোষ্টেলত আহি ধোৱাৰে হৃদয় জলাই। অ'কে। সেয়া চা। সেই যে আড়ম্বৰহীন চাকিৰ পোহৰত উদ্ভাসিত পোণাৰ নিমাসিক ঘৰটি। দেখিছ সেইটো?”

(আজিৰ ডায়েৰী শেষ)

বন্ধা- “ চিন্তা নকৰিব। এইবাৰ পোণাকণৰ চাকৰিৰ পৰীক্ষা। চাৰি। সিহঁতৰ ঘৰখনক উদীয়মান সূৰুয়ে প্ৰত্যাশিত আলিঙ্গন কৰিবই।

২৪-৫-২০১৭

বুধবাৰ

আজি বহু দিনে গ'ল। বন্ধাকবি কলেজ অহা নাই। কিয় ইমান দিন অহা নাই! এইবুলি বাট বিচাৰি তাৰ ঘৰলৈ গৈছিলো। তেতিয়া ক্লাস্ত সূৰুয়ো অস্তনমিত হৈছে। কাইলৈ ল'গ পাম বুলি আজিলৈ সি প্ৰত্যাহৰ্তন কৰিছে। সেই লগনতে মই কবিবৰৰ পদূলীত উপস্থিত। নঙলামুখতে দেখো তাৰ ঘৰত খোঁৰা! ক'ৰ পৰা? দৰজাখনো খোলা। অই অই। এইবুলি দৌৰি ভিতৰ সোমোওঁ। একেবাৰে দৌৰি পিছফাল পালো। ঘৰটি আগত অহা যেনই লাগিছিল পিছে। সেয়ে পিছফাল সোনকালে বিচাৰি পালো।

এয়া কি? জুই সি তাৰ ছবিবোৰত জুই লগাই.....এনেকৈ নিজৰ সৃষ্টিক কোনোবাইকিমান দুখত.....তাৰ হৈছে কি?....

মই বেগৰ বটলতো হাতত তুলি জুই নুমাৰ চেপ্টা কৰো।

ক'ত সি? বিছনাত পেট পেলাই শুই আছে! নে ক'ৰবাৰ চুকত বহি কান্দি আছে! এইবুলি ঘৰৰ ভিতৰ সোমালো। কবিয়ে আইনাত নিজৰ মুখখন চাই আছিল। মুখত এটি মিচিকিয়া বদমাছ হাঁহি। একদম বদমাছ। নিজৰ প্ৰতিশ্ববকে সি শুধিছে — “এতিয়া শান্তিনে?”

(তাৰ পিছৰখিনি মনত নাই)

২৪-২-২০২৩

শুক্রবাৰ

মই বেছ হৈছিলো। মূৰত দেখো এতিয়া বেণ্ডেজ। পকাত পৰি দুখ পালো। সোঁহাতে দেখো বঙালাউ। তাক বস লগাই মাতিলো — “ অ' বঙালাউ। মোৰ মূৰ ঘূৰাইছিল ন। ” এনেতে দেখো — বাওঁহাতে বন্ধাকবি। কবিলৈ চালো। মাতো। নে নেমাতো। নে সি প্ৰথমে মাতিব। এহু ময়ে মাতি দিলো — “তই আহিলি?”

কবি — “তই মৰ। তই এটা বেমাৰ। মোৰ মনৰে বেমাৰ। তোৰ কোনো অস্তিত্বই নাই। তই মোৰ এটা দ্বৈত পৰিচয়। বাই প'লাৰ দিচ্অৰ্ডাৰ্।

মই (অলপ খঙৰে) - কি বকিছ তই। ইমান দিনৰ মূৰত আহিছ। আৰু। তই ইয়াৰ পৰা আঁতৰি যা। মোৰ নহয় তোৰ হে বেমাৰ হৈছে। যা...যা...। পাগল। মই যদি এটা বেমাৰে হয় তেন্তে আমি মুখা-মুখিকৈ কথা কেনেকৈ পাতি আছো? মই যদি এটা ৰোগেই, ইমান দিনে ছবি কেনেকৈ আঁকি আছিলো? হা?”

বন্ধা — “ভিনচেণ্ট ভেনগখে কেনেকৈ আঁকিছিল?”

“কোন ভেনগখ?” মোৰ খঙ উঠিল। খঙৰ ভমকত তাৰ মুখত ঘোচা এটা মাৰো। সিও মোৰ ডিঙিৰ ওপৰৰ কামিজৰ অংশত খামুচি ধৰিলে। প্ৰচণ্ড জোৰে মোকো থাপৰ মাৰে। মোক প্ৰশ্ন কৰে - কোন তই? কোন

মই? তোৰ নাম কি? মোৰ নাম কি? ক'। তই এটা মনৰ বেমাৰ।”
— “তোৰ নাম বন্ধাকবি।”

(হায় তাৰ পিছত কি বা হ'ল!)

— “আচল নাম ক?”

— “তোৰ নাম..... তোৰ নাম.....মোৰ নাম.....।”

১৯-৮-২০১৭

শনিবাৰ

কৌশিক আমাৰ বিশিষ্ট বন্ধাকবিৰ ওচৰ চাপি গ'ল। কিন্তু সি আগবাঢ়ি আহি মোকহে মাতিলে — “ঐ
কি হ'ল তোৰ? কথাবোৰ ইমান বেঁকাকৈ কয় কৈ আছ!”

এনেতে। ধেত্ ধেত্ কৰি, কাষৰ ৰাষ্টাইদি পুৰণা মটৰ চাইকেল এখন পাৰ হৈ গ'ল।

এনেতে কবিয়ে কৈ উঠিল প্ৰথম বাৰ মই অনুভৱ কৰিলোবুজিছ ...মই..... মই.....।”

কবিৰ কেঁচা কলিজাত আবেগবোৰে হেঁচা মাৰি ধৰিছিল। তাৰ কথাবোৰ অসংযত হ'ব ধৰিছিল।

“ আমি দুবেলা - দুমুঠি খোৱাৰ ঘৰৰ..... দৰবৰো বহুত দাম অ' আ...আজি.....আজিৰ দিনত... ডাক্তৰৰো
পইছা.....।”- মাজে মাজে সি সেপু গিলিছিল। তাৰ বুকুৱে কথাবোৰ খামুচ মাৰি ধৰি ৰাখিব খুজিছিল। তথাপি
জোৰ দি সি কৈ গ'ল — “ মই আৰু ছবি নেআকোঁ। এইবোৰ আঁকি লাভ কি? এইবোৰত সময় নষ্ট নকৰো। মই
পঢ়িম। আৰু পইছা...প..ই.....পইছাই মোৰ আজিৰ অৱস্থা... পৰি.....পৰিৱৰ্তন.....।”

মই বন্ধাকবিক বুজনি দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো — “এইবোৰ ভাবিব নেপাই। এই ছবি অঁকা গুণটোৱে তোৰ
পৰিচয়। এইটো বাদ দিলে তোৰ সত্ত্বা ক'ত থাকিব। এইবোৰ ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত। তোৰ কি হ'ল ভালকৈ ক। মই আছে।”
কবি- “ নাই..... পইছাবোৰ বাঢ়ি আহিল দিব নোৱাৰিলোডাঙৰ অসুখ এটা হ'ল ..আৰু
.....আৰু.....মা.....মাক বচাব.....।”

(আজিলৈ সমাপ্ত)

ডায়েৰীখন জপাই দিলো। চঞ্চল মন যে।

আচম্বিতে ঘটা সেই জীৱন্ত নাটক

বানেশ্বৰ খাউণ্ড

ফোন : ৯৯৫৪০৯০৩৬২

অৱসৰপ্ৰাপ্ত মুখ্য মহাপ্ৰবন্ধক

অসম শক্তি উৎপাদন নিগম

(এক)

পুৱা ৫-৩০ বজাত সাৰ পায়ৈই খিৰিকীৰ পৰ্দা দাঙি আকাশলে চাই পঠিয়ালোঁ; ট-টকৈ সুৰুয জিলিকি আছে পূৰ্বাকাশত, নীলাচল পাহাৰৰ শিখৰত। মনটো ভাল লাগি গ'ল; বৰষুণ অহাৰ কোনো সম্ভাৱনাই নাই; গৰম হ'ব, হওক! খৰধৰকৈ ভূ-মহলালৈ নামি গৈ নূপেন দত্তৰ কোঠাৰ দুৱাৰত টোকৰ দিলোঁ; পদুম শইকীয়াৰ কোঠাৰ দুৱাৰত টোকৰ দি খৰধৰকৈ আকৌ প্ৰথম মহলাত থকা মোৰ নিজৰ কোঠালৈ আহি সাজু হৈছোঁহি। পোছাক পিন্ধি ক'লা ফুটফুটীয়া ডিজাইনসম্বলিত বগা পাতল কপাহী কাপোৰৰ যোণাটোত এখন টাৰেল, টোকাবহী আৰু কেমেৰাটো ভৰাই ল'লোঁ। প্ৰশস্ত খিৰিকীখন জপাবলৈ লৈ বাহিৰলৈ চাই মই থমকি ৰ'লোঁ। গড়কাপ্তানি পথৰ সীমানা চুই আষাঢ় মাহৰ ভৰবাৰিষাৰ পানীৰে দিপৰ বিল উপচি পৰিছে; উত্তৰ-পূৱ-দক্ষিণ দিশৰ দূৰ-দূৰণিত সেইউজ আভৰণে একা-বেকা সীমাৰেখাৰে দিপৰ বিলৰ বিস্তৃতিৰ বিশালতাক আৰু প্ৰকট ৰূপত তুলি ধৰিছে; পুৱাৰ উদিত সুৰুযৰ হেলনীয়া কিৰণৰ স্পৰ্শত সেই পাৰাপাৰহীন জলপৃষ্ঠত যেন পোহৰৰ খেলা! বিচ্ছূৰিত-প্ৰতিফলিত পোহৰে, শিলাময় টকলা পাহাৰৰ নামনিত দিপৰবিলমুখী হৈ অৱস্থান কৰা, সোঁমাজত তিনিও দিশত ঘড়ীসম্বলিত ওখ গম্বুজেৰে, বিশাল দুমহলীয়া মূল কলেজ ভৱনটোৰ সমুখত ৰচনা কৰিছে এক অপাৰ্থিৰ মায়াময় পৰিৱেশ! থৰ লাগিলোঁ! হঠাত তল মহলাৰ পৰা অহা নূপেন দত্তৰ চিঞৰত সম্বিৎ ঘূৰাই পালোঁ আৰু ততাতৈয়াকৈ তললৈ নামি আমি তিনিও ডাইনিং হললৈ গৈ পুৱাৰ চাহ খাই আমাৰ অভিযান আৰম্ভ কৰিলোঁ।

(দুই)

সেয়া আছিল ১৯৭১ চনৰ ২৮ জুন, সোমবাৰৰ কথা।

মই তেতিয়া অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ চতুৰ্থ বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ। (আমাৰ দিনত অভিযান্ত্ৰিক স্নাতক পাঠ্যক্ৰম পাঁচ বছৰীয়া আছিল) নূপেন দত্ত আৰু পদুম শইকীয়া আছিল পঞ্চম বাৰ্ষিকত, বিভাগ আছিল যথাক্ৰমে চিভিল আৰু ইলেক্ট্ৰিকেল। মই নিজে আছিলোঁ মেকানিকেল বিভাগৰ। আৰম্ভণিৰে পৰাই আমি তিনিও ১ নম্বৰ হোস্টেলৰ আৱাসী হোৱাৰ সুবাদতে চাৰিটা বৰ্ষৰো অধিক কাল জুৰি খাওঁতে, ওলাওঁতে- সোমাওঁতে ভিন্ন মুহূৰ্তত হোৱা সাক্ষাত আৰু ভাৱ বিনিময়ৰ মাজেদি পাৰস্পৰিক বুজাবুজি আৰু প্ৰধানতঃ একেই ৰুচীবোধসম্পন্ন মন থকাৰ বাবেই চাগে' গম নোপোৱাকৈয়ে পোনতে আমাৰ মাজত এক অন্তৰঙ্গতাই থিত্ব লৈছিল; কিন্তু অভিনয়ৰ

প্ৰতি থকা আমাৰ তিনিওৰে ৰাপ আৰু নাট অভিনয়ৰ বাবে এটা যন পছন্দৰ গোট প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ প্ৰৱল অনুৰাগে সেই অন্তৰঙ্গতাক অধিক গাঢ় কৰি তুলিছিল। দত্ত আছিল তিতাবৰৰ, শইকীয়া আছিল নগাঁৱৰ ৰূপহীৰ আৰু মই আছিলোঁ বিশ্বনাথ চাৰিআলিৰ; তিনিওৰে অধ্যয়নৰ বিভাগ আছিল সুকীয়া সুকীয়া; কিন্তু আমাৰ উমৈহতীয়া নিচা অভিনয়ে আমাৰ তিনিওৰে মাজত গঢ়ি তোলা অন্তৰঙ্গতাই অভিযান্ত্ৰিক ছাত্ৰজীৱনৰ দিনবোৰেই কেৱল নহয়, পৰৱৰ্তী কৰ্মজীৱনৰ দিনবোৰো অৰ্থৰহ কৰি তোলাৰ পটভূমিকা নিৰ্মাণ কৰি দিছিল! সেই দিনবোৰত গুৱাহাটীৰ জিলা পুথিভঁড়াল, ৰবীন্দ্ৰ ভৱন, কুমাৰ ভাস্কৰ মন্দিৰ আদিত অনুষ্ঠিত নাট্যানুষ্ঠানবোৰ সততে বাদ নপৰিছিল; বিয়লি ২৮ পইচা বাছভাড়াত জালুকবাৰীৰ পৰা পৰিবহন নিগমৰ 'ইঞ্জিনীয়াৰিং কলেজ বাছ'ত উঠি পাণবজাৰৰ "মানি মেকিং ফাৰ্মেচি"ত আমি নামিছিলোঁ; নাটক চাই উঠি নিশা খোজ দিছিলোঁ হোষ্টেললৈ। ১৯৭১ চনৰ কলেজ সপ্তাহৰ একাংক নাট প্ৰতিযোগিতাত কেইবাটাও পুৰস্কাৰ লাভ কৰা ড° ভৱেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া ছাৰৰ "অৱৰোধ" নামৰ নাটকখনৰ অভিনয়েই আছিল কলেজখনত আমি তিনিওজন জড়িত হৈ থকা নাট্যদলটিৰ শেষ অভিনয়।

(তিনি)

আমাৰ সেই দিনটোৰ অভিযানো আছিল নাটকীয়।

সেই দিনটোত আমাৰ কোনো ক্লাছ নাছিল; আগদিনাই আমি তিনিও এটা সিদ্ধান্ত ল'লোঁ যে আগেয়ে কাহানিও নোযোৱা এখন ঠাইলৈ গৈ ঠাইখন চাওঁ, অচিনাকী কোনো এক পৰিয়ালত আচম্বিতে গৈ দুপৰীয়াৰ আহাৰ কৰোঁ, ভাৱ বিনিময় কৰোঁ। ঠাইখনৰ দূৰত্বও এনে হ'ব লাগিব যাতে পুৱা হোষ্টেলৰ পৰা ওলাই গৈ সন্ধিয়া হোষ্টেল পাবহি পাৰোঁ। আলোচনাৰ অন্তত ঠিক কৰা হ'ল যে হাজো নামৰ ঠাইখনেই তেনে এক উপযুক্ত স্থান হ'ব।

তদনুসৰি হোষ্টেলত পুৱাৰ চাহ খাই ঠিক ৭-৩০ বজাত আমি খোজেৰে গৈ জালুকবাৰীৰ পুলিচ পইণ্টত নলবাৰীমুখী এখন পাব্লিক বাছত উঠিলোঁগৈ। ঠিক ৮ বাজি ৫৫ মিনিটত হেন্দীমেনে চিএণ্ডিৰবলৈ ল'লে "হাজো চেণ্টাৰ, হাজো চেণ্টাৰ" বুলি। আমি বহাৰ পৰা উঠিলোঁ; গাড়ীখন বৈ গ'ল; আমি বাছখনৰ পৰা নাযি ঠাইখনৰ অৱস্থানটো বুজি ল'লোঁ। পদুমে দোকান এখনত সুধিলে হাজো দেৱালয়লৈ কেনি যাব লাগে। সেই অনুসৰি আমি আগবাঢ়িছো। কিন্তু আমাৰ লক্ষ্য কেৱল হাজো দেৱালয় চোৱা নহয়, লগতে এনে এক অচিনাকী পৰিয়ালৰ ঘৰলৈও যাম যাৰ ঘৰত দুপৰীয়াৰ আহাৰৰ প্ৰস্তাৱ দিলে এটা আন্তৰিক সঁহাৰি পাওঁ। তেনে এক পৰিয়ালৰ সন্ধানত পথৰ দুয়োকাষে থকা ঘৰ-বাৰীৰ শ্ৰীচেহেৰা, পৰিৱেশ নিৰীক্ষণেৰে আমি ধীৰে ধীৰে আগবাঢ়িলোঁ; এঠাইত বৈ গ'লোঁ। দেখা পালোঁ—সন্মুখত এখন চোতালেৰে ওখ-ডাঙৰ অসম আৰ্হিৰ টিনপাটৰ চাল, পনিয়লি বেবসস্বলিত মূল ঘৰটিৰ সৈতে কল-তামোলেৰে ভৰা এখন বাৰীৰে অৱস্থাপন্ন পৰিয়ালঘৰ লগা এটা পৰিৱেশ। আমি চোতালখনত থিয় হ'লোঁগৈ। এগৰাকী কিশোৰী ওলাই অহাত মাক-দেউতাকৰ কথা সুধিলোঁ। এনেতে দেখোঁ ওৰণী পৰিহিতা আদয়সীয়া মহিলা এগৰাকী আহি ওৎসুক্য অথচ হাঁহি মুখেৰে সুধিলে 'কাক বিচাৰিছে বাৰু?' আমি খুড়ীদেউ সম্বোধনেৰে মানুহগৰাকীক আমাৰ উদ্দেশ্যৰ কথা চমুকৈ ব্যাখ্যা কৰিলোঁয়ে দেৱালয় চাম কিন্তু লগতে, যদি অসুবিধা নাপায়, তেখেতসকলৰ ঘৰতে দুপৰীয়াৰ আহাৰো কৰিম, সুদায়-নিকাই, ঘৰত যি আছে তাৰে। মানুহগৰাকীয়ে থতমত খালে। লাহেকৈ সুধিলে — "আপোনালোকনো ক'ৰ পৰা আহিছে?" ক'লোঁয়ে

গুৱাহাটীৰ ইঞ্জিনীয়াৰিং কলেজৰ পৰা। মানুহগৰাকীয়ে সুধিলে — “জালুকবাৰীৰ?” ক’লোঁ — “হয়।” মানুহগৰাকীয়ে এইবাৰয়েন কথাৰ আঁত বিচাৰি পাইছে ঠিক তেনে এক অভিব্যক্তি প্ৰকাশেৰে পুনৰ সুধিলে — “বাণী দাসক চিনি পায়?” নূপেনে তপৰকে মাত লগালে — “পাওঁ, আমি একেলগে পঢ়ো, চিভিল ইঞ্জিনীয়াৰিং।” মানুহগৰাকীয়ে উচ্ছাসেৰে ক’লে — “এ, বাণী দাস আমাৰে ল’ৰা; সি নাজানেনে কি আপোনালোকয়ে আহিছে? আহক আহক ভিতৰলৈ আহক।” এটা অভাৱনীয় উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশ! আমাক চাহ খুৱালে। মানুহগৰাকী অৰ্থাত বাণী দাসৰ মাকে জীয়ৰী অনিমা, শুভ আৰু সৰু পুত্ৰ সম্ভৰামৰ সৈতে পৰিচয় কৰাই দি ক’লেয়ে দেউতাক ওলাই গৈছে, আহিব। আমিহে হাজোলৈ প্ৰথম আহিছোঁ সেই কথা গম পাই পুতেক সম্ভৰামক নিৰ্দেশ দিলে দেৱালয় দেখুৱাবলৈ, মালা ক’ত পায়, ভোগ ল’বলৈ কেনেকৈ অসুবিধা নোহোৱাকৈ লৈ যাব লাগে দিহা দিলে আৰু আমালৈ চাই ক’লে যে সুদাই-নিকাই ভাতসাঁজ তেখেতসকলৰ ঘৰতে খাব। আমি দঢ়াই দঢ়াই ক’লোঁয়ে মাছ-মাংস নহয়, বজাৰৰ নহয়, বাৰীত যি আছে তাৰেহে আমি দুপৰীয়াৰ আহাৰ কৰিম; আৰু টেবুলত নহয়, মাটিৰ মজিয়াত।

আমি সম্ভৰামৰ পিছ ল’লোঁ। নাতিবৃহৎ পুখুৰী এটা সন্মুখত লৈ ৯০ টাৰো অধিক চিৰিৰ উৰ্ধ্বত মণিকুট পাহাৰত অৱস্থান কৰিছে অলেখ শিলাখণ্ডেৰে নিৰ্মিত হাজোৰ সেই হয়থীৰ মাধৱ দেৱালয়, স্থাপত্যশৈলীৰ এক উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন। আমি দেৱালয়ত সেৱা জনালোঁ; নামনিৰ পুখুৰীত জলকেলীত অনুৰক্ত নানা আকাৰ আৰু প্ৰকাৰৰ মাছৰ আহ-যাহ নিৰীক্ষণত যগ্ন হ’লোঁ।

দুপৰবেলা বাৰ বাজিছিল। সম্ভৰামহঁতৰ ঘৰৰ চোতালত ভৰি দিয়েই দেখোঁ বাৰান্দাৰ চকী এখনত ধূতী আৰু হাত থকা গেঞ্জী পৰিহিত ওখ-লাহী দেহৰ মিঠা গা-ৰঙৰ আদহীয়া লোক এজন বহি আছে, সম্ভৰামৰ দেউতাক। আমি খুড়াদেউ বুলি সম্বোধনেৰে আলাপ আৰম্ভ কৰিলোঁ। আমাৰ তেনে আচম্বিত উপস্থিতিয়ে যে তেখেতসকল আটাইকে সন্তোষিত কৰিছে সেয়া প্ৰকাশ কৰি হাত-মুখ ধুই খোৱা পাতত বহিবলৈ খুৰাদেৱে আমাক আহ্বান জনালে।

এখন আহল-বহল মাটিৰ মজিয়া। গৃহিনী খুড়ীদেউৰ বাদে পৰিয়ালৰ আটাইয়ে আমাৰ তিনিওজনৰ লগতে ভাতৰ পাটত বহিল। অৰ্ধ বৃত্তাকাৰে পৰা কাঠৰ পিৰা একোখনৰ আগত চিক্চিকাই থকা কাঁহৰ কাঁহীত ভাত; কাঁহীৰ চৌপাশে থকা কাঁহৰ বাটত ব্যঞ্জন; পচলা আৰু আমৰ গুড়িৰ ছাটনিকে ধৰি সাতখন আঞ্জা। নিৰামিষ। খুড়ীদেৱে পৰম হৰিষে ইটো-সিটো আগবঢ়াই দিছে। খুড়াদেৱে বাণীৰ ল’ৰালিকালৰ কিছু খুহুতীয়া কথাৰ অৱতাৰণাৰে হাঁহিৰ খোৰাক যোগাইছে। এটা সময়ত দুপৰীয়াৰ আহাৰ পৰ্বৰ অন্ত পৰিল। আমি আটাইয়ে সন্মুখৰ আহল-বহল বাৰান্দাখনত বহি গল্প-গুজব কৰিবলৈ ল’লোঁ। ঘড়ীলৈ চাই দেখোঁ বিয়লি চাৰি বাজি পাৰ হৈ গৈছে। চৌহদৰ ভিন্ন স্থানত পৰিয়ালটিৰ সৈতে আমি ভাগে ভাগে ফটোগ্ৰাফ তুলিলোঁ। এটা সময়ত দেখোঁ বাৰান্দাৰ টেবুলত খুড়াদেৱে চাহ-পিঠাৰ প্লেট সজাইছে। থিয়ৈ থিয়ৈ চাহ খালোঁ। বিদায় ল’বলৈ বুলি প্ৰস্তুত হৈছোঁ, খৰধৰকৈ ভিতৰলৈ গৈ পুনৰ ওলাই আহি খুড়ীদেৱে আমাৰ হাতে হাতে তুলি দিলে কলপাতেৰে আটোমটোকাৰিকৈ বন্ধা একোটাকৈ সৰু টোপোলা। সোধাত ক’লে — তোমালোকে খাই ভালপোৱা বুলি কোৱা আমৰ গুড়িৰ টোপোলা। খুড়াদেউ-খুড়ীদেউলৈ প্ৰণাম জনালোঁ; সম্ভৰাম, অনিমা আৰু শুভলৈ আমাৰ স্নেহ যাচিলোঁ। ক’লোঁ—বাণীক ক’মগৈ সকলোবোৰ কথা।

Los Ecos of Life

Pritam Das
Electronics and Telecommunication
Engineering Department

I used to feel the night sky is calling me,
Cold wind that flares down my throat is
slowly disappearing
Life that used to feel alluring is slowly
drowning
The night sky that was messy with full of
stars
Now feels clean.

Maybe the city lights are more blazing now,
The airy serenade that blows among the
forest are gone
Now the rain feels like a ripple of unease
rather than joy
The elements of nature that bring hope
Are gone now.

Is nature programmed this way?
The firmament is diverting me from itself
today,
I never asked for the city of lights to devour
my soul
The sidewalks of broken bricks that I used to
walk on
Are replaced by fragile glass now.

Far away in a place full of unsaturated
flowers

Where the elements are ravaged beyond
repair,
I saw faces that glanced in despair
Lifeless souls that are now in a trance
Reluctantly, I'm replicating the movement of
their hands.

I want to go back to my origin and re-live the
past,
Feel the nature's plan and the uncertainty it
casts
Move alongside the ripples that calls my
name
Now I feel like the city lights are calling me,
And I am not able to break the silent snares
now.

HUMAN AND THEIR TOUCHES

Kristi Saikia

Electrical Engineering Department

Touch.
Mist hugs her morning sun.
River calms as she meets
her sea.
The fallen Autumn leaves
embraces her Earth
and,
roots are entangling with roots
for years and years.

And us?
Fingers are entangled
with fingers.
The warmth in the hugs of
humans heal
the broken hearts of other humans.
The simplicity of human touches
lies within the complexity of the
crooked lines on their palms.
Humans are
the mist,
the river,
the fallen leaves,
and
the old roots of a tree.
A human touch is
inexplicable, sacred and a home to another
human.

A blue sky

Yashuwanta Bungrung

Electronics and Telecommunication
Engineering Department

A blue sky waits for me
To unfold my story
I walk these paths alone
No hands guiding me home

Makes me fall off cloud nine
Lost a soul I thought was mine
I can see my life drifting apart
And I've lost my solace in art

Though my head's above the tide
It doesn't mean I'm not inside
The ocean that pulls me deep
Is where aches of my past sleep

CHERRY WINE

Trishna Das

Electrical Engineering Department

An ode to AEC

Charchita Hazarika

Electronics and Telecommunication
Engineering Department

From a distance, a clock tower,
painted in shades of white and hues.
Halls of learning, new and wide,
where laughter stirs, side by side.
In the courtyard where shadows fall,
we gather for a common call.
Amidst the bustle, fresh faces gleam,
each step - a step towards a dream.
Books and voices weave through the air,
as hopes and promises blend with care.
New friendships bloom, as fears subside,
navigating this vast, uncharted tide.
Amidst the gears and circuits' hum,
a world of wonders has begun.
Through triumphs, trials, and the unknown,
The journey of AEC has begun.

Should the last breath be a sigh of relief?
An exhale of peace?

A reality
Of no content?
But Of desperation and suffocation ,
Or acceptance.

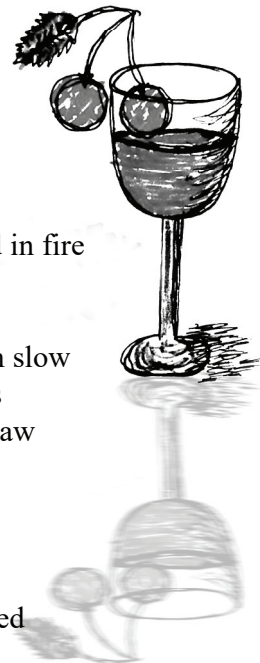
Helplessness and exhaustion
Running around in circles unhinged,
The falling and failing
Sharply pierced in and out ,
Lost count
And counting still .
Translucent scars
Cleanse through light...

Heavy breathing
Metal through the vines
A river through bones
Engraving secrets inked in fire
Numbness arise.

Cherry wine drips down slow
The evening satin soaks
Smelling of blood and raw

One, two, three ...
Flows warm, souls free
Four, five six
Hazy gleam, eyes unfixed
Seven, eight, nine
Some poems don't rhyme
And
Ten
Times end

No unsteady, no trembling
End of a never ending pain.

ECHOFLUX

Astha Ingti
Mechanical Engineering Department

I'm back in the streets of my past,
Where thorns of memories forever last,
A childhood marred by pain and fear,
A trauma that still brings me to tears.

The rose that bloomed with beauty rare,
Concealed thorns that pierced my soul with care,
The incident that changed my life's tide,
Still haunts me, deep inside.

Years have passed, but the wound won't heal,
The knife in my chest, a constant feel,
Tears of anger, tears of pain,
A heart that's heavy, a soul in vain.

I try to walk away, to escape the past,
But memories chase, forever to last,
In rooms filled with flowers, I'm alone,
The pain I hide, a weight I've known.

Who can I tell, who will listen true?
The silence screams, my heart anew,
The loneliness echoes, a haunting refrain,
A childhood trauma, a lifelong pain.

In the streets of thorns, I'm lost again,
The memories haunt, the pain remains,
A heart that's wounded, a soul that's worn,
A life that's shaped by the scars I've born.

BETTER WORLD

Yashuwanta Bungrung
Electronics and Telecommunication
Engineering Department

Everywhere in the world,
Innocents are murdered,
Women are raped,
Moneyed men buy the lie,
And the poor can't afford the truth.

We walk on the roads with stains
Of blood,
Washed away by green rains
And flood.

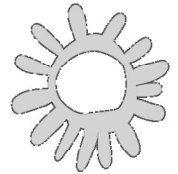
There must be a better world
Where humans sleep in peace,
Under a sky full of hopes,
On a land not conquered with blood.

Everywhere in the world,
Patients are killed,
Nations are trembled,
Science creates weapons,
And medicines are tempered.

We threaten the human race with deadly
Machinery.
Whom to be blamed, scientists or
Technology?

There must be a better world
Where men make love not wars,
Under a sense of unity,
And arms are to hug each other.

The world has fallen sick,
Ruled by rancour and greed.
O mighty creator look what
We've done to your creation.

A Decade of Building — Structures, Community and Self

Ankita Goswami

Alumna, Civil Engineering Department

Ten years ago, I graduated from AEC with an engineering degree and a sense of excitement about what lay ahead. What I did not know then was that the next decade would shape me not only as a structural engineer, but also as an adventurer, a mentor and a lifelong learner.

Building deeper foundations and skills

In 2016, I pursued my master's in structural engineering at the University of Illinois, Urbana-Champaign. Graduate school strengthened my technical foundation while living alone in a completely new country cultivated essential life skills.

Humble beginnings

After graduation, I worked at a small firm in New Jersey, designing steel canopies and single-story wood buildings. While the projects were modest in scale, the experience was invaluable. In a small firm, you wear many hats. I learned the importance of detail, responsibility, and communication. During this time, I also began practicing yoga, which helped me develop balance and mental resilience — lessons that translated directly into my professional life.

A Leap of Faith

In 2022, ready for change, I accepted a position in Houston, Texas. I packed everything I owned into my car and drove 1,700 miles alone to start fresh in a city where I didn't know a single person. It was both exhilarating and terrifying.

Since then, I have been working at a large firm with offices across the United States, contributing to the design of high-rise towers, schools, and residential buildings. My work now spans concrete, steel, wood, and mass timber. As projects grew in scale, so did my interest in sustainability. I've become increasingly focused on how structural engineers can reduce embodied carbon by using recycled materials and lower-carbon systems like mass timber. Engineering, I've learned, is not just about strength and serviceability — it's about responsibility.

In 2024, I earned my Professional Engineer (PE) license, a milestone that allowed me to work more directly with clients and manage larger projects and teams. That achievement marked a shift from learning under supervision to leading with accountability.

Photo : 3D rendering vs finished photo of residential apartment building in Dallas, Texas

Photo : Construction site visit

Mentorship and Giving Back

Beyond the workplace, mentorship has become an important part of my journey. Through the ACE Mentor Program, I volunteer with high school students, introducing them to careers in architecture, construction, and engineering. Watching students grow curious and confident has been one of the most rewarding experiences of my career.

Community

Staying connected to my roots has been crucial through this entire journey, since going back home for every occasion isn't an option. I have been actively involved in the Assamese community in every state I've lived in. Celebrating Bihu, Sankardev tithi, Diwali etc. with other Assamese families, performing Assamese songs and eating pitha and laddoo is my way of keeping culture alive while building a life far from home.

Personal pursuits and new challenges

Over the past few years, I've also challenged myself in new ways.

In 2023, I took my first solo camping trip to Colorado, hiking in the Rocky Mountains after a 19-hour drive.

In 2024, I joined Parkrun - an international run club. What began as a way to stay active turned into a bigger goal: running a half marathon in Portland, Oregon in 2025, and eventually training for a full marathon. In 2026, I completed my first marathon — the Chevron Houston Marathon — an unforgettable reminder that progress comes from steady, consistent effort.

Photo : Solo camping

Looking Back and Ahead

If there is one lesson this decade has taught me, it is this: growth rarely happens in comfort zones. Since college, I have built more than structures. I have built resilience, community, and confidence. And as with any well-designed structure, the foundation makes all the difference.

As I look ahead, I hope to continue working on impactful, sustainable projects, travel to new places, and keep finding joy in new challenges.

A Journey to the University of Greenwich

My Overseas Internship Experience

Maidang Basumatary
Civil Engineering Department

I am sincerely grateful to the Chief Minister's Green Fellowship Programme, Edupacked and Pollution Control Board for giving me the opportunity to pursue an overseas internship at the University of Greenwich, London, UK.

My internship mainly involved Building Information Modelling (BIM) using Autodesk Revit, which gave me hands-on exposure to digital design. During the programme, I designed a complete RCC building model in Revit- developing plans, elevations, 3D views, and structural components. After that, I transformed the same building into a steel frame structure, allowing me to compare structural behaviour, material use, and sustainability aspects between the two systems. A major part of my learning was calculating the embodied carbon footprint of the structure using the IStructE Carbon Calculator (Excel Tool). This exercise helped me understand how material choices directly impact carbon emissions, and how engineers can design more sustainable buildings.

The internship strengthened my understanding of structural modelling and sustainable design principles. It has been extremely valuable in shaping my skills as a future engineer. Working with experienced mentor Dr. Ahmed Elamin, a senior professor of UOG, helped me understand engineering beyond textbooks.

I stayed in Medway, a peaceful area away from the usual city rush. Chatham's quiet streets, friendly local residents, and evening walks near the waterfront made life there comforting and refreshing. It became my small home away from home- a place where I could relax after long hours at the university- A City That Welcomes Everyone.

London was a completely different energy. The city's clean environment, cool climate and friendly people made the city feel welcoming from day one. Whether it was asking for directions, or simply grabbing a coffee, every interaction felt easy and friendly. I also explored the city's diverse food culture. I tried the traditional English breakfast, though it wasn't really my type. But I loved experimenting with Italian dishes, especially pastas and pizzas, which quickly became my comfort food. During weekends, I explored some incredible places: Victoria, the London Museum, London Bridge, Big Ben, the Charles Dickens Memorial House, Rochester Castle, and St. Mary's Island. Each location added a new layer of history, culture and beauty to my journey.

This internship has not only strengthened my technical skills but also broadened my worldview. It is an experience I will always cherish. It gave me confidence in my skills, exposure to a global culture, and a stronger vision for my future as a civil engineer. I am sincerely grateful to the Chief Minister's Green Fellowship Programme for making this meaningful and life-changing experience possible.

Beyond Borders: A Quiet Month of Growing in Malaysia

Bibhavdeep Talukdar
Mechanical Engineering Department

One fine evening, one of my friends texted me completely out of the blue. “Congratulations” it read. I paused for a minute or two, wondering what could be the possible reason. Unable to recall anything significant, I asked why. Only then did I receive a PDF file. Unfortunately, I had logged out of my Microsoft 365 app for some reason that I no longer remember. Point to note, I am very bad at remembering passwords. After many attempts, I finally managed to log in, and that was when I first saw my name on the list of selected individuals for Chief Minister’s Green Fellowship Program 2025, for a one-month internship. The feeling was a mix of excitement and quiet disbelief. ‘Overseas internship’ sounded like something distant and extraordinary, and it was totally unexpected. Of course, there had been a few initial challenges, but then there I was navigating through documents, exchanging currency, packing hurriedly, and all ready for my first international trip!

From Lokpriya Gopinath Bordoloi International Airport (Guwahati) to Chennai International Airport was a piece of cake. The real rush came after that. The time window between getting off the flight and boarding the next flight was only about two hours. Within that short time, I had to change terminals, navigate which way to go, complete immigration, and eat something. Since it was my first international trip with a blank passport, the officers at the immigration area asked me numerous questions. Naturally, this consumed quite a bit of time. After getting the first stamp on my passport (yes, it was trilling), I took off. I ran straight to the boarding area and reached just in time. It was a sleepless night on the plane, but before I even realised it, I was standing at Kuala Lumpur International Airport.

The first thing that struck me about Malaysia was its calm rhythm. Even in busy areas, there was an underlying sense of order. Roads were clean, public spaces were respected, and people moved in an unhurried manner. Coming from India, where life is totally chaotic – hustle-bustle in every corner, even more in major cities – the structured pace there felt totally different. First few days I explored the city targeting prime locations like Batu caves, Petronas twin tower, etc., before my internship officially began. I knew for a fact that once it started, I wouldn’t get much time. Personally, I always try to get the maximum experience of the place I visit as soon as possible, whether the stay is for a week or a month.

Public transport there had its own pros and cons. The biggest advantage was punctuality. Buses, Light Rapid Transits (LRT), Mass Rapid Transits (MRT), trains, cabs everything reached the location on time. The downside, however, was the infrequent bus service and the absence of other smaller modes of transport like autorickshaws or e-rickshaws. In my opinion, it was kind of tiring, being from India, where you raise your hand and two-three transports become available immediately. The good thing for them though is that, there is no unnecessary traffic congestion. LRTs and MRTs are basically

what they call their metro trains. LRT have a smaller number of coaches, while MRTs are longer with a greater number of coaches, and are meant for longer distances. I didn't realise that they don't call their metro system 'metro'. So, I spent a significant amount of time asking around where I could get a metro travel card. I tried explaining it to the person at the help counter. Words were clearly not helping, so I resorted to pointing at the moving LRT and repeatedly saying 'card'. He finally understood what I meant and explained how I could get one.

For my internship, I was assigned to the University of Malaya Power Energy Dedicated Advanced Centre (UMPEDAC), University of Malaya, where I worked on an in-depth COMSOL Multiphysics simulation focusing on the combustion of syngas in a nozzle. Professors, scholars, staffs were very friendly and supportive in every aspect. It took me the initial few days to figure out the quickest and efficient route to reach the centre. The campus of University of Malaya was nearby, but UMPEDAC itself was quite far. The university campus is truly humongous. And since buses were not frequent and doesn't usually match my timings, I had to take LRTs – the nearest station being two kilometres away, and the only way to reach there is by walking.

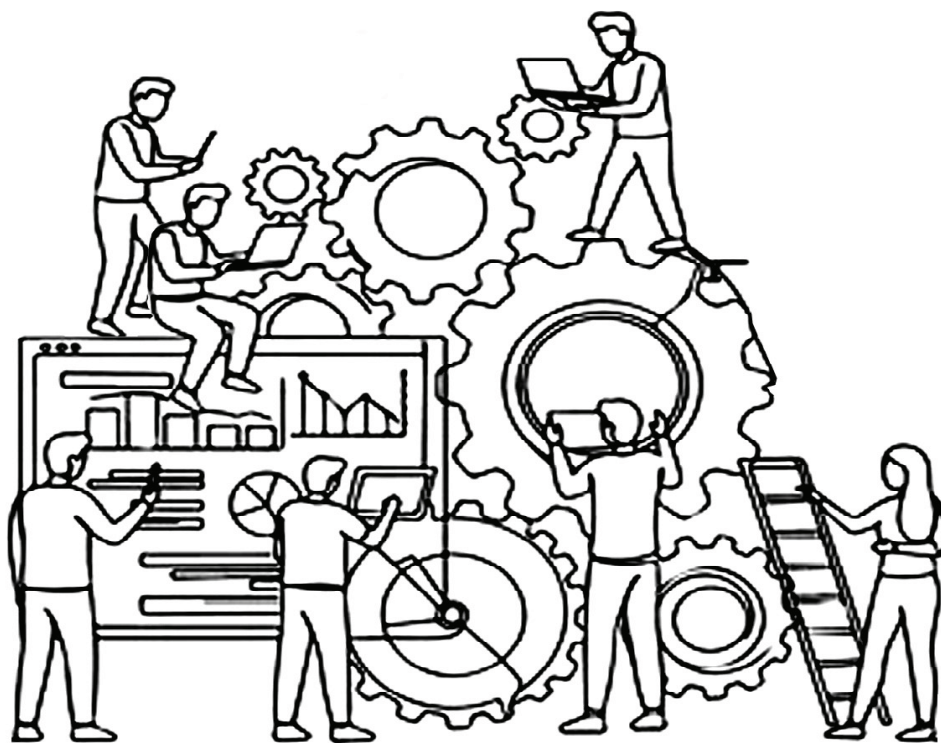
My workday usually ended at about five in the evening, leaving the rest of the time free to roam around and explore more of Malaysia. There are a lot of places to visit in and around Kuala Lumpur. The city's connectivity is worth the mention. Every place is well connected with an integrated system of metro, rail and bus network. Just a bit of planning and a public transport ride, you reach place you need to go. Petronas Twin Tower, Batu Caves, Thean Hou Temple, Sunway City, Little India, Petaling Street, etc. were some of the places I visited during the stay. However, the real joy came from unplanned detours – taking a wrong turn, walking several kilometres to find a bus stop, gazing at tall multi-storeys, discovering quiet bye-lanes, or standing on a highway overbridge simply watching the city lights and traffic moving below. Places that could be reached within ten minutes in cab, often took hours, for I intentionally chose the longer route by walking or taking public transport. Believe me when I say this, there is no better way to understand and explore a new place than travelling through its public transport system.

Food became one of the most memorable parts of the journey. Trying out new cuisine, both local, and a blend of Indian, Chinese & Malaysian flavours, delighted every taste bud of my tongue. Every meal felt like a small cultural exploration. I had never used chopsticks before, and Malaysia being heavily influenced by Chinese culture, chopsticks were almost always available. I learned how to use it within a day or two, which became a new skill I acquired, that perhaps was not something I can add on my resume (pun intended). Still, it never hurts to have as many skills as possible right? Another interesting observation was the availability of drinking water. I don't mean shortage of water, rather the way it is provided. Take for example, in India, we can find drinking water almost everywhere. A Rs. 10 bottle contains about a litre of drinking water. Otherwise, if someone wants to save even that money, they can simply go into a hotel, politely ask for water and they will get it. In Malaysia, however, things were different. Even if you spend 50 Ringgits (RM 50), which would be approximately equivalent to Rs. 1000 in a restaurant, you would still need to pay 50 Sen (approximately Rs. 10) for a single glass of water! Paying Rs. 10 for a small glass of water felt traumatising for my Indian mindset. There were also stores like Family Mart, 7-Eleven, etc., where the prices of the same items differed from one store to another; contrary to the pricing system in India, where one product costs the same across the country

(legally). A can of coke can be RM 1.2 or RM 3.5, depending on where one buys it. Yes, the cost of a can there is cheaper than India, but more surprisingly, it often felt cheaper than water!

A significant aspect of the internship was the push towards independence. Simple tasks like figuring out the correct platform, right route, recharging a travel card, or ordering food in a slightly unfamiliar setting demanded attentiveness and confidence. By the time the internship came to an end, Malaysia no longer felt like just a place visited for a short academic program. It felt like a chapter of my life, where learning happened not only in labs, but equally on sidewalks, in transports and at roadside food stalls. Leaving was not as dramatic as reaching there. Just a simple farewell to my guides and a quiet ride to the airport, constantly absorbing the final few moments in Malaysia, leaving me wondering how did one month end so quickly. The internship may have been officially about academic exposure, but what it truly offered was something deeper: a chance to see myself in a new setting, to grow quietly, and to return with a sense of confidence and clarity that no classroom alone could have provided.

The Light We Didn't See On Bioluminescence, Biomimicry and the Future of Light

Kristina Deka

Electronics and Telecommunications Engineering Department

Since the dawn of human history, light has captivated our imagination. Almost every civilization, religion, and mythology places light at the center of creation. From the sun gods worshiped by ancient cultures to the symbolism of light in various indigenous traditions, it has long been associated with life and hope. When we think of light, we often envision sunlight or stars. Some may think of lightning or fire, but very few consider the ocean. Long before modern scientists understood its phenomena, sailors were the first to document glowing oceans. Ancient Greek and Roman mariners described ships that left glowing trails in their wake. In certain areas of the Indian Ocean, sailors reported vast patches of water that shimmered for miles, a phenomenon we now refer to as “Milky Seas.”

The scientific study of bioluminescence began much later in history. Aristotle described glowing organisms in the sea around 350 BCE. In the 1600s, the scientist Robert Boyle discovered that the glow required air, indicating that oxygen was involved. By the late 1800s, researchers found that the light resulted from a chemical reaction. In the 1900s, two important molecules were identified: luciferin, which produces light, and luciferase, the enzyme that catalyzes the reaction. Thus, the understanding of bioluminescence evolved from myth to observation, then to chemistry, and finally to molecular biology.

Why would anything evolve to glow?

In the deep ocean, sunlight vanishes after about 200 meters, plunging the depths into near-total darkness where light becomes a vital language. Creatures like the anglerfish use bioluminescent lures to attract unsuspecting prey, while certain squids release glowing clouds to confuse predators and escape. Additionally, some fish employ counter-illumination, emitting light from their undersides to blend in with the faint light above when viewed from below.

Using Nature's Light to “See”

Scientists are harnessing the luciferase reaction for medical research by inserting the luciferase gene into cancer cells, allowing them to glow and enabling real-time tracking of

tumor growth and spread. Additionally, researchers are developing bioluminescent plants and trees, with successful experiments already conducted on glowing plants and fungi. Bioluminescent bacteria serve as pollution sensors, dimming or stopping their glow in toxic water. Furthermore, studying how these organisms produce light efficiently could lead to energy-saving LED technology.

Despite the versatility and ubiquity of bioluminescence in biomedical imaging, limitations remain. Many luciferases emit blue light, which restricts their use in certain *in vivo* environments. Blue photons are prone to absorption by hemoglobin and other abundant chromophores in mammals. More sensitive imaging could be achieved with bioluminescent tools capable of producing larger numbers of red photons.

Much remains to be learned about the mechanisms driving bioluminescent photocascades and the limits of such activation. Addressing these challenges will likely require further enzyme engineering and substrate optimization. Additionally, advancements in synthetic chemistry may lead to the development of new luciferins with better photophysical properties and improved bioavailability.

So the next time you look up to the sky when you think of light, remember that some of the most efficient lights in nature are produced by chemical reactions inside living cells. When you see what nature can achieve and the amazing diversity of things it can do, a future where light is biological rather than electric might not be too far.

Learning Beyond Borders : A Student in Moscow

Sohini Bhattacharjee

Electronics and Telecommunications Engineering Department

On a train journey from Guwahati to Haridwar, a WhatsApp notification popped up on my phone. I am Sohini Bhattacharjee, a 22-year-old engineering student from Assam Engineering College. The notification was about an overseas internship in Moscow, Russia, on the topic of Artificial Intelligence and Space Science. I had never travelled abroad before, but it had always been a dream of mine. Without thinking twice, I filled out the form immediately and then continued my journey to Kedarnath, which is a story for another time.

Soon, my tickets were booked and my visa was processed after a quick trip to Kolkata. I found myself on my first international flight from Delhi to Abu Dhabi and then to Moscow with Etihad Airways. A group of six students from Assam had been selected by our university for this internship. We arrived at Sheremetyevo International Airport in Moscow, where I met my first Russian friend, Kareena. She picked us up and drove us to our institution. She showed us the beauty of the Kremlin, Red Square, and the Eternal Flame, and introduced us to the Moscow Metro. It is one of the largest and busiest metro systems in the world, with more than 300 stations. Our host institution was RUDN University, also known as the Peoples Friendship University of Russia. Its eco friendly campus and lush greenery gave me a sense of déjà vu, as if I had once painted this place on the canvas of my imagination.

We stayed in dormitories, and I shared a room with a friend. Our room had a beautiful window overlooking a stunning sunset, an emerald coloured church, and the busy streets of Moscow. It was autumn, and maple leaves painted the dormitory area red. I remember waking up early before my internship sessions began to wander around the campus and taste berries hanging from the trees, hoping they were safe to eat. Our mentors, Sir Alexander and Elizaveta Ma'am, taught us about space satellites and the use of Artificial Intelligence in space technology. It was truly an honour to learn from them, and their guidance will certainly help me in my future career. RUDN University also organized several trips for us. We visited the famous Moscow State University, where our professors shared stories from their time there. We also saw the iconic Bolshoi Theatre, the Kremlin, Arbat Street, the Museum of Cosmonautics, and the Pushkin State Museum of Fine Arts. During one of the outings, we were even treated to pizzas and rice paneer bowls.

However, the most memorable experiences came from our own adventures across Moscow. Armed with a phone translator and a few Russian phrases we had picked up, the six of us set out to

explore the city on our own. From popular tourist attractions to the cheapest local markets, we travelled to every corner of Moscow with our metro cards in our pockets. More than the places we visited, it was the experiences that mattered. We learned to navigate a new country, make decisions independently, and step out of our comfort zones. I experienced Moscow with the curiosity of a student and the joy of a traveller.

Poetically, the day we left was the coldest day of all. As we departed, the six of us made a promise to return someday and revisit the memories we had created in this beautiful city.

The Kind of Place You Never Leave Unchanged

Sneha Dey

Electronics & Telecommunication Engineering

There are places we leave behind in distance, yet they remain within us long after we are gone. They become more than buildings, routines, or passing years. They turn into mirrors of who we once were and quiet witnesses to who we eventually became. College, for me, was never merely an institution. It was a world that tested my limits, shaped my perspective, unsettled my certainties, and ultimately became one of the most defining chapters of my life. I will not pretend that those years did not hurt me. They did. They left me with disappointments and wounds I never saw coming. There were days I felt small, almost misplaced, and nights when everything inside me felt too loud to ignore. Some memories still sting when I sit with them long enough. Yet, in a way that feels almost poetic, they broke me beautifully into pieces.

That breaking was not gentle. It was confusing, messy, and at times deeply unfair. It gave me hard chapters for longer and the prettiest chapters only for a short while. It tested me when I was already tired and took away things just when they started to feel right. Somewhere within that imbalance, I learnt how to stay. I learnt how to sit with myself without running away. I learnt how to gather the scattered parts of me with patience. Every broken piece slowly became something I could hold with grace.

Looking back now, these years feel like four different lives stitched into one. Each year carried a different version of me, a different weight, and a different lesson. There was a version that held on too tightly, one that broke quietly, one that questioned everything, and one that simply survived. Somewhere along the way, those fragments came together to form someone steadier, freer, and far more certain of her own strength.

What remained constant through all of it were the people. The ones who laughed with me, stood beside me, drifted away, or simply passed through my life quietly. Each one left something behind. Each one became part of my story in ways time will never be able to undo.

Among them, my professors became something far greater than guides in a classroom. They were, in many ways, the saving grace of my life here. In moments when I felt lost, their words grounded me. In times when I doubted myself, their belief gave me something steady to hold onto. They did not just teach subjects. They taught resilience, perspective, and the quiet strength it takes to keep going. Their guidance shaped me in ways that go far beyond academics, and their presence will always remain one of the most meaningful parts of this journey. As I prepare to leave, I gather these years with a strange sense of calm. The corridors, the chaos, and the laughter that once felt distant but later became familiar will remain with me in ways I cannot fully articulate. There is a quiet understanding now that not everything needed to be perfect to be meaningful. Perhaps that is what growing up truly feels like: carrying love and loss together, and learning that some places break you only to rebuild you into someone more real.

I do not know if I still have the ability to hold onto people the way I once did. If I do, I hope life is kind enough to let them stay. If I do not, I hope they find lives that feel complete, even if I am no longer a part of them. Some bonds endure, while others arrive only to leave behind the lessons they were meant to teach. AEC will always be one of those places for me, complicated, unforgettable, and deeply woven into my story. Perhaps that is simply another way of saying love.

Some places never truly let us go, because a part of us chooses to remain. AEC, you were one of a kind!

C₂H₅OH BLENDING

Pragya Borah

Mechanical Engineering Department

Coal & petroleum, has been a crucial part of human civilization. These have been known to humans for thousands of years. However, its widespread use began in the mid 19th century, with the discovery of the first commercial oil well in Pennsylvania, USA, in 1859. The development of the internal combustion engine and the automobile industry further increased demand for petroleum products.

Petrol, also known as gasoline, is a complex mixture of hydrocarbons. It is a refined product derived from crude oil. It can be commonly represented as C₈H₁₈ (octane). Petrol has a relatively low energy density compared to other fuels. *Petrol is a non-renewable resource.*

Over the years, the large-scale exploitation of petroleum has posed a threat to the whole world. The combustion of petroleum releases greenhouse gases, contributing to climate change and air pollution. The combustion reaction of petrol with air can be represented as:

A need is felt for a renewable and less polluting source of energy. As a solution to the context, ETHANOL, ethyl alcohol, has been chosen. It is a naturally occurring compound found in fermented plant materials, such as fruits and grains. The combustion reaction of ethanol can be represented as:

It can be seen that ethanol produces less carbon dioxide as compared to petrol and thus, less harmful. So, a step is taken by our government to improve the global warming scenario.

“Govt of India is promoting production of Ethanol for blending with Petrol in line with National Bio Fuel Policy.”

“Government measures to increase Ethanol Blending beyond 20%.”

Ethanol has less density and so less viscosity. Though, ethanol has its own advantages. But with the blending of ethanol, the automobile industries have started facing problems. However, it is claimed to cause no trouble to the cars by the government. But many problems have been faced by the owners which mainly includes ‘*reducing mileage of car*’.

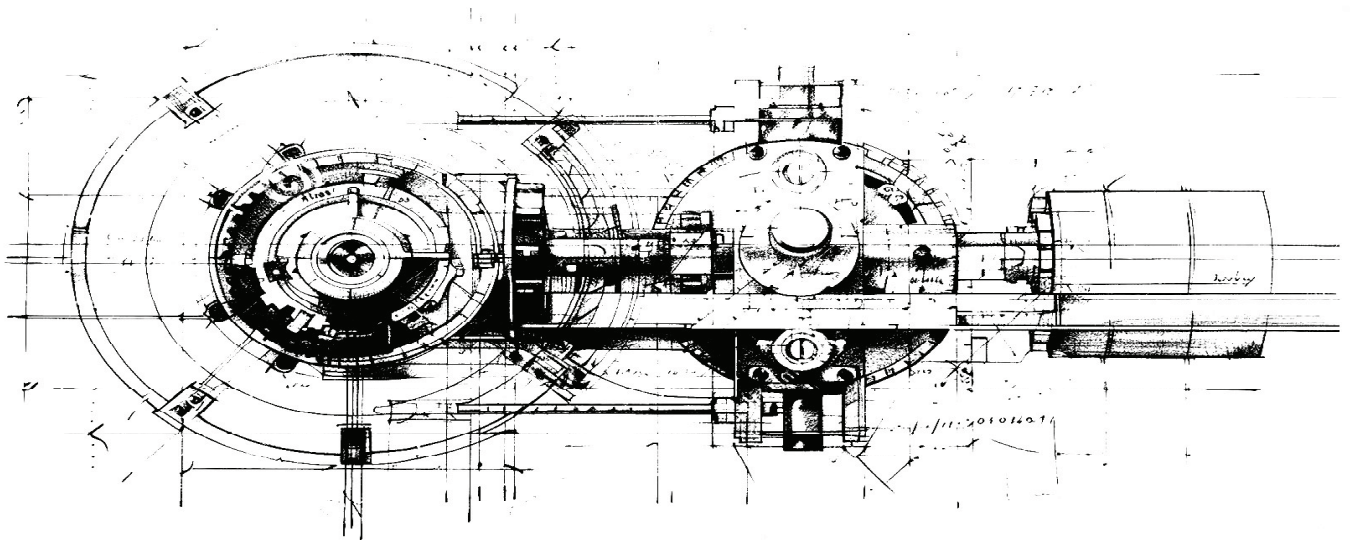
The reason can be further explained as ethanol is a hydrophilic compound which tends to increase moisture. Ethanol is also very corrosive in nature as compared to petrol. With further increase in ethanol blending, the gaskets, fuel injector, carburetor and few other parts get rusted which adds up to lower the mileage of the cars.

The government has refused to acknowledge the adversities of the case although the car companies has warned about the same. To counter the problems, the cars manufactured after 2023 are produced with *more resistant fuel tank, gaskets, carburator, injector*. Also, *the material of injector is changed along with widening of spring holes and new fuel lines*. However, the cars manufactured before 2023 are only suitable for 5 % - 10 % ethanol blending. But all the cars will still face some problems.

Another point to be surfaced is the “*same price of petrol*”. With the increase amount of blending, people expected to see drop in petrol prices but the condition is not met. Adding to it, the car companies has refused insurance for the cars facing problems due to blending. Though, the government is thinking of increasing the ethanol blending to more than 20 % and claiming no harm to the efficiency of the cars, the car manufacturers have clearly claimed that no more than 20 % ethanol blending is compliant to the cars (safely ~ 10 %).

Even after many complaints, the blending will not be stopped but only reduced (~10 % possibility). In between advantages and disadvantages, *ethanol can compete with food crops and contribute to deforestation*. Exploitation of any material can become hazardous. In India, we give more priority to business rather than the ethics. If we learn to use any material in proper manner nothing can be toxic. Concluding, I want to urge people to think beyond state, country, continent, think of harming the planet which gave you life. *Rethink your choices for the planet you call home, **EARTH.***

The Teenage Brain

Ruhan Roushan Islam

Computer Science Engineering Department

Beautiful, Chaotic Symphony of You Remember that time you felt on top of the world, invincible, laughing with friends until your sides hurt? And then, maybe just a few hours later, you felt a crushing wave of sadness or a surge of inexplicable anger over something as trivial as a misplaced textbook? If this emotional whiplash sounds familiar, welcome to the club. You're not going crazy; you're simply experiencing the grand, chaotic, and beautiful renovation project that is the adolescent brain.

Think of your brain during adolescence as a city undergoing a massive infrastructure upgrade. The emotional center, the amygdala—your brain's very own drama department—is working at full capacity, firing on all cylinders. It's responsible for those intense gut feelings, the passionate friendships, the heart-wrenching crushes, and the sudden flashes of rage.

Meanwhile, the prefrontal cortex—the logical, decision-making "CEO" of your brain—is still under construction. The connection between the emotional, reactive part of your brain and the rational, thoughtful part is a bit like a new highway system: the roads are being paved, but the traffic signals aren't fully installed yet. This is why an adult might calmly assess a situation, while a teenager might feel it with the force of a hurricane.

This internal rewiring project is what makes adolescence the emotional rollercoaster it is. It's a period defined by a powerful paradox: a deep-seated desire for independence clashing with an equally strong need for belonging. You're pulling away from family to forge your own identity, yet the approval of your peers can feel like the most important thing in the universe.

This social tightrope walk is exhausting. You're trying to figure out who you are, what you stand for, and where you fit in, all while your brain is sending you mixed signals. It's a high-stakes performance where the script is being written as you go. So, how do you navigate this symphony of emotions without losing the plot? First, recognize that this intensity is normal. Your feelings are valid, even if they feel overwhelming. Instead of bottling them up, find an outlet. Channel that creative energy into art, music, or writing. Pour that physical frustration into a sport or a workout. Talk it out with someone you trust—a friend, a family member, or a college counselor. Giving a voice to your feelings can strip them of their overwhelming power.

Practicing mindfulness can also be a game-changer. It's not about silencing the noise in your head, but rather about learning to listen to it without judgment. Simple breathing exercises or a few minutes of quiet reflection can help you turn down the volume on your reactive amygdala and give your developing prefrontal cortex a chance to catch up.

Ultimately, this period of emotional flux is not a bug in your system; it's a feature. It's the very process that carves out the unique, resilient, and complex adult you are becoming. You are learning to conduct the beautiful, chaotic symphony of you. Some days the music will be loud and discordant, other days it will be soft and harmonious. But it is always, uniquely, yours.

SIH '25

Six people. Five days. One goal.

Bibek Bharadwaj

Electronics and Telecommunication
Engineering Department

Some journeys don't begin with confidence.

Ours began with uncertainty, doubt and a quiet question we never said out loud: “*Are we really ready for this?*”

When we received the message that our team, Out of De Box, had been selected for the Smart India Hackathon 2025 (Hardware Edition) finals, it felt unreal. Excitement rushed in first, the kind that hits before you can even process it. Bibek and Manas actually jumped out of their chairs, yelling, laughing, completely losing it for a moment. It was loud, chaotic, unreal. And then, almost instantly, it settled. The noise faded, the smiles lingered and the pressure took its place quietly.

This wasn't just another event anymore.

Expectations came from everywhere: mentors, peers and ourselves. This was the national stage. Every decision would be questioned. Every flaw exposed. Every mistake would cost us time we didn't have. Six people. One problem statement. Only a few days to prove ourselves, justify the faith placed in us and turn belief into something real.

We reached Forge Innovations, Coimbatore, on 7th December, a day before everything officially began. Registrations were done and accommodations allotted. Girls at a hotel behind the campus, elsewhere, boys at a villa nearby. That night was strangely quiet. Everyone was physically present but mentally we were already racing through circuits, mechanisms, code and failure scenarios.

The inauguration on Day 1 set a serious and demanding tone for the event. With the evaluation structure clearly outlined—20% on Day 1, 30% on Day 3 and a decisive 50% on Day 5—it was evident that performance was being assessed continuously. There was no scope to compensate for lost time or defer progress, making every hour critical and every decision consequential from the very beginning.

Each team was allotted a dedicated workspace, which gradually became the center of all activity without us even realizing it. One key rule required that at least two team members be present in the workspace at all times. While this initially seemed manageable, its impact became evident as hours extended and days blended into one another. Continuous presence demanded constant alertness—there was always someone awake, engaged and problem-solving. Rest was no longer uninterrupted; it became brief, strategic breaks taken whenever possible.

Exhaustion did not arrive suddenly; it built up gradually, reflecting in every conversation, every decision and every small mistake. This marked the real beginning of our journey—not just as a team, but as six individuals supporting one another to stay resilient.

Responsibilities blurred and roles evolved continuously, with leadership shifting naturally as members alternated between planning, building, debugging and simply keeping the team going. Decisions were made under fatigue, refined under pressure and upheld with unwavering commitment.

The first evaluation round proved particularly demanding. The idea we had worked on and believed in for weeks was subjected to intense scrutiny, exposing flaws and challenging long-held assumptions. For

a moment, it felt as though everything we had built was slipping away. Frustration set in, patience wore thin and doubts emerged, with the stress becoming almost physical. However, that moment of breakdown ultimately became our turning point, pushing us to rethink, realign and move forward with renewed clarity and determination.

We went back, rethought everything, and allowed ourselves to accept something difficult, that our first idea wasn't perfect, and that was okay.

What followed was chaos and we could feel it in our heads and our hands. Ideas kept coming faster than we could settle on them. Whiteboards filled up, got erased and filled up again. We pulled models apart even when it hurt to do so, knowing there wasn't time to get attached.

We kept running back and forth between the workspace, the 3D printing lab, and the D-Fab lab, drilling and cutting with tired hands and thoughts still lingering over our heads, 'will it work?'

No.

We have to make it work. Every mistake added to the stress, but stopping wasn't an option. We learned while breaking things, fixed them on the go and kept pushing because there was no other way forward.

Days blurred into nights. Coffee replaced sleep. Meals were eaten without noticing the taste. The cultural night felt like a breath of air after being underwater, a reminder that we were still human. But there wasn't any time to spare.

With each evaluation, we grew tougher. More grounded. More honest.

By the final round, the model we presented looked nothing like what we had imagined on Day 1. But it was stronger, smarter and truly ours.

When the winners were announced on the last day, we stood there together- tired, anxious, hopeful. We didn't hear our name. And for a brief second, everything went quiet inside.

Later, our coordinator, Guna sir, told us something that changed how we saw everything.

We had just missed the winning spot by just, three points. **Three.** That's when it hit us. We hadn't failed. We had. Fought. Till the very LAST edge.

Looking back, the real win was never the trophy.

It was learning how ideas break and rebuild.

It was understanding that flexibility matters more than ego.

It was realizing that solutions often appear only after you're pushed to exhaustion.

And most importantly, it was knowing that six people, under stress, doubt and pressure. Chose to fight together.

The centre welcomed us warmly, the faculties supported us endlessly and every interaction taught us something new. But this journey will always belong to the six of us -Bibek, Manas, Gaurav, Jit, Niharika and Hema. Each bringing something different when it mattered most, stepping up when another slowed down, carrying the load together when it became too heavy for one person alone.

It belongs to the sleepless nights, the disagreements, the comebacks, and the quiet moments of trust that kept us going when doubt crept in. We held on to the belief that we could do better, even when it felt impossible.

We may not have won the title, but we walked away changed—and that itself was a victory.

My Internship Experience at the University of Greenwich, London

Suhasini Baishya,
Mechanical Engineering Department

The summer of 2025 was truly a milestone in my life — one that combined learning, exploration, and unforgettable memories. As part of the Chief Minister’s Green Fellowship Programme, I had the wonderful opportunity to travel to the United Kingdom and complete my internship at the prestigious University of Greenwich. It was not just an academic endeavour but a life-changing journey that broadened my horizons in every possible way.

During my internship, I worked under the mentorship of Dr. Wim J.C. Melis on an exciting project titled “CFD Analysis and Design of a Vortex Energizer”. My work revolved around studying how vortex formation affects fluid flow inside pipes and designing a device that could enhance and control these flow patterns. Through advanced Computational Fluid Dynamics (CFD) simulations, I explored how small geometric changes could lead to significant improvements in flow performance.

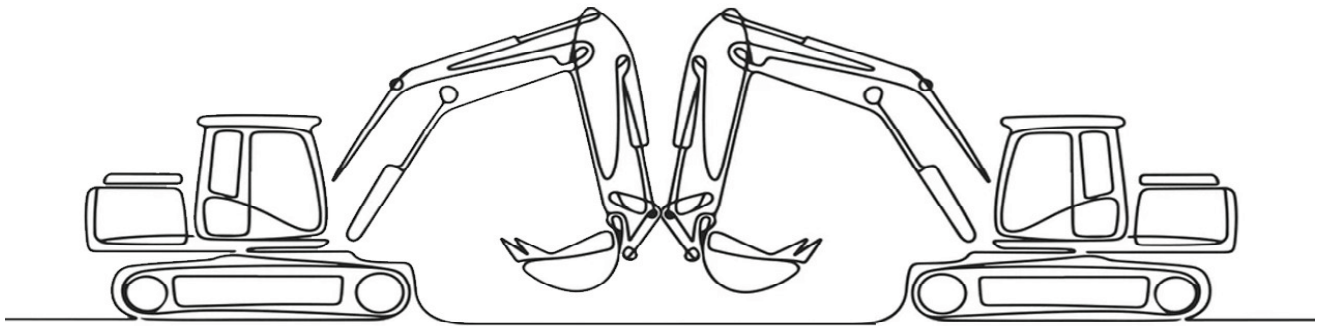
While the internship was academically enriching, living in the UK was equally rewarding on a personal level. During my stay, I lived in Chatham, Medway, a beautiful and peaceful area that quickly became my home away from home. Medway’s calm surroundings and welcoming community made it the perfect place to unwind after busy days at the university. One of my favourite parts of the experience was exploring nearby places. I visited Rochester, a charming town known for its historic castle, cobbled streets, and old-world charm. Its picturesque views and rich history made every visit special. I also spent time at St. Mary’s Island, a serene and scenic spot that offered beautiful waterfront views and peaceful walks — a perfect place to reflect and relax. From exploring iconic landmarks like the Tower Bridge, Big Ben, Buckingham Palace, and the British Museum, to simply enjoying peaceful walks along the River Thames. The cultural diversity of London was inspiring. I met people from all around the globe, exchanged stories, tried cuisines I’d never tasted before, and learned to appreciate different

perspectives. Navigating the London Underground, understanding British customs, and adapting to a new environment taught me independence, patience, and resilience.

One of the most enjoyable parts of the trip was exploring British cuisine. I still remember my first taste of the classic fish and chips; crispy on the outside, soft on the inside, and served piping hot with salt and vinegar. It became a go-to comfort meal after long workdays. I also discovered jacket potatoes, a simple yet delicious baked potato often stuffed with cheese, butter, or beans — a staple I came to love on chilly evenings. And of course, the iconic English breakfast with baked beans quickly became a weekend ritual. Trying these traditional dishes was more than just about food; it was about experiencing a culture through its flavors and traditions.

Looking back, my internship was much more than a technical project. It was a journey of growth, discovery, and transformation. I learned to live independently, adapt to a new culture, and appreciate diversity — all while deepening my passion for engineering. The friendships I formed, the knowledge I gained, the places I explored, and even the meals I tried have left an indelible mark on me. I'm deeply grateful to Dr. Wim J.C. Melis, the University of Greenwich, and Assam Engineering College for making this opportunity possible. It taught me that learning doesn't just happen in classrooms or labs — it happens in every conversation, every challenge, every new place, and even in every bite of a jacket potato on a rainy London afternoon.

“মইও কি এক নাৰচিচিষ্ট”

আজি এই সুন্দৰ সুকোমল ধৰা
ভৰি পৰিছে অগনন নাৰচিচিষ্টেৰে।
এই পৰিত্ৰ জগতখনত যেন
চুকে-কোনে প্ৰতিধ্বনিত হৈছে
অগনন নাৰচিচিষ্টৰ অটুহাস্য
চৌদিশৰ পৰা মাথো ভাহি আহিছে,
পিড়িত জনতাৰ আতৰ্নাদ
অহৰ্নিশে বাজি উঠিছে,
কেৱল মৃত্যুৰ কোলাহল।
ই অসহ্য, অসহনীয়
এয়াই কি মানৱতা। এয়াই কি নতুন দৈনন্দিকতা
ক্ষণে ক্ষণে গৰজি উঠিছে মিছাইল-ড্ৰোনৰ আশ্বাণলন।
নিশাৰ জোন তৰাৰ জিলমিলনিও স্তিমিত হৈ পৰিছে
মিছাইল এন্টি-মিছাইলৰ লুকা-ভাকুৰ তয়াময়া যুঁজত
হঠাৎ কোনোবাই যেন কানত ফুচফুচাই ক'লে,
তয়োটো এক নাৰচিচিষ্ট।
মই থমকি বলো

বিজন গোস্বামী
জ্যেষ্ঠ খনন বিশেষজ্ঞ
কুৱেইট অইল কোম্পানী
কুৱেইট

ক্ষণেকলৈ মইও ভাবিবলৈ ধৰিলো
এৰা, সঁচাকৈ কি মইও এইবোৰৰ মাজৰ
এজন হৈ গ'লো নেকি ?
- “নাৰচিচিষ্ট”

হয় জানো; ঢপলিয়ালো মোৰ দাপোনখনৰ সন্মুখলৈ।
নাই চোন, মই দেখোন একেই আছো
পদূলিৰ বকুলৰ চিনাকি গোস্ব লৈ,
নিয়ৰ পৰা শৰৎৰ শেৱালীৰ দলিচাত
খোজ দি শৈশৱ পাৰ কৰা,
কুলি কেটেকীৰ শূৱলা গুনগুননিত আত্মবিভোৰ হৈ পৰা
-নাই নাই, মই সলনি হোৱা নাই।
তুমি ক'লেই মই মানি নলওঁ হু
আজি চৌদিশে দৃশ্যমান হোৱা দ্বৈত-দানৱৰ
তথাকথিত মানৱতাৰ পৰ্দাত,
তুমি হয়তো
দেখিলা মোকো এজন নাৰচিচিষ্টৰ চেহেৰাত।
পাহৰি গ'লা মোৰ প্ৰকৃত চেহেৰা-
নতুবা হয়তো চিনিও নিচিনাৰ ভাও জুৰিলা
ওহ, এই তাচ্ছিল্যতা মোৰ সহ্য নহয়।
এইয়া তোমাৰ ভুল নহয়, এইয়াতো আজিৰ নতুন
মানৱতাৰ মাপকাঠি-
য'ত দানৱক আখ্যা দিয়া হয় ভগৱানৰ, মানৱতাক
জলাঞ্জলি দি!

What If the Bhagavad Gita Was Written for You?

Gautam Borah
Alumnus, Electrical Engineering Department

1+1 – A timeless truth

Think about the timeless truth $1+1=2$. It has no version update and it never will — cave dwellers used it to count their prey, and today scientists use the very same formula to plot the trajectory of satellites heading to space. The formula stayed exactly the same; What changed with time is its application.

The Bhagavad Gita works in precisely the same way. Arjuna used its wisdom to navigate his battle on the fields of Kurukshetra, and if you look closely enough, you will find that same wisdom waiting quietly for you — in your classroom, your laboratory, and in every moment when life feels heavier than it should. Let me show you what I mean with just one verse.

Before that, let's first understand something about our mind.

What science tells us

According to research by neuroscientist Dr. Amy Arnsten of Harvard Medical School, published in the journal *Chronic Stress*, chronic mental stress and elevated cortisol levels cause the loss of neural connections in the prefrontal cortex — the part of your brain directly responsible for decision-making, focus, and performance — reducing its effectiveness by up to 40%. A restless, endlessly craving mind is not just emotionally draining; it is chemically dismantling the very brain you need most.

Now, look at the following verse, how Shri Krishna diagnosed this problem five thousand years before even any laboratory confirmed it.

The Verse

Shri Krishna says in the Bhagavad Gita, Verse 2.70:

Shri Krishna says, just as rivers flow into the ocean without making it overflow, a person who

remains undisturbed by endless desires always finds peace. But one who keeps chasing desires never does."

The ocean does not refuse the rivers that pour into it. It receives everything, remains full, and stays unmoved. This is not poetry — it is a way to live, and here is the story of someone who lived it completely.

A story from our scriptures

King Janaka was sitting in his court when a messenger ran in breathless with news that the palace was on fire. Janaka looked up slowly and said quietly, “Let it burn. Nothing there belongs to me.”

The court fell silent as the fire consumed the outer chambers, but Janaka did not move. This was not a man without feeling — he had ruled, loved, built, and lost over a long lifetime and knew desire well. He simply understood that reacting would not douse the fire, and that the system he had carefully built would take care of the problem. When the fire finally died, he returned to his duties, because his inner steadiness was the one thing no crisis could ever reach. That steadiness is available to all of us, and the story from today shows how.

A story from today

I once coached a senior executive who always used to confide in me. He once admitted to me, “Each time I achieve a target, I already start worrying about the next one. I don’t even enjoy the win.” His joy was always deferred, tied more to the next milestone rather than enjoying the current moment of joy. We worked on shifting his approach. He started celebrating each achievement consciously with gratitude before moving forward. Slowly, he found he could still strive ambitiously, but with the steadiness of the ocean, being full, calm and conscious way but not being desperate. The outcome was encouraging - his drive remained, but his restlessness eased.

Here's how you can live it today

Pause after achievement- Before chasing the next goal, write down three things you are grateful for in the current one. Example: *After clearing an exam, instead of immediately rushing to the next, pause and note the effort you gave, the support you received, and the confidence you earned.*

Practice enoughness — Each night, remind yourself of what you already have. Example: *Before sleeping, write one simple thing that added value to your day — good health, a conversation that mattered, or progress however small.*

Anchor in values, not cravings — Instead of asking “How much more can I get?”, ask “What am I building and for whom?” Example: *Measure your week by what you learned, who you helped, and how you grew — not just by marks or milestones.*

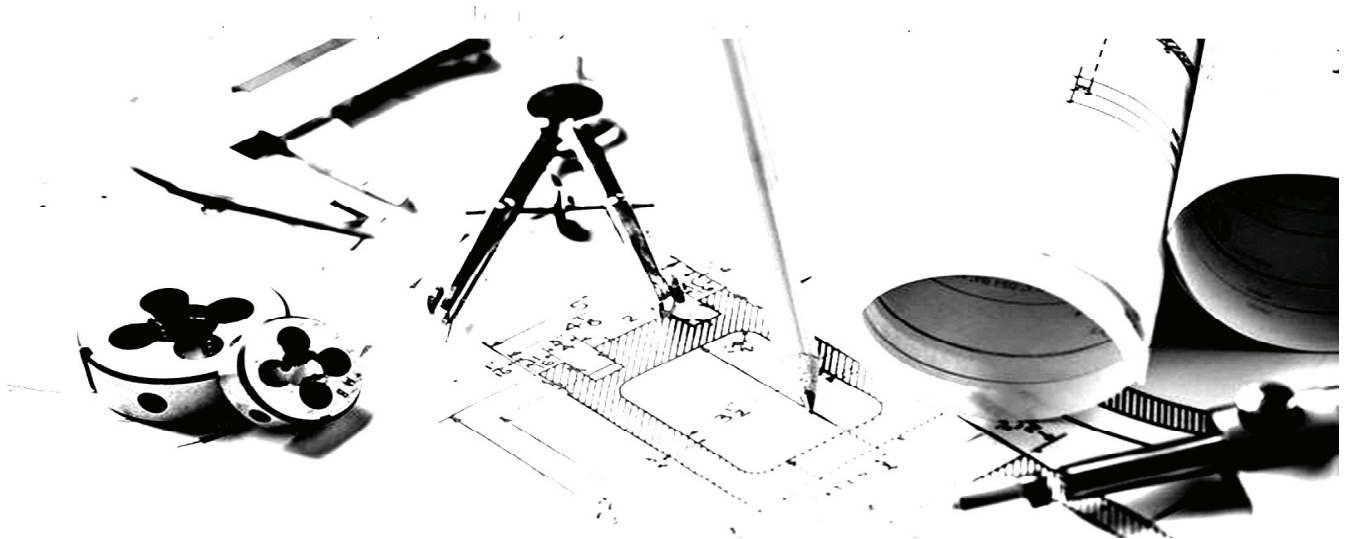

Finally

The Gita was not written for temples or philosophy classrooms. It was written for people standing at crossroads, carrying pressure, and wondering what to do next. If that sounds like your life right now, then perhaps it was written for you after all.

--End--

(Gautam Borah is an Electrical Engineering graduate of AEC and holds a Master's degree (Distinction) from the University of Oxford. A former Assistant Director under the Ministry of Industry, Government of India, he went on to serve as Vice President — Customer Operations and Country Head of Quality & Country Deployment Lead, Business Transformation at Vodafone. He is the author of two bestsellers — *Nalanda*, *Until We Meet Again* and *Monetising Innovation* (Bloomsbury). A certified Yoga teacher, fitness practitioner, and doctoral researcher in the Indian Knowledge System with a focus on the Bhagavad Gita, he brings a blend of corporate rigour and philosophical depth to his work. He currently serves as Global Director of the Oxford University Climate Alumni Network and CEO of RudraX Global, an AI/ML digital technology company based in London and Mumbai.)

ধুমুহাত থৈ যাওঁ মোৰ গতি

ড° দিলীপ কুমাৰ বৰা

অধ্যক্ষ

প্ৰেমাজি অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়

ঐ বিজ্ঞাচালক জনক ইমান কিয় কষ্ট দিছ? দেখা নাই সি বস্ত্ৰৰ ভৰত কেনেকৈ কেবো জেকোকৈ বিজ্ঞাখন চলাই আনিছে? তোৰ মানৱীয়তা নাই নেকি? নাম্ বিজ্ঞাৰ পৰা। হৃন্দলটো মূৰত ল' আৰু গোটেই কলেজখন এপাক ঘূৰি হোস্টেল সোমাবিহি। হোস্টেলৰ দুৱাৰমুখত চিনিয়ৰ দাদাসকলে এইদৰে স্বাগতম জনাইছিল মোক। মোৰ ভয়ত অৰ্ণ-কৰ্ণ শুকাই গৈছিল। চিনিয়ৰৰ আদেশ, গতিকে তেওঁলোকৰ আদেশ মানিবলৈ বাধ্য হ'লোঁ। গোটেই কলেজখন মূৰত হৃন্দলটো লৈ এপাক ঘূৰি হোস্টেল পাওঁ মানে ঘামত ভিজি একাকাৰ হ'লোঁ। ঘূৰি গৈ যেতিয়া হোস্টেলৰ দুৱাৰমুখ পালোঁ আকৌ সেই চিনিয়ৰ দাদাজনে ক'লে- ৰাতি ভাত খোৱাৰ পিছত ১০ নম্বৰ ৰুমলৈ আহি চিনাকি দিবি। কথাখিনি শুনি কাণ দুখন ইষ্ট্ৰিৰ নিচিনা গৰম হ'বলৈ ধৰিলে। তথাপি এইখন পৃথিৱীত ধৈৰ্যই হৈছে আচল কথা বুলি নিজকে সান্তনা দিলে সাৰংগই। আদেশ অনুসাৰে ৰাতি ভাত খোৱাৰ পিছত ১০ নম্বৰ ৰুমলৈ গ'ল সি। ৰুমত বহুকেইজন প্ৰথম ষাণ্মাসিকৰ ল'ৰা দেখিয়ে চিনিব পাৰি, চব ফমেল ড্ৰেছত, মুখবোৰত কাৰো হাঁহি নাই, কোনেও কাৰোফালে চোৱা নাই, কিজানিবা কোনোবা দাদাৰ চকুত পৰি যায় আৰু তাতেই মুৰ্গা হ'ব লগা হয়! এজন চিনিয়ৰ দাদাই কান্ধত প্ৰকাণ্ড হাত এখন থৈ আদেশ দিলে- ভাওনাৰ ভীমৰ বচন মাত। লগে লগে আন এজন চিনিয়ৰ দাদাই দিয়াচলাই কাঠি এটা দি ক'লে- ধৰ এয়া ভীমৰ গদা। এতিয়া বচন মাত 'ভীম ভীম নুবুলিবি ভীমৰ আগত, হাড় মূৰ ভাঙি দিম গদাৰ কোবত। বচনৰ লগত এনো দেখুৱাব লগা হ'ল। ৰাতিপুৱাৰ সময়ত যেতিয়া নিজৰ ৰুমলৈ আহিবলৈ অনুমতি দিলে, বিষাদ গভীৰ নৈয়ে আহি চকু দুটাত থিতাপি লৈছিল আৰু অৱশেষত বিষাদৰ নৈ দুখন পাৰ ভাঙি বাগৰি আহিল সাৰংগৰ

ইঞ্জিনীয়াৰিং কলেজত প্ৰথম দিনা ক্লাছৰ পৰা উভতি হোস্টেলৰ দুৱাৰমুখ পাইছিলোহে, তেনেতে চিনিয়ৰ দাদা এজনে প্ৰথম ষাণ্মাসিকৰ সকলোকে ৰ'বলৈ দিলে আৰু ক'লে- তহঁত চব আজি ৰাতি ১১ বজাত ১০ নম্বৰ ৰুমলৈ আহিবি। ৰাতি ভয়ে ভয়ে যেতিয়া ১০ নম্বৰ ৰুমত সোমালো তেতিয়া চিনিয়ৰ দাদা এজনে ক'লে- আজি তহঁতক 'হোস্টেলৰ জাতীয় সংগীত শিকাম। গানটো হ'ল 'মুক্তিত নিস্পৃহ যিটো.....' বৰগীতটোৰ পেৰডি। পেৰডিটোৰ শব্দবোৰ হ'ল নিষিদ্ধ শব্দ। গতিকে প্ৰথম ষাণ্মাসিকৰ ল'ৰাবোৰে গাবলৈ টান পাইছে, উচ্চৰণ কৰিবলৈ লাজ পাইছে। কিন্তু চিনিয়ৰৰ ধমক পাই গাবলৈ বাধ্য হ'ল সিহঁতে ৰাতিপুৱাৰ সময়ত ৰুমলৈ যেতিয়া ঘূৰি আহিল সাৰংগ, এবুকু অবুজ বেদনাই খুন্দিয়াইছিল হৃদয়, কোনোমতে সম্বৰণ কৰিব পৰা নাই পাৰ ভাঙি নামি অহা অশ্ৰুৰ ধল। চিনাকি হোৱা পৰ্ব এমাহ মানৰ ভিতৰত শেষ হ'ল। চিনিয়ৰ দাদাসকল হঠাৎ মৰমীয়াল হৈ পৰিল। দিন যোৱাৰ লগে লগে সাৰংগৰ হোস্টেল- কলেজৰ আচৰা লগা ভাবটো নাইকিয়া হ'ল। ক্লাছৰ সকলোৰে লগত ইতিমধ্যে তাৰ সহৃদয়তা গঢ়ি উঠিল। নিজৰ অজানিতে ঘৰখনতকৈও

আপোন হৈ পৰিল হোষ্টেলটো। আবেলি ক্লাছৰ পৰা অহাৰ পাছত PWD চকত থকা 'হোটেল কেলিফৰ্ণিয়াত মুক্তমনে লগৰ লগত চাওমিন খাব পৰা হ'ল। 'গছৰ তলত' আড্ডা দিব পৰা হ'ল। হোষ্টেলৰ কৰিডৰৰ বাথৰুমত চিএণৰি চিএণৰি গাব পৰা হ'ল —

I'm yours, Hey There Delilah, Just the away you are, My Heart will go on....

। হোষ্টেলৰ ডাইনিং হলত ভাত খাওঁতে লগৰ লগত আড্ডা দিব পৰা হ'ল ।

কৃষ্ণচূড়া গছ থাকক বা নাথাকক, কৃষ্ণচূড়া ফুল ফুলক বা নুফুলক, কলেজ কেম্পাছৰ আবহাৰাত অনবৰতে প্ৰেম প্ৰেম ভাব এটা ওপঙি ফুৰে। ক্লাছৰে মনালীক ক্লাছ নোট দিওঁতে দিওঁতে, চেচনেল যোগান ধৰোতে ধৰোতে মনালীৰ কথাবোৰ চিপচিপীয়া বৰষুণজাকৰ দৰেই সাৰংগৰ ভাললগা হ'ল। শুনি থাকিলে আমনি নালাগে যেন, 'দিল মাংগে মোৰ।' লাহে লাহে সাৰংগইও, মনালীয়ে ইনডাক'নত বনোৱা 'ফিচফ্ৰাহ'ৰ ভাগ পোৱা হ'ল। বৰষুণৰ কণিকাৰে গধূৰ হৈ হাউলি পৰা কৃষ্ণচূড়া জোপাৰ পাতৰ দৰে মনালীও অনুভূতিৰ ভৰত দৌ খাই পৰিল। কেতিয়াবা মনালীৰ অভিমান হয় সাৰংগৰ ওপৰত কোনেও নেদেখা অভিমানবোৰ ওলমি ৰয় 'গছৰ তলৰ' আঁহত জোপাৰ পাতত। এদিন এনেদৰে চাৰিবছৰীয়া শৈক্ষিক বৰ্ষ অন্ত পেলায় সাৰংগই ওলাই আহিল অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অভিযন্তা হৈ। হাঁহি-ধেমালিৰ মধুৰ দিনবোৰৰ মাজেদি যিদিনা অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা সাৰংগই বিদায় লয়, সেইদিনাহে তাৰ অনুভৱ হ'ল এই কলেজখন কিমান আপোন! ইতিমধ্যে সাৰংগই এন টি পি চি ফাৰাকাত অভিযন্তাৰ চাকৰিও পালে। যিদিনা চাকৰিত যোগদান কৰিবলৈ যাবলৈ ওলাল, তাৰ মনটোৱে হাঁহাকাৰ কৰি উঠিল মনালীৰ বাবে, তাৰ ঘৰখনৰ বাবে। তথাপি কৰ্তব্যৰ খাতিৰত সি ধাৰমান হয় পক্ষীৰাজৰ পিঠিত উঠি এক নতুন দিগন্তৰ পিনে। কৰ্তব্যৰ মাজতো ঘৰখনৰ চিন্তাত, মনালীৰ চিন্তাত সুদূৰ পশ্চিমবংগতো তাৰ মনটো অবুজন হৈ ৰয়। এবছৰ চাকৰি কৰাৰ পিছত সি এটা ডাঙৰ সিদ্ধান্ত ল'লে যাৰ বাবে সি নিজৰ লগত, মনালীৰ লগত আৰু তাৰ মাকৰ লগত বহুতো যুক্তি-তৰ্কৰে যুদ্ধ কৰিব লগা হ'ল। মনালীয়ে তাক ক'লে এয়া অসম্ভৱ অসমীয়া ল'ৰাই ব্যৱসায় কৰিব নোৱাৰে, গতিকে চাকৰিটো বাদ দিব নালাগে। সাৰংগই ক'লে- 'ধুমুহাত থৈ যাম মোৰ গতি।' অৱশেষত চাকৰি বাদ দি সাৰংগই হোটেল ব্যৱসায়ত নামিল। হোটেলখনৰ নাম দিলে- 'NE4'। লাহে লাহে সাৰংগৰ উদ্যমত মনালীৰ সাহসত এতিয়া 'NE4'ৰ নাম সকলোৰে মুখে মুখে।

GENERAL SECRETARY

With the words and wisdom of my predecessors resonating deeply within me, I take this opportunity to express my heartfelt gratitude and sincere acknowledgement to every AECian who entrusted me with the privilege of serving as the General Secretary of the Assam Engineering College Students' Union for the session 2025–2026. To represent the student body of an institution as prestigious as Assam Engineering College has been one of the greatest honours of my life. It has been both a responsibility and a calling to serve this revered abode of knowledge, excellence, and tradition. Throughout the session, I remained committed to fostering institutional harmony, student welfare, and a collective spirit of progress. Alongside a dedicated and dynamic team, I strived to uphold the values and legacy of AECSU while contributing to the holistic development of our college.

The beginning of our tenure was marked by an emphasis on institutional synergy and student integration. I had the honour of hosting the induction programme for the incoming batch, ensuring that our newest members of the AEC family experienced the heritage, pride, and spirit of Jalukbari from the very first day of their journey. This initiative sought not only to welcome them but also to instill in them a sense of belonging to an institution with a rich and distinguished legacy.

Our administration remained steadfast in maintaining the effective functioning of the student union while placing student welfare at the forefront of our priorities. We worked diligently to preserve a professional and constructive relationship between the students and the college authorities, ensuring that concerns were addressed transparently and that the interests of the student body were represented with integrity.

A defining milestone of our tenure was the successful celebration of the 71st Foundation Day of Assam Engineering College on 25th January. The event featured a grand inter-hostel parade, vibrant cultural performances, and spirited competitions that reflected the unity, discipline, and creativity of the AEC community.

Campus life remained vibrant through the celebration of Diwali 2025, when the college was illuminated with diyas and fairy lights. Under this festive umbrella, we celebrated Ujjwala, a dedicated segment showcasing the talent and enthusiasm of our students through stall competitions, music, and dance performances. These events strengthened the bonds of community and encouraged creativity and entrepreneurship on campus.

Recognizing the importance of student well-being, the Red Ribbon Club conducted a comprehensive health check-up initiative. This effort underscored our shared responsibility toward ensuring the physical wellness of students and reaffirmed our belief that institutional progress must be built upon the well-being of its people.

The spirit of healthy competition was further sustained through our annual sports initiatives, especially the Annual College Week. This cherished tradition provided a platform for students to engage in cultural, literary, and sporting events, reinforcing values of teamwork, discipline, and artistic expression.

The pinnacle of our session was undoubtedly the annual techno-cultural festival, Pyrokinesis & Udbhavanum 2026. Serving as the Convenor of this flagship event was both a challenge and a privilege but it was possible only because of the dedicated team. The festival reached remarkable heights with an exceptional lineup of performers. The second day featured MellowRush, The Western Ghats, and DJ Fengshu. The third day carried forward the momentum with Monsoon Collective, 7th Junction, Dikshu, and DJ Panther. The grand finale featured Arindam Gohain and our headlining artist Ash King, followed by a closing set by DJ Olly Esse. The scale and success of the festival reflected the dedication, creativity, and collective effort of everyone involved.

These accomplishments would not have been possible without the unwavering support of our respected Principal, Faculty Advisors, and every member of AECSU who contributed their dedication, resilience, and vision.

My tenure as General Secretary has been a transformative chapter in my life, one defined by service, growth, and invaluable memories. It has taught me leadership, responsibility, and the enduring importance of collective effort. As I step away from this office, I do so with immense pride in what we have achieved together and with confidence in the bright future of our beloved institution.

With gratitude,

Devraj Pranjali Phukan

General Secretary, AECSU 2025–2026

Civil Engineering Department

LONG LIVE AEC! LONG LIVE AECSU!

SOCIAL WELFARE SECRETARY

It is a profound honor to serve as the Social Welfare Secretary of Assam Engineering College, the pioneer of technical education in Northeast India. Our institution's prestige grows every year, fueled by the global achievements of our alumni who excel in engineering, research, and social leadership. This legacy of excellence is a testament to the transformative environment AEC provides, and it is a privilege to lead our welfare initiatives for the 2025-26 session.

Guided by our motto, "Service before Self," AEC remains a dedicated hub of social responsibility. We continue to prioritize impactful community engagement, from hosting vital annual blood donation camps to visiting shelter homes where we mentor and inspire underprivileged children. These efforts reflect our deep-rooted commitment to giving back to society and fostering a spirit of empathy within our student body.

The heartbeat of our campus lies in its diverse clubs and cells, which serve as essential incubators for both technical skills and leadership attributes. By actively participating in these organizations, students find a unique sense of camaraderie and gain valuable life experiences that extend far beyond the classroom. These platforms are where lifelong friendships are forged and where the professional foundations of our future alumni are laid.

Situated amidst nature and away from the city's distractions, our campus offers the perfect environment for personal and academic growth. For the batch of 2025-26, I encourage you to venture beyond your comfort zone and embrace the countless opportunities available to you. May your time at AEC be an exciting, fulfilling, and rewarding journey as you make the most of these transformative four years.

Amlandip Gohain
Civil Engineering Department
AECSU 2025-26

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ একলম

‘সংস্কৃতি’ শব্দটোৱে এটা মানৱ গোষ্ঠীৰ জীৱন ধাৰণৰ সামগ্ৰিক পদ্ধতিটোক বুজায়। ই কোনো এটা জাতি বা সমাজৰ পৰিচয় বহন কৰে। সহজ অৰ্থত ক’বলৈ গ’লে, আমি যিদৰে চিন্তা কৰো, যি বিশ্বাস কৰো আৰু যি ধৰণে আমাৰ দৈনন্দিন জীৱন অতিবাহিত কৰো- সেই সকলোবোৰৰ সমষ্টিয়েই হ’ল সংস্কৃতি। অসমীয়া সাহিত্যত সংস্কৃতিৰ ধাৰণাটো এক জীৱন দৰ্শন হিচাপে প্ৰতিফলিত হৈছে। অসমীয়া লেখকসকলৰ সংস্কৃতি হ’ল- এহাতে ইতিহাসৰ গৌৰৱ আৰু আনহাতে আধুনিক সমাজ গঠনৰ এক শক্তিশালী আহিলা।

সাধাৰণ ছাত্ৰৰ পৰা সাংস্কৃতিক সম্পাদকলৈ যাত্ৰা:-

জয় জয়তে পোনপ্ৰথমে মই অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজক অশেষ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। তেওঁলোকৰ আশীৰ্বাদ আস্থা তথা বিশ্বাস অটুট ৰাখি মোক সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচন কৰাৰ বাবে।

এই যাত্ৰা সহজ নাছিল। সেই সময় আছিল ২০২২ চন। CEE পৰীক্ষা পাছ কৰি অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰথমখন অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয় অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয় (AEC)ত পঢ়িবলৈ সুযোগ পাই নতৈ আনন্দিত হ’লো। ডিব্ৰুগড়ৰ পৰা গুৱাহাটী বহু যোজনৰ বাট। তথা গুৱাহাটীত থাকিবলৈ খৰচ পাতিও বহুত বেছি। গতিকে, ছাত্ৰাবাসত থকাৰ কাৰণে মন মেলিলো। বিভিন্ন প্ৰক্ৰিয়াৰ মাজেৰে গৈ ছাত্ৰাবাস ৩ (Hostel 3) ত থকাৰ বাবে ঠিক কৰিলোঁ। ছাত্ৰাবাসত সোমোৱাৰ প্ৰায় এসপ্তাহৰ ভিতৰত দাদাসকলৰ লগত ভালে-বেয়াই যথেষ্ট কথা-বতৰা চলিল। তাৰ মাজতে তেওঁলোকে জানিব পাৰিলে মই ঢোল বজোৱাৰ কথা। স্কুলত লগৰ এজনৰ পৰা ডেস্কতে বজাই বজাই চেপ্তা কৰিছিলোঁ যদিও মোৰ কোনো নিজস্ব ঢোল নাছিল। ভুলে শুদ্ধই পাৰোমানে কেতিয়াবা হাতত পালে বজাই চাইছিলো। ভাল লাগিছিল মোৰ। ছাত্ৰাবাসত এজন দাদাক লগ পালো, নাম তেওঁৰ ভৱিষ্যজ্যোতি শইকীয়া। জানিব পাৰিলোঁ তেওঁ AEC ত তেতিয়া সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ পদবীত আছিল। তেওঁ আছিল ধেমেলীয়া স্বভাৱৰ। এৰাতি মোক মাতিলে, হাতত ঢোল এটা দিলে নিজেও এটা ল’লে আৰু ক’লে ‘যি জান বজা’। ময়ো জনাই-নজানাই এচাপৰ বজালো। গানৰ গুৰি ধৰিবলৈ আমাৰ লগতে আছিল মুনাভ দাদা। বিহু গীতৰ তালে তালে আমিও এবাৰ ঢোলটি বজালো। ভৱিষ্যদাৰ আশীষত মই ভালেখিনি শিকিলো।

সময় গতিশীল। গতিশীল সময়ৰ সোঁতত বৈ গৈ হোষ্টেলৰ হৈ ভালেখিনি প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিলো।

সেয়া হুঁচৰি হওক, দলীয় নৃত্যই হওক, খেল-ধেমালিতেই হওক, Parade এ হওক আদি সকলো ক্ষেত্ৰতে নিজৰ পাৰদৰ্শীতা জুখি চোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰিলো একমাত্ৰ এই হোস্টেলখনৰ কাৰণে। হোস্টেলখন একেবাৰে বুকুৰ আপোন হৈ পৰিল।

সময়ৰ চাকনৈয়াত উটি ভাহি বহুদিন পাৰ হ'ল। অগ্ৰজ সকলোৱে আৰু সমনীয়াহঁতে মোক সাংস্কৃতিক সম্পাদক পদৰ বাবে যোগ্য প্ৰাৰ্থীৰ ৰূপত দেখা পাই নিজৰ প্ৰাৰ্থিত্ব ৰাখিবলৈ অৱগত কৰে। ময়ো হোস্টেলৰ সন্মানাৰ্থে সহমত হ'লো। নিৰ্বাচন হ'ল। বিজয় লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো। হৈ পৰিলো 'অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০২৫-২৬' ৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক। জয়ী হোৱাৰ পাছতহে এই বিষয়ে ঘৰত অৱগত কৰিছো অন্যথা এই বিষয়ে একো কথাই জনোৱা হোৱা নাছিল। শপত গ্ৰহণ কৰাৰ পাছতেই মোৰ কাৰ্যকালৰ শুভাৰম্ভণি হয়।

সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে কৰ্মৰাজি:-

সাংস্কৃতিক সম্পাদক হোৱাৰ পাছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহৰ বয়বস্তৰ নাটনি বিষয়ে অৱগত কৰি উৰ্ধ্বতন কৰ্তৃপক্ষলৈ এখনি লিখিত প্ৰতিবেদন দিওঁ যাতে কথাবোৰত কাণসাৰ দিয়ে। সময় বাগৰিল। আগষ্ট মাহত পৰিল "Freshmen Social-2025"। অনুষ্ঠানত নেতৃত্ব লৈ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ বাকী কাৰ্যকাৰী প্ৰতিনিধিসকলৰ লগত অনুষ্ঠানভাগ সুকলমে সম্পন্ন কৰিবলৈ সমৰ্থ হওঁ। ছেপ্তেম্বৰ মাহৰ ৮ তাৰিখে আমাৰ প্ৰিয় সুধাকৰ্ণ ড॰ ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ জন্মজয়ন্তী উপলক্ষে "সুধাকৰ্ণৰ প্ৰতিধ্বনি" (ভূপেন্দ্ৰ সংগীতৰ একক সংগীত প্ৰতিযোগিতা) শীৰ্ষক এটি অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিলোঁ। জয়ী হোৱা প্ৰতিযোগীক মানপত্ৰ আৰু এটি কৈ স্মাৰক প্ৰদান কৰা হয়। অনুষ্ঠান সুকলমে সম্পন্ন হয়।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত নৃত্য স্পৃহা অটুট ৰাখিবলৈ সৰ্ব অপেক্ষিত 'স্পন্দন-২০২৫' অনুষ্ঠানভাগ অক্টোবৰ মাহৰ ১৭ তাৰিখে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। 'স্পন্দন' হৈছে এক অন্তঃ মহাবিদ্যালয় ভিত্তিক দলীয় নৃত্য প্ৰতিযোগিতা (Intra-College Group Dance Competition)। এই প্ৰতিযোগিতাত সৰ্বমুঠ প্ৰায় আঠটামান দলে অংশগ্ৰহণ কৰে। ২০২৫ বৰ্ষৰ অক্টোবৰ মাহৰ ২৩ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত দীপাৱলী উদযাপন কৰিবলৈ থিৰাং কৰা হয়। সকলো কাৰ্যকাৰী প্ৰতিনিধিৰ সৈতে মিলি সেইদিনাই অনুষ্ঠিত "Open Mic" অনুষ্ঠান সুকলমে সম্পন্ন কৰিবলৈ সমৰ্থ হোৱাত নৈথে আনন্দিত হওঁ। "Open Mic" অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ ভালেসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰে আৰু অনুষ্ঠানভাগ সাফল্যমণ্ডিত কৰাত অৰিহণা যোগায়। ২০২৫ বৰ্ষৰ ১৮ নৱেম্বৰ তাৰিখে সূৰ্যকৰ্ণ জুবিন গাৰ্গদেৱৰ সোঁৱৰণীত 'গানে কি আনে' (জুবিনদাৰ গীতৰ একক সংগীত প্ৰতিযোগিতা) অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ থিৰাং কৰা হৈছিল যদিও বিশেষ কাৰণত অনুষ্ঠানটি সম্পূৰ্ণ অনুষ্ঠিত কৰাত অসমৰ্থ হ'লো। উৰ্ধ্বতন কৰ্তৃপক্ষৰ গাফিলতিত মৰ্মাহত হ'লো।

বছৰ বাগৰিল। এয়া ২০২৬ চন। বছৰটোৰ আৰম্ভণি মাহ জানুৱাৰীত 'সাংস্কৃতিক সপ্তাহ-২০২৬' অনুষ্ঠিত কৰিম বুলি থিৰাং কৰিলো। ভবামতেই কাম। ৩০ জানুৱাৰীৰ পৰা ১৮ ফেব্ৰুৱাৰীলৈকে সাংস্কৃতিক সপ্তাহৰ ১৮-টা বেলেগ বেলেগ প্ৰতিযোগিতা ক্ৰমে- কবিতা আবৃত্তি, পাশ্চাত্য সংগীত, শাস্ত্ৰীয় সংগীত, বৰগীত, লোকগীত, জ্যোতি সংগীত, বিষুপ্ৰসাদ ৰাভা সংগীত, ভূপেন্দ্ৰ সংগীত, সমবেত সংগীত, কাৱালি, জিকিৰ, দিহানাম, দলীয় নৃত্য, একক অভিনয়, একাংকিকা নাটক প্ৰতিযোগিতা, দলীয় লোকবাদ্য প্ৰতিযোগিতা, হুঁচৰি আৰু জেংবিছ প্ৰতিযোগিতাৰ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজৰ নিজৰ সংস্কৃতিৰ প্ৰতি থকা এনে স্পৃহা দেখি অভিভূত হৈ পৰো। আশা কৰো অনাগত দিনবোৰতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এনেদৰেই প্ৰতিযোগিতা সমূহত অংশগ্ৰহণ কৰি যাব আৰু নিজৰ প্ৰতিভাৰে সকলোকে মোহিত কৰিব।

উশাহটো কিবাকে লৈছিলো মাত্ৰ, তেনেতে পালেহি উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰথমখন অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়-অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক কাৰিকৰী-সাংস্কৃতিক মহোৎসৱ "Pyrokinesis 2026"। যাৰ তাৰিখ আছিল ২৫ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ২৮ ফেব্ৰুৱাৰী। বছৰটোৰ এই চাৰিটা দিন প্ৰত্যেকজন "এইচিয়ান" (AECian) ৰ কাৰণে আনন্দময় দিন। ফেব্ৰুৱাৰী মাহটো কষ্টেৰে পাৰ হ'ল। কৰ্মৰ হেঁচাত আপোন পাহৰা হৈ পৰিছিলো। কাৰ্যকালৰ প্ৰায় শেষৰ ফালে সময়বোৰ উৰা মাৰিছে।

অনুজসকলে মোৰ আহ্বান-

প্ৰিয় অনুজসকল, এইখন তোমালোকৰ কলেজ। কলেজখনৰ হিতাহিত তোমালোকৰ সৈতে পোনপটীয়াকৈ জড়িত। তোমালোকৰ নিজস্বতাৰ উপৰিও কলেজখনৰ বাবে থকা দায়বদ্ধতা তাৰ ওপৰত। কলেজখনৰ উত্তৰণৰ দিশটো তোমালোকে চাব লাগিব আৰু প্ৰয়োজনত মাত্ৰ মতিব লাগিব। মনত ৰাখিবা হাজাৰজন মুৰ্বৰ অনৰ্গল তৰ্কৰ বিপৰীতে এজন জ্ঞানী ব্যক্তিৰ মৌনতা সমাজৰ কাৰণে বেছি হানিকারক। গতিকে, প্ৰয়োজন সাপেক্ষে অন্যাযত মাত্ৰ দিবা আৰু কলেজৰ প্ৰগতিত অবিহণা যোগাবা। 'ছাত্ৰ শক্তি প্ৰবল শক্তি'- মনত ৰাখিবা। বিপদে আপদে সুখে-দুখে এক হৈ থিয় দিবা আৰু কলেজখনৰ উত্তৰণত অবিহণা আগবঢ়াবা। তোমালোকে পাৰিবা বুলি মই আশাবাদী।

সামৰণি

'মহাবিদ্যালয়খনে মোক বহুত কিবাকিবিয়ে দিলে বুলি ক'লেও অত্যাক্তি কৰা নহ'ব। সেই দ্বিতীয় ঘৰ; মোৰ হোষ্টেলখন, পাহৰিব নোৱাৰা মধুৰ স্মৃতিৰাজি, সুখে-দুখে লগ দিয়া বন্ধু দুটামান ইত্যাদি ইত্যাদি। জীৱন পাঠৰ 'এ.ই.চি.' বোলা পৃষ্ঠাভাগ চিৰযুগমীয়া হৈ ৰ'ব মোৰ বুকুত অনন্তকাললৈ।

সদৌশেষত, জয়তু অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়। জয়তু অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ সমাজ।।

শান্তনু সন্দিকৈ

ইলেকট্ৰনিক্স আৰু দূৰসংযোগ অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ

অ.অ.ম.ছা.এ.স ২০২৫-২৬

BOYS' COMMON ROOM SECRETARY

Serving as the Boys' Common Room Secretary of Assam Engineering College has been a journey filled with responsibility, challenges, and immense learning. The Boys' Common Room (BCR) is one of the most active spaces on campus, functioning as a hub for indoor games, event practice sessions, meetings, and daily student interaction.

During my tenure, I had the privilege of organizing and managing major events such as College Week and the Freshers' Tournament, along with overseeing preparations related to IIT Spirit. Under my supervision and coordination, players of table tennis, chess, and carrom actively participated in IIT Spirit, representing our college with dedication and sportsmanship. Ensuring proper practice schedules, maintaining discipline, and encouraging competitive spirit among players were some of my key responsibilities.

One of the most consistent challenges was maintaining cleanliness and discipline within the BCR. As the space is used daily by a large number of students, regular monitoring was essential. I had to consistently follow up—sometimes persistently—with the cleaning staff to ensure that the room remained hygienic and suitable for activities. This experience taught me that leadership is not only about organizing big events but also about managing everyday responsibilities with patience and commitment. Recognizing infrastructural issues such as seepage, damaged fittings, and other maintenance concerns, I took the initiative to submit an application to the Public Works Department Assam through the Principal of Assam Engineering College for necessary repairs and improvements. This gave me valuable exposure to administrative procedures and official coordination.

I sincerely express my gratitude to my Teacher-in-Charge, Dr. Santanu Pathak, Assistant Professor, Civil Engineering Department, for his constant guidance and encouragement. His support played a crucial role in helping me carry out my responsibilities effectively.

Beyond events and administration, the BCR is a place where students practice for cultural programs, conduct meetings, and even participate in morning yoga sessions. Managing such a vibrant and heavily used space taught me patience, accountability, and dedication towards student welfare.

Overall, my experience as BCRS has been a defining chapter of my college life. It strengthened my leadership qualities, improved my communication skills, and allowed me to serve the student community with sincerity and commitment. It has truly been an honor to contribute to the growth and spirit of Assam Engineering College.

THANKING YOU
LONG LIVE AEC ! LONG LIVE AECSU

Udipta Das

Civil Engineering Department

CRICKET SECRETARY

The year 2025–26 has been a memorable and fulfilling one for cricket in our institute. Serving as the Cricket Secretary during this tenure has been both an honour and a learning experience, providing the opportunity to contribute to the growth of the sport and strengthen the cricketing culture on campus.

Our journey for the year began with participation in IIT Spirit 2025, held in October. The tournament provided a competitive platform where our players showcased their talent, determination, and team spirit against strong opponents from other institutions. The exposure gained from this event helped our team improve strategically and build confidence for the rest of the season.

Following this, in mid-November, we successfully organized the Inter-Hostel Cricket Tournament – Sagoli Tournament, one of the most anticipated sporting events on campus. The tournament witnessed enthusiastic participation from hostels, with players demonstrating exceptional skill, teamwork, and sportsmanship. The matches were highly competitive and attracted great support from students, creating an energetic and lively sporting atmosphere across the campus.

The cricket calendar concluded with the College Week Cricket Tournament held in February. This event served as a grand celebration of cricket within the institute. Teams competed with great passion, and the tournament highlighted both emerging talents and experienced players. The matches were closely contested, reflecting the growing interest and improving standard of cricket among the students.

Overall, this year has been marked by strong participation, competitive matches, and a vibrant sporting spirit. I would like to express my sincere gratitude to the sports board, volunteers, team members, and all participants whose efforts made these events successful. Their cooperation and enthusiasm played a crucial role in making the cricketing activities of this year truly memorable.

I look forward to seeing cricket at our institute continue to grow in the coming years and wish the next team even greater success.

Arindom Sarmah
Electrical Engineering Department
AECSU 2025-26

DEBATING & PUBLICITY SECRETARY

The Debating and Quizzing Society of Assam Engineering College has long been one of the institution's most vibrant intellectual spaces, fostering a culture of curiosity, expression and critical thought. It is not merely a society that organizes competitions and events; it is a forum where ideas are exchanged with conviction, perspectives are broadened through dialogue and students are encouraged to think beyond the obvious. Over the years, the society has played a significant role in nurturing confidence, clarity of thought and the ability to engage meaningfully with the world around us.

What makes this society truly special is the way it shapes individuals. It is a place where students do not simply learn how to speak, but how to listen, analyse, question and respond with purpose. It builds not only capable debaters and quizzers, but also responsible and thoughtful individuals who carry these skills far beyond the stage. For many of us, it has been a space of growth, discipline and self-discovery.

For me personally, being associated with this society since the very first year of my college life has been one of the most meaningful aspects of my journey at Assam Engineering College. It has been far more than an extracurricular engagement; it has been an integral part of my identity within the college. The society has given me a sense of belonging, a platform to grow and countless opportunities to learn and evolve. In many ways, it has shaped not only my college experience, but also the person I am becoming.

Serving as the Debating and Publicity Secretary of Assam Engineering College for the tenure 2025–26 has been one of the greatest honours of my college life. To me, this position was never merely a designation; it was a responsibility that I embraced with sincerity, dedication, and deep passion. As my tenure now approaches its conclusion, I look back on this journey with immense gratitude and quiet pride, knowing that I have given my very best to the society that shaped me and to the institution that I so deeply cherish.

This journey has been deeply meaningful and transformative for me. From joining the society as an enthusiastic first-year student to later having the honour of leading it, each phase

has been marked by learning, growth and self-discovery. It has taught me not only the art of debate, but also the importance of leadership, the value of teamwork, the strength of patience and the need for resilience in the face of challenges. More than anything else, it has shaped me into a more confident and better version of myself.

The opportunity to organize the College Week Debate, the Freshers' Debate, quiz competitions and several other competitions throughout the year has been both enriching and fulfilling. Every event came with its own demands, challenges and lessons, but each also became a space for innovation and growth. These experiences not only shaped my tenure as a secretary but also contributed greatly to my personal development.

These experiences have strengthened my understanding of planning, teamwork and leadership in ways that extend far beyond the events themselves.

As my tenure now nears its conclusion, I look forward to organizing the RMDC National Level Debate and Quiz Competition, which remains one of the most significant and important undertakings of my term as Debating and Publicity Secretary. Being a National-Level Debate and Quiz Competition, it holds a special place in my journey and I am committed to making it even bigger, better and more impactful. I hope to conclude my tenure with this event on a memorable note, reflecting the dedication, vision and collective effort that have defined this entire journey.

Alongside these milestones, one of the most defining highlights of my tenure was organizing AECMUN at an entirely new level. What started as a vision turned into a reality that exceeded all expectations. The enthusiastic participation, positive response and widespread appreciation it received made it a remarkable success. It gives me immense satisfaction to say that AEC earned a renewed recognition in the MUN circuit through this effort. It was a moment of pride not just for me, but for everyone associated with the institution

No journey of this nature is ever accomplished alone and mine has been no exception. Behind every effort, every achievement and every milestone has been the unwavering support of individuals whose guidance and encouragement have meant more to me than words can fully express.

I would like to express my heartfelt gratitude to my respected Teacher In-Charges, Dr. Ujjawala Hujuri Ma'am, Dr. Dimbalita Deka Ma'am, and Dr. Namita Baruah Ma'am, whose guidance, encouragement and faith in my abilities have been a constant source of strength throughout my tenure. Their support has shaped this journey in more ways than I can adequately convey..

I also extend my sincere gratitude to our former Principal, Dr. Bipul Talukdar Sir, whose encouragement and support during my tenure and most importantly in AECMUN was truly invaluable. I cannot thank Sir enough for the confidence and his generous support in some of the most significant moments of my tenure. My gratitude also goes to all the Heads of Departments and the esteemed faculty members of Assam Engineering College, whose support, goodwill, and mentorship have been invaluable throughout this period. Their encouragement has contributed significantly to every step forward that I was able to take.

At the same time, I would like to acknowledge with deep respect the encouragement and support extended by our present Principal, Dr. Amrita Ganguly Ma'am, The confidence that ma'am places in student-led initiatives and the genuine commitment to creating an environment where such efforts are appreciated have been truly inspiring. She has been a constant source of motivation for students and her leadership has encouraged us to work with sincerity, ambition and a strong sense of purpose. A special place in my heart belongs to Hostel 8-my home within the campus. The support, understanding and camaraderie I received here made even the most demanding days manageable. It is this sense of belonging that made the journey even more meaningful. To my parents, I owe everything- their constant encouragement, silent sacrifices, and unwavering belief in me have been the foundation behind every achievement. Whatever I have been able to accomplish today stands firmly on the strength of their love, trust and support. I would also like to extend my sincere thanks to the entire Students' Union for their cooperation and collective effort. Being a part of such a dedicated team has been an honour in itself. Most importantly, I extend my deepest appreciation to the core committee members of the Debating and Quizzing Society. Their hard work, commitment and belief in our shared vision made every achievement possible. Without them, this journey would have remained incomplete. Whatever we have accomplished together is as much theirs as it is mine. As I look back, I realize that this experience has given me far more than I could have ever imagined. It has given me confidence, perspective, friendships, unforgettable memories that I will carry with me long after this chapter comes to an end. Being the Debating and publicity Secretary was never just a role, it was a journey of responsibility, growth and self-discovery. And as I step forward, I do so with gratitude, pride and hope that the society continues to reach even greater heights in the years to come.

I believe- "Some roles end with time, but the lessons they leave behind stay for a lifetime."

Manalisha Kashyap
Chemical Engineering Department
AECSU 2025-26

Girl's Common Room Secretary

Assam Engineering College, the oldest engineering college in North East India, has always been a place of learning, growth, and unforgettable experiences and memories. Being a part of the Students' Union of Assam Engineering College as the Girls' Common Room Secretary has been one of the most meaningful and enriching experiences of my college life. To have had the opportunity to serve this prestigious institution, even in a small way, fills my heart with immense pride and gratitude. During my tenure, I had the privilege of organizing several small yet joyful events that brought students together and added color to our campus life. Competitions such as the Rangoli Competition, Poster Making Competition, and Flower Arrangement Competition were organized with the intention of encouraging creativity, participation, and togetherness among students. Seeing enthusiastic participation, beautiful creations, and smiling faces made all the effort worthwhile. These moments reminded me that college life is not only about academics but also about celebrating talent, culture, and community. Working with the Students' Union also taught me invaluable lessons in responsibility, teamwork, and leadership. Every discussion, every planning session, and every event execution became a learning experience. I am deeply thankful to my fellow union members, teachers, and the students who supported these initiatives and made them successful. Before taking up this role, I also had the privilege of serving as the President of the Orators' Club in the previous academic session. During that time, I had the opportunity to organize and participate in several engaging events and activities that encouraged students to express themselves, build confidence, and celebrate the power of words and ideas. Those experiences played a significant role in shaping my journey in college, and I remain deeply grateful for the opportunities, learning, and friendships that came with them.

As I stand in my last semester at this beloved institution and preparing for the work life, I cannot help but feel emotional. The realization that this beautiful journey is coming to an end is both bittersweet and overwhelming. Assam Engineering College has been more than just a college; it has been my second home where friendships were built, challenges were faced, and countless memories were created. I know that in the years to come, I will dearly miss the campus,

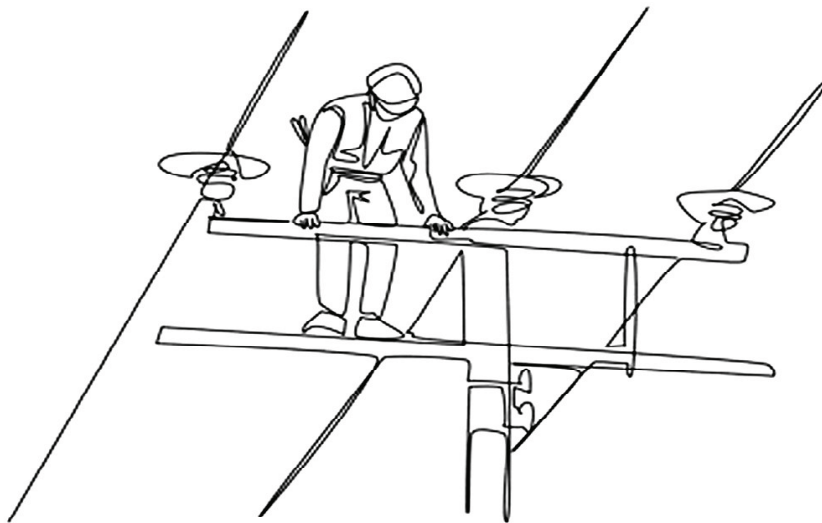

the classrooms, the hostel life, the events, the laughter with friends, and the simple everyday moments that made college life so special. Every corner of this campus holds memories that I will carry with me forever. I feel truly grateful and proud to say that I am a student of Assam Engineering College and had the honor of serving it as the Girls' Common Room Secretary. Though this chapter of life is ending, the lessons, friendships, and memories from this college will always remain close to my heart.

Assam Engineering College will always be a part of who I am, and I will miss it very dearly.

With gratitude and fond memories,

Ananya Gogoi
Electrical Engineering Department
AECSU 2025-26

Assistant General Secretary

At the beginning of my tenure, I stepped into this responsibility with a few clear and determined agendas in mind. However, as I gradually became more involved in the functioning of AECSU, I realized that leadership is far more than executing a set of predefined plans. With every step deeper into the system, new ideas, responsibilities, and unforeseen challenges continued to emerge.

The more you dedicate yourself to your work, the more expectations and unexplored duties reveal themselves. What initially seemed like a defined path soon expanded into a much broader responsibility toward the entire AECIAN community.

In this journey, I tried my best to contribute with sincerity and commitment. Yet, on a personal note, this one-year tenure often felt too short to accomplish everything that I had envisioned and to satisfy every AECIAN in the way I truly wished to.

Moreover, I extend my sincere gratitude to our Principal Dr. BIPUL TALUKDAR and the AEC BUS COMMITTEE, for their help support and constant guidance. If you are going through the annual report of Assistant general secretary 2025-26, then it is a great pleasure for me. Given below is a list of the steps which I had undertook during my tenure.

YELLOW buses were brought back which has more seat capacity then the ultra buses. Installed GPS tracker in the buses and hired professionals for creating an AEC bus tracker app “MILLITRACK” for any time tracking of our bus. For the benefits of the students RESERVATION has been made for AEC students and faculty members.

FIRST AID boxes were also added on the buses for the first time. Buses were provided after college cultural events like college-weeks’ events, farewell etc.

Special extra buses were provided for various events like- GATE 26, SOVIC, FOOTBALL, VOLLEYBALL AND BASKETBALL TOURNAMENTS, INDUSTRIAL VISIT OF VARIOUS DEPARTMENTS, and also for various Internships.

In INDUCTION program which was held in the month of August 2025, buses were provided for various events during the whole months.

Organised SARASWATI PUJA and VISWAKARMA PUJA on a grand scale.

Organised AMAR NIXA on a grand scale. There were some special, decorative stands for photos, music and three photographer and DJ were provided for the events and lastly a gift in the form of a “After movie” was released.

Harjeet Buragohain
Chemical Engineering Department
AECSU 2025-26

Gymnasium and Kabaddi Secretary

“Experience is the best teacher, and the lessons learned through action last a lifetime.”

Firstly, I would like to express my sincere gratitude for being given the opportunity to serve the college and its students during my tenure as the Gymnasium and Kabaddi Secretary as part of AECSU 2025–26. This position allowed me to actively contribute towards promoting sports, strength training, and overall fitness culture within the campus.

I extend my heartfelt thanks to my peers, the student community, and the faculty members for their continuous support and encouragement throughout my tenure. Their cooperation enabled me to organize various activities, represent the college in competitions, and work towards improving the sports and fitness infrastructure of the institution. Serving in this role has been a valuable learning experience that helped me develop leadership, management and communication skills.

Listed below are some of the objectives I was able to fulfill during my tenure:

1. Formation of the College Kabaddi Team:

Organized trial sessions to identify interested and capable players and successfully formed a College Kabaddi Team representing Assam Engineering College. The team participated in open tournaments held at IIT Guwahati, providing players with valuable exposure and competitive experience.

2. Representation at IIT Guwahati – Spirit Tournament:

Managed and led the Kabaddi team to represent Assam Engineering College at the Spirit Tournament organized by IIT Guwahati, providing the team with an opportunity to compete against teams from various institutions and gain valuable experience.

3. Organization of Practice Sessions:

Structured practice sessions were organized for the Kabaddi team prior to competitions. These sessions helped improve coordination, strategy, and team performance while also encouraging discipline and commitment among the players.

4. Organization of Sports Competitions during College Week:

Organized Kabaddi and Arm Wrestling competitions during College Week, which witnessed

enthusiastic participation from students. The events provided a platform for students to

showcase their strength, teamwork, and competitive spirit.

5. Introduction of Deadlift Competition:

Introduced a Deadlift Competition for both men and women under the Sports Week, encouraging students to explore strength sports and fitness-based competitions. The event received an excellent response, attracting both experienced lifters and beginners, and helped promote awareness about strength training among students.

5. Organization of “Iron Man” Championship under Pyrokinesis:

Successfully organized “Iron Man” – an All Assam Bodybuilding, Men’s Physique, and Deadlift Championship under Pyrokinesis. The event attracted participants from across the state and significantly enhanced the college’s presence. Organizing this large-scale event helped me develop valuable real-life skills such as event management, public speaking, coordination, negotiation, sponsorship handling, and leadership, while also building strong connections within the sports and fitness community.

6. Initiatives for Improvement of the College Gymnasium:

Recognizing the importance of proper fitness facilities for students, I brought the condition of the college gymnasium to the attention of the Principal and relevant authorities. To better understand the concerns of the student community, I conducted a survey among students to gather feedback regarding the challenges they face due to the absence of a well-equipped gymnasium within the campus, as well as their expectations and demands for such facilities. The survey clearly reflected a strong demand among students for a functional and properly equipped gym facility.

Based on these findings, I have been actively working in coordination with the administration to explore feasible ways to renovate and revive the gymnasium, with the goal of creating a better training environment for students.

Serving as the Gymnasium Secretary has been an immensely rewarding experience. The role provided me with the opportunity to contribute towards the development of sports and fitness activities within the college while also allowing me to grow personally and professionally. I remain grateful for the trust placed in me and hope that the initiatives undertaken during my tenure will continue to encourage greater participation in sports, fitness, and physical activities among students in the years to come.

With regards,

Nirmal Chetry

Instrumentation Engineering Department

AECSU 2025-26

TRAINING AND PLACEMENT SECRETARY

Strengthening Pathways to Professional Success

Some journeys aren't counted in days or months—they're felt in the weight of responsibility and the quiet impact they leave behind. This has been one of those journeys for me.

It began with a simple role as a Training and Placement Coordinator, filled with curiosity and uncertainty. Step by step, it grew into something much bigger when I took on the responsibility of Training and Placement Secretary. Being trusted with such a role in an institute of this stature was more than just a position—it was a chance to contribute, to learn, and to grow alongside some truly brilliant minds. And somewhere along the way, this journey started shaping not just my work, but who I am as a person.

In the beginning, our focus was clear—secure internships for our batch. We didn't know everything, but we learned. We understood the system, the rules, and the expectations. There were challenges, moments of doubt, and times when things didn't go as planned. But we kept going. And now, standing at the end of this journey, it feels almost unreal how far we've come.

One of the proudest moments was finally bringing Pre-Placement Offers (PPOs) to our institute after four years of continuous effort. It wasn't easy, but it was worth it. That achievement wasn't just ours—it opened doors for so many students and strengthened our institute's connection with the industry.

Through the Advantage Assam 2.0 initiative, 23 students secured paid internships with HDFC, with the possibility of converting into full-time roles. Seeing students get these opportunities, knowing it could shape their careers—that's something I'll always carry with me.

We also worked towards preparing students better. From organizing mock interviews, especially for the Electrical Engineering department, to conducting career guidance sessions across different branches—every small effort was aimed at building confidence and helping students feel ready for what lies ahead. Bringing in paid internship opportunities at BIS was another step toward expanding horizons and creating more options for everyone.

But beyond all the work and achievements, what truly made this journey special were the people. I was fortunate to have mentors like Dr. Satyajit Bhuyan, Dr. Ashim Kumar Basumatary, Mr. Narayan Borah, Mr. Mrinal Das, and Mr. Uday Das. They were never just guides—they became a constant source of strength, support, and belief. Their trust kept me going, even during the toughest moments. And to my team—this journey belongs to you as much as it does to me. Every late discussion, every challenge we faced, every success we celebrated—we did it together. Without your dedication and trust, none of this would have been possible.

As this chapter comes to an end, it doesn't really feel like an ending. Because what it has given me—the lessons, the experiences, the relationships—will stay with me for life. It has shaped how I think, how I lead, and how I move forward.

The role may be over, but the journey... that stays with me forever.

Tanmoy Lahon
Electrical Engineering Department
AECSU 2025-26

TENNIS SECRETARY

“Talent is everywhere – what’s missing is the environment that allows it to thrive.”

I would like to express my immense gratitude for being given the opportunity to serve the college and students during my tenure as the Tennis Secretary as part of AECSU 2025-26. I would like to thank my peers and all students of the college for providing me the opportunity to serve them and a platform to learn core values along the way.

I have played lawn tennis at state-level in my childhood and was always fond of the individuality aspect of the game from seeing the greats like Novak Djokovic and Rafael Nadal. When I came to Assam Engineering College as a student, I always wanted to do something about the condition of the tennis court and develop a culture so that the sport gains recognition. I saw many students who already play tennis and wanted to continue their journey through their college years and many who wanted to learn to play lawn tennis as beginners and hence, I took matters into my own hands to improve certain aspects for the sport and engage as many players as possible.

Listed below are some of the objectives I was able to fulfill during my tenure:

The poor condition of the tennis court surface was improved by filling the surface cracks up with cement and then repainting the cracks along with the marking lines, allowing more consistent play and predictable bounce of the ball which made the court playable.

Flood lights were installed on 9-meter-high posts on all corners of the boundary area covering both the tennis court and the basketball court with the help of professor Dr.

Sasanka Borah, providing lighting for both tennis court and basketball court and allowing students to play even when it got dark.

Complete renovation of the tennis court and its surrounding area was made possible with the help of Directorate of Sports and Youth Welfare Assam which included re-surfacing of the court surface, Net post renewal, new tennis net, establishment of a new seating area with shed to protect from sunlight and umpire chair.

Teamed-up with The Directorate of Sports and Youth Welfare Assam to organize a state-level lawn tennis tournament which provided a space for growth of young talent and increased the college's exposure to the public.

Organized a training/trial session where many trained lawn tennis players as well as completely new players came to try out their skills and brush-up on existing ones. Many new players were excited to try out the sport and hence, the session ignited curiosity for the sport.

Managed a team of players (men and women) that represented Assam Engineering College at IIT Guwahati Spirits tournament, increasing exposure and experience of the players and also for the college.

Organized Inter-hostel and day scholar lawn tennis tournament in college-week 2026, AEC which saw multiple teams from different groups come together and play fiercely competitive matches to win for their respective teams.

The torn tennis net was fixed without buying a new one, by replacing the tensioner wire running through the net head, allowing players to continue regular practice. Necessary equipments like tennis balls and racquets were brought, facilitating regular practice sessions for players.

Riman Sharma

Electronics and Telecommunication Engineering Department

AECSU 2025-26

TRAINING AND PLACEMENT SECRETARY

Myself Sohini Bhattacharjee, 8th semester Electronics and Telecommunication student. I am privileged to have served as the Training and Placement Secretary of this esteemed institute and to have worked closely with the brilliant minds of our college. During this tenure, the Training and Placement Cell has systematically organised a wide range of programmes to equip students with the skills, confidence and industry exposure required for better placement opportunities.

During the tenure, we ensured that all 7th semester students became Wadhvani-certified; Wadhvani is a dedicated skilling platform that prepares students to be placement-ready by strengthening their soft skills, an essential component of modern interview processes. Further, an excellent opportunity was created through a collaboration between Assam Engineering College and HDFC Bank under the Jilingini programme of Advantage Assam 2.0, through which 23 students secured internships at HDFC Bank with the possibility of pre-placement offers. In addition, several career guidance sessions were conducted to familiarise students with diverse career paths and emerging opportunities, helping them make informed decisions about their futures.

Every day remains a constructive challenge as we strive to invite the maximum number of reputed companies to our campus and to carry the name of Assam Engineering College to even greater heights in the recruitment arena.

The success of this session rests on the collective dedication of everyone associated with the Training and Placement Cell. My whole T&P coordinator team made this possible every day with their unwavering enthusiasm and brilliant skill set, consistently rising to the occasion whenever challenges arose.

I would like to place on record my sincere appreciation for our Training and Placement Officers, the student coordinators and the entire placement staff, who worked tirelessly to ensure the seamless conduct of recruitment drives, effective coordination with companies and meticulous

data management. I am profoundly grateful to Dr. Satyajit Bhuyan and Dr. Ashim Kr. Basumatary, whose constant guidance, supervision and encouragement have shaped this journey at every step.

I also extend heartfelt thanks to my seniors for their timely advice and unfailing support whenever it was needed. Finally, I wish to acknowledge the invaluable contribution of the T&P staff—Mr. Narayan Borah, Mr. Mrinal Das and Mr. Uday Das, whose steady assistance and positive work environment have made my tenure as Training and Placement Secretary truly rewarding and memorable.

For me, being a part of the Training and Placement Cell and ultimately rising to the position of Secretary has been a deeply enriching experience that has earned me immense respect within the institute. Each placement or internship secured by our students feels like a personal achievement, and I take genuine pride in every offer letter that reaches their hands.

I feel truly contented to have worked for this college and for its students, knowing that, in some small way, I have contributed to shaping their futures and advancing the legacy of Assam Engineering College

Sohini Bhattacharjee

Electronics and Telecommunication Engineering Department

AECSU 2025-26

LIST OF FACULTY

AEC

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Amrita Ganguly	Principal

CHEMICAL ENGINEERING

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Bandana Chakrabarty	Professor
2	Dr. Kabita Chakrabarty	Professor
3	Prof. Tapan Jyoti Sarma	Associate Professor
4	Dr. Ashim Kr. Basumatary	Professor
5	Dr. Ujwala Hujuri	Associate Professor
6	Dr. Plaban Bora	Assistant Professor
7	Dr. Kakali Priyam Goswami	Assistant Professor
8	Ms. Sumitra Gohain	Assistant Professor
9	Ms. Mousumee Das	Assistant Professor
10	Ms. Banalata Kaibarta	Assistant Professor

CHEMISTRY

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Tapash Barman	Associate Professor, Chem
2	Dr. Gitanjali Mazumdar	Associate Professor
3	Dr. Utpal Nath	Associate Professor
4	Dr. Jutika Goswami	Associate professor
5	Ms. Himasri Kalita	Assistant Professor
6	Ms. Sushmita Daimary	Assistant Professor

CIVIL ENGINEERING

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Palash Jyoti Hazarika	Professor
2	Dr. Binu Sarma	Professor
3	Dr. Jayanta Pathak	Professor
4	Dr. Bipul Talukdar	Professor
5	Dr. Bibhash Sarma	Professor
6	Dr. Triptimoni Borah	Professor
7	Mr. Bhaskarjyoti Das	Associate Professor
8	Dr. Pankaj Goswami	Professor
9	Dr. Malaya Chetia	Professor
10	Dr. Bharati Medhi Das	Professor
11	Dr. Utpal Kr. Nath	Professor
12	Ms. Puspanjali Sonowal	Associate Professor
13	Ms. Rupjyoti Bordoloi	Associate Professor
14	Dr. Abinash Mahanta	Associate Professor
15	Dr. Sasanka Borah	Associate Professor
16	Dr. Pulendra Dutta	Associate professor
17	Mr. Rupam Jyoti Nath	Assistant Professor
18	Ms. Dhritilekha Deka	Assistant Professor
19	Dr. Santanu Pathak	Assistant Professor
20	Ms. Prajna Parmita	Assistant Professor

21	Mr. Rajdeep Paul	Assistant Professor
22	Ms. Ankita Roy Karmakar	Assistant Professor

COMPUTER SCIENCE & ENGINEERING

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Gunajit Kalita	Professor
2	Ms. Rajashree Konwar	Associate professor
3	Mr. Mridul Jyoti Roy	Associate Professor
4	Ms. Riju Kalita	Programmer cum System Analyst
5	Mr. Dipangshu Dutta	Assistant Professor

ELECTRICAL ENGINEERING

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Runumi Sarma	Professor
2	Dr. Bimal Chandra Deka	Professor
3	Dr. Dipankar Chanda	Professor
4	Dr. Sarmila Patra	Professor
5	Dr. Bani Kanta Talukdar	Professor
6	Dr. Barnali Goswami	Professor
7	Dr. Satyajit Bhuyan	Professor
8	Dr. Deba Kr Mahanta	Professor
9	Dr. Biswanath Dekaraja	Professor
10	Dr. Sasanka S. Sharma	Associate Professor
11	Ms. Priyakshi Shyam	Assistant Professor
12	Dr. Moushumi Patowary	Assistant Professor
13	Ms. Munnee Saikia	Assistant Professor
14	Dr. Namita Boruah	Assistant Professor
15	Mr. Partha Pratim Paul	Assistant Professor
16	Mr. Nitisman Mishra	Assistant Professor
17	Mr. Mondeep Mazumder	Assistant Professor
18	Prince Das	Assistant Professor
19	Sanjit Dutta	Assistant Professor

ELECTRONICS & TELECOMMUNICATIONS ENGINEERING

Sl. No.	Name	Designation
1	Prof. D.S. Pegu	Associate Professor
2	Dr. Navajit Saikia	Professor
3	Dr. Rashi Borgohain	Professor
4	Dr. Bijoy Goswami	Associate Professor
5	Mr. Niranjana Jyoti Borah	Assistant Professor
6	Dr. Ananya Choudhury	Assistant Professor
7	Ms. Swapna Bharali	Assistant Professor
8	Dr. Sabyasachi Bhattacharyya	Assistant Professor

GEOLOGY

Sl. No.	Name	Designation
1	Ms. Asha Borgohain	Assistant Professor
2	Ms. Satabdi Baruah	Assistant Professor

HUMANITIES

Sl. No.	Name	Designation
1	Ms. Deepshikha Mahanta	Assistant Professor, Hum
2	Ms. Mridusmita Goswami	Assistant Professor
3	Mr. Arnab Deka	Assistant Professor
4	Mr. Nandan Sarmah	Assistant Professor

INDUSTRIAL & PRODUCTIONS ENGINEERING

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Kalyan Kr. Das	Professor
2	Dr. Manash Bhuyan	Assistant Professor
3	Dr. Monoj Baruah	Assistant Professor
4	Dr. Dimbalita Deka	Assistant Professor

INSTRUMENTATION ENGINEERING

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Purobi Patowary	Professor
2	Dr. Sonali Biswas	Associate Professor
3	Mr. Hemanta Hazarika	Assistant Professor
4	Dr. Hemanta Saikia	Assistant Professor
5	Rajkumar Joydev Borah	Assistant Professor

LIBRARY

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Jyotika Devi	Librarian

MASTER OF COMPUTER APPLICATIONS

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Subhrajyoti Bordoloi	Professor
2	Dr. Maushumi Barooah	Professor
3	Dr. Jyoti Prokash Goswami	Professor
4	Dr. Amrita Bose Paul	Professor
5	Dr. Bornali Gogoi	Professor
6	Mr. Nelson R. Varte	Associate Professor
7	Dr. Antara Malakar	Assistant Professor
8	Dr. Anindita Borah	Assistant Professor

MATHEMATICS

Sl. No.	Name	Designation
1	Ms. Shyamoli Bania	Associate Professor
2	Dr. Pranab Kalita	Assistant Professor
3	Dr. Sujana Sinha	Assistant Professor
4	Mr. Rituparna Chaliha	Assistant Professor
5	Ms. Hiya Saharia	Assistant Professor
6	Ms. Arunima Kalita	Assistant Professor
7	Mr. Deepjyoti Kalita	Assistant Professor
8	Mr. Sudepta Ganguly	Assistant Professor

MECHANICAL ENGINEERING

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Plabon Kakoti	Professor
2	Dr. Niharendu Saha	Professor
3	Dr. Manjuri Hazarika	Professor
4	Mr. B.I. Barbhuyan	Associate Professor
5	Mr. P.K. Choudhury	Professor
6	Dr. Pradip Baishya	Professor
7	Dr. Bashab Jyoti Phukan	Professor
8	Dr. Manash Hazarika	Professor
9	Ms. Moushumi Gogoi	Associate Professor
10	Dr. Jitul Baruah	Professor
11	Mr. Madhurjya Baruah	Assistant Professor
12	Dr. Dipanka Bhuyan	Assistant Professor
13	Mr. Sanjib Biswas	Assistant Professor
14	Mr. Debashish Ranjan Nath	Assistant Professor
15	Mr. Jiban Jyoti Kalita	Assistant Professor
16	Mr. Apurba Roy	Assistant Professor
17	Mr. Anirban Saha	Assistant Professor
18	Ms. Parishmita Bhuyan	Assistant Professor
19	Ms. Anindita Mahanta	Assistant Professor
20	Dr. Papari Das	Assistant Professor
21	Dr. Sushmita Deka	Assistant Professor

PHYSICS

Sl. No.	Name	Designation
1	Ms. Anakshi Das	Associate Professor
2	Mr. Kishor K. Das	Associate Professor
3	Dr. Jyoti Prasad Deka	Assistant Professor
4	Ms. Mridusmita Das	Assistant Professor
5	Mr. Lakhyajit Sarma	Assistant Professor
6	Ms. Tanushree Bezbaruah	Assistant Professor
7	Dr. Joy Prakash Das	Assistant Professor

WORKSHOP

Sl. No.	Name	Designation
1	Dr. Binay Chandra Sarma	Workshop Superintendent

LIST OF ADMINISTRATIVE STAFF

Name	Designation
Mr. Twelson Mochahari	Administrative Officer
Mr. Jagadish Ch. Sarma	Head Assistant
Mr. Tapan Mahanta	P.A.(Steno)
ESTABLISHMENT BRAANCH	
Mrs. Nilima Boro	Senior Assistant
Mr. Ajnur Ali	Senior Assistant
Mr. Hemanta Kalita	Junior Assistant
Mr. Bimal Kr. Das	Junior Assistant
ACCOUNTS BRANCH	
Mr. Bhaben Kalita	Senior Assistant
Mr. Kamaleswar Namusudra	Senior Assistant
Mr. Dipak Kalita	Senior Assistant
Mr. Jenkish Barman	Senior Assistant
Mr. Bhanita Choudhury	Junior Assistant

Mrs. Farida Yasmin	Junior Assistant
STUDENTS BRANCH	
Mr. Dipankar Kalita	Junior Assistant
Mr. Rajiv Saha	Junior Assistant
AEC LIBRARY	
Mr. Manoj Choudhury	Junior Assistant
CENTRAL STORE	
Ms. Jabin Sultana	Senior Store Keeper

SUPPPORT STAFF

Name	Designation
1. Sonaram Kalita	Draftery
2. Bhupen Talukdar	
Dinesh Sarma	Assistant to Nazir
Gangadhar Das	
Ramu Rabha	Driver
Kishore Deka	
Nabajyoti Baruah	
Karuna Knt. Das	Peon
Bimal Boro	
Rumi Saud	

OFFICE PEON

1. Sonaram Kalita (Daftary)
2. Bhupen Talukdar (Daftary)
3. Karuna Kanta Das
4. Bimal Boro
5. Parinita Das (Disability Category)

CHEMICAL ENGG. DEPARTMENT

1. Manijul Haque (Lab. Bearer)
2. Anup Baishya (Lab. Bearer)
3. Abnish Talukdar (Lab. Bearer)
4. Puja Rani Singha (Lab. Bearer)

CHEMISTRY DEPARTMENT

1. Dipak Barman (Lab. Bearer)
2. Manomahan Das (Lab. Bearer)
3. Sangita Gam (Lab. Bearer)

CIVIL ENGG. DEPARTMENT

1. Laghanu Rabha (Lab. Bearer)
2. Ali Ahmed (Lab. Bearer)
3. Prasanta Kr. Das (Lab. Bearer)
4. Samar Jyoti Das (Lab. Bearer)
5. Dipandita Choudhury (Lab. Bearer)
6. Tarali Barman (Lab. Bearer)

ELECTRICAL & INS ENGG. DEPARTMENT

1. Tarakeswar Kalita (Lab. Bearer)
2. Bhaben Das (Lab. Bearer)
3. Sukumar Goswami (Lab. Bearer)
4. Nabanita Deka (Lab. Bearer)
5. Barasha Barman (Lab. Bearer)

ELECTRONICS & CSE. ENGG. DEPARTMENT

1. Krishna Knt. Rabha (Lab. Bearer)
2. Sandeswari Rangpee (Lab. Bearer)
3. Manisha Swargiyari (Lab. Bearer)
4. Pranjal Deka (Lab. Bearer)
5. Kishore Deka (Driver)

MECHANICAL & IPE ENGG. DEPARTMENT

1. Sushil Ch. Rabha (Lab. Bearer)
2. Majibul Haque (Lab. Bearer)
3. Kangkan Baishya (Lab. Bearer)
4. Mausumi Dutta (Lab. Bearer)

MCA DEPARTMENT

1. Apurba Kr. Das (Lab. Bearer)
2. Rajiv Das (Lab. Bearer)
3. Dipsikha (Lab. Bearer)

PHYSICS DEPARTMENT

1. Babul Boro (Lab. Bearer)
2. Asia Khatun (Lab. Bearer)

MATHEMATICS DEPARTMENT

1. Baijanti Boro (Lab. Bearer, Disability Category)

HUMANITIES DEPARTMENT

1. Dipamoni Das (Lab. Bearer)

WORKSHOP

1. Makunda Das (Workshop Attendant)
2. Mirjahan Ali (Workshop Attendant)
3. Ranjit Rajbongshi (Workshop Attendant)
4. Jamir Ali (Workshop Attendant)
5. Giridhar Deka (Workshop Attendant)
6. Karimullah Seikh (Workshop Attendant)

LIBRARY

1. Bhabesh Sarma
2. Dipali Deka
3. Ruhul Amin
4. Nirtmali Devi

AEC DISPENSARY

1. Ratul Das (Ward Boy)

EXAMINATION CELL

1. Bolen Deka
2. Dipumoni Das (Disability Category)

CHOWKIDAR

1. Debasish Kalita
2. Bishal Rabha
3. Anjalu Basumatary
4. Sanjib Thowsen
5. Ashok Kalita
6. Himadri S. Nath
7. Pradujayoti Rajbongshi
8. Robin Kathar
9. Braja Mohan Das
10. Amar Das
11. Anirudha Das
12. Bimal Rahang
13. Prasanta Deka
14. Rafajul Haque

HOSTEL 1

1. Gokul Kalita (H/C)
2. Rupchand Rai (H/C)
3. Niranjan Nath (H/S)
4. Kamal Bora (H/S)

HOSTEL 2

1. Khamidhar Kalita (H/C)
2. Pranab Das (H/S)
3. Nomlee Rao (H/C)
4. Rupam Chowdhary (H/S)

HOSTEL 3

1. Sukleswar Das (H/C)
2. Dilip Kalita (H/C)
3. Jyotish Das (H/S) Retired on 31/05/2026
4. Sanjiv Patowary (H/S)
5. Bhaskar Basumutary (H/C)

HOSTEL 4

1. Bijay Kalita (H/C)
2. Tarun Nath (H/C)
3. Kamit Boro (H/S)

HOSTEL 5

1. Narayan Kalita (H/C)
2. Monoj Kr. Das (H/S)

HOSTEL 6

1. Sushil Das (H/C)
2. Basanta Rabha (H/C)
3. Banajit Saloi (H/S)
4. Bhaskar Ray (H/S)
5. Pankaj Rajbongshi (H/S)

HOSTEL 7

1. Dharanidhar Deka (H/C)
2. Ranjit Boro (H/S)
3. Paresh Ch. Rai Choudhury (H/C)
4. Madhusudan Natta (H/S)

HOSTEL 8

1. Subala Bala Das (H/S)
2. Bhupendra Milik (H/C)
3. Khagen Das (H/C)
4. Bipul Das (H/S)
5. Pubali Deka (H/S)
6. Hiyamoni Deka (H/S)
7. Archana Thaosen (H/S)
8. Kalpana Devi (H/S)

HOSTEL 9

1. Subash Das (H/C)
2. Jayanta Das (H/C)
3. Jyotish Das (H/S)
4. Pranab Malakar (H/S)
5. Ujjal Deka (H/S)

CENTRAL STORE

1. Bidisha Talukdar (L/B)

WATER PUMP HELPER

1. Sanju Garo (WPH)

ASSISTANT TO NAZIR

1. Dinesh Sarma (Asstt. To Nazir)

SWEEPER

1. N. Ramu (HS#1)
2. K. Bhubuni (HS#2)
3. Ramesh Rao (HS#3)
4. Bonda Rao (Office)

Activities of the Magazine Committee AECSU 2025–2026

The Magazine Committee of AECSU 2025–2026 actively worked throughout the year to encourage creativity, literary expression and artistic talent among the students of Assam Engineering College. Through a series of initiatives and events, the committee aimed to provide a platform for students to showcase their ideas, writings and artistic skills while contributing to the vibrant cultural life of the campus.

One of the notable initiatives of the year was the special edition of the ‘Kuhipath’ Wall magazine titled “Operation Sindoor”, updated on 26th July 2025 on the occasion of Vijay Kargil Diwas. The edition served as a heartfelt tribute to the valor, sacrifice and unwavering spirit of the brave soldiers of the Indian Armed Forces. Through thoughtful articles and reflections contributed by students, the edition honored the courage of the soldiers who laid down their lives in defense of the nation. The initiative highlighted the sense of patriotism and respect shared by the AEC community.

In order to encourage freshers and junior students to express their creativity, the Magazine Committee also organized two engaging competitions during the Induction Week 2025–2026. The first event, “Pen the Picture,” was a creative writing competition where participants were given an image as a prompt and invited to transform their imagination into poems, stories or reflections. Alongside this an Art Competition was organized where students painted the scenic beauty and spirit of the AEC campus. These events witnessed enthusiastic participation from new students and successfully provided them with a platform to express their creative talents.

Another significant initiative was the Teachers’ Day, Wall Magazine Tribute, organized on 5th September near the (Social Welfare Department) SWD block. The wall magazine was redesigned as a tribute to the teachers who guide and inspire students throughout their academic journey. The concept, artwork and execution were carried out by the magazine committee, while several others contributed paintings and written pieces expressing their gratitude and admiration for their teachers.

The Magazine Committee also played an important role during College Week 2026 by organizing the Wall Magazine Competition, which saw enthusiastic participation from hostels and day scholars alike. Students collaboratively created visually appealing wall magazines that included sketches, poems, articles and short stories in both Assamese and English. The event

transformed the campus into a vibrant space filled with creativity, colors and ideas, reflecting the literary and artistic talent present within the AEC community.

A major highlight of the year was the release of the AEC Yearbook 2026 on the 71st College Foundation Day of Assam Engineering College, celebrated on 25th January 2026. It was compiled by the Magazine Committee. The Yearbook serves as a comprehensive record of the institution's activities and achievements over the year. It includes detailed documentation of academic, cultural and extracurricular events, along with photographs and highlights that capture the spirit and vibrancy of campus life. The yearbook stands as a valuable keepsake that preserves the memories and milestones of the AEC community.

Alongside these initiatives, the Magazine Committee has also been actively working towards the publication of the annual magazine of Assam Engineering College, titled *THE AECIAN*, which will feature literary works, creative contributions and highlights from various events and activities throughout the year. The magazine aims to celebrate the creativity, talent and achievements of the students while serving as a lasting reflection of life at AEC.

Events under AEC Literary Society 2025-2026

“নীলা খামৰ চিঠি ৪.০”

As part of the induction programme for freshers, the AEC Literary Society organized “নীলা খামৰ চিঠি ৪.০”, a candlelight love-letter writing competition celebrating the art of expressing emotions through words. The event aimed to provide students with a creative platform to articulate their feelings and explore their literary talents. Around 50 students from different departments participated enthusiastically, presenting heartfelt and creative compositions. The event also marked the launch of the society’s annual magazine “Xasipaas”, published under the guidance of Prof. Manjuri Hazarika from the Mechanical Engineering Department, creating a warm and inspiring literary atmosphere.

অলপতে অসীম

The AEC Literary Society, in association with WissenMonk Publications, organized a State-Level Microtale Writing Competition titled “অলপতে অসীম” to encourage concise yet impactful storytelling.

Open to participants from across the state, the competition invited submissions in Assamese and English on an open theme. Conducted in online mode, the event celebrated creativity and the power of expressing profound ideas through very few words.

The prize distribution ceremony was held at the Mechanical Engineering Department Seminar Hall in celebration of the launch of the fiction novel *Always But Not Forever* by Gautam Sarmah, an alumnus of Assam Engineering College. The programme began with the lighting of a diya in memory of Zubeen Garg, followed by an inspiring literary gathering with poetry and music.

“কাব্য গুঞ্জণ ”

“কাব্য গুঞ্জণ”, a self-written poetry recitation event organized by the AEC Literary Society, provided a vibrant platform for students to share their original poems and creative expressions. Held on 19th September 2025 in front of the AEC Canteen, the event welcomed participants to recite poetry in Assamese, Hindi, and English. The gathering created a lively and engaging atmosphere where students celebrated the beauty of words and emotions through poetry.

সাহিত্য সুধাকুঞ্জ

The AEC Literary Society also introduced “সাহিত্য সুধাকুঞ্জ”, a weekly online literature quiz competition conducted every Saturday at 8:00 PM. The quiz explores both Assamese and English literature, allowing participants to test their literary knowledge in a fun and interactive way. Weekly winners receive E-certificates, making the initiative engaging and rewarding for literature enthusiasts.

“Open Mic 6.0”

Open Mic 6.0, organized by the AEC Literary Society, was successfully held on 28th February under the vibrant platform of Pyrokinesis. The event brought together talented students who showcased their creativity through singing, poetry, storytelling, music, and spoken word performances. The programme was honoured by the presence of special guests Bony Deory, Tony Deory, and Jonny Deory, whose energy and interaction added excitement to the event. The performances were evaluated by respected judges RJ Neelaksh from Red FM 93.5, Nandan Sarma from the Humanities Department, and Parishmita Bhuyan from the Mechanical Engineering Department

Events & Initiatives under AEC Quiz Club Session 2025–26

The AEC Quiz Club is one of the oldest and most active student clubs of Assam Engineering College. With a rich legacy built over the years, the club has grown into a prominent intellectual community within the campus and beyond. It also boasts a prolific alumni network whose members have excelled in diverse fields such as civil services, academics, research, corporate leadership, and public administration.

INDUCTION INQUISITION

The AEC Quiz Club organized Induction Inquisition, the annual freshmen quiz competition, on 22 August 2025. The event aimed to welcome the new batch of students and introduce them to the quizzing culture of the college. The competition created an engaging atmosphere of learning and healthy competition while also helping the club identify promising new quizzers from the incoming batch.

QUIZIONOVA

The AEC Quiz Club organized Quizionova, an engaging intra-college online quiz, on 17 October 2025. The competition began with a preliminary round conducted through Google Forms, where students tested their knowledge across diverse topics. The top performers then advanced to the finals, which were held on Google Meet, adding excitement and real-time competition to the event, encouraging students to participate and showcase their quizzing skills.

GREYMATTERS

The AEC Quiz Club successfully organized GreyMatters, a national-level quiz competition, on 25 February 2026 under Udbhavanam 13.0. The quiz was conducted by Rajdeep Barman, associated with Sportskeeda's US Sports division and an experienced quizzing circuit for over 15 years. The event witnessed enthusiastic participation from various institutions and featured multiple challenging rounds, creating an engaging and intellectually stimulating atmosphere for all participants.

CHEM QUIZ

The Chem Quiz 2026 was successfully conducted on 26 February 2026 at Assam Engineering College. The quiz was hosted by renowned quizmaster Dilip Sarma, a well-known figure in the Assamese quizzing circuit and an acclaimed quiz writer.

Over the years, the club has played a significant role in shaping the intellectual culture of the college. Its members regularly participate in quizzes across the region and represent the institution with pride. Through these initiatives, the AEC Quiz Club continues to strengthen its tradition of excellence while inspiring new generations of students to pursue knowledge over the years.

Team Flashpoint: Capturing Every Moment at Assam Engineering College

At Assam Engineering College, memories are created every single day - through celebrations, achievements, competitions, and moments of togetherness. Behind the scenes of these memories stands a team that ensures none of them are ever lost: Team Flashpoint, the official photography and videography club of the college.

From the very beginning of a student's journey at AEC to the emotional farewell that marks the end of it, Flashpoint remains a constant presence. The team begins its work at the Student Induction Program, where freshers step into the campus for the first time, capturing their excitement, curiosity, and the beginning of countless friendships. Every smile, every introduction, and every first memory at AEC is documented through the lenses of Flashpoint.

As the academic year unfolds, Flashpoint continues to be present at almost every corner of campus life. Whether it is cultural events, technical fests, club activities, workshops, sports tournaments, or informal campus gatherings, the team ensures that each moment is preserved. Their work is not limited to simply clicking pictures; they tell stories through visuals, capturing the spirit, energy, and emotions of every event.

Flashpoint's dedication becomes even more evident during Pyrokinesis, the annual techno-cultural fest of Assam Engineering College. With multiple events happening simultaneously across the campus, the team works tirelessly to cover performances, competitions, and behind-the-scenes

moments. Their photographs and videos become the visual memory of the fest, allowing everyone to relive the excitement long after the celebrations end.

The journey comes full circle at Amar Nixa, the farewell night of Pyrokinesis dedicated to the 8th semester students. This event marks the final chapter of the seniors' life at AEC - a night filled with nostalgia, laughter, and emotional goodbyes. Flashpoint ensures that these final moments are beautifully captured, preserving memories that students will carry with them long after they leave the campus.

What makes Flashpoint truly special is its commitment. Regardless of the type or scale of the event - be it cultural, technical, sports-related, or social - the team is always there, quietly working behind the scenes. Their cameras document the life of the college, transforming fleeting moments into memories that last forever.

In many ways, Flashpoint is not just a photography club; it is the visual storyteller of Assam Engineering College, capturing the journey of every student from their first day on campus to their final farewell under the lights of Amar Nixa. Through dedication, creativity, and passion, Team Flashpoint ensures that the spirit of AEC lives on through every frame they capture.

Fig: Flashpoint Workshop in Collaboration with canon.

Indian Society for Technical Education - AEC Students'

Chapter 2025-2026

The ISTE Students' Chapter, AEC had a vibrant and achievement-driven year marked by innovation, outreach, and creative engagement. Through technical events, workshops, competitions, and community initiatives, the chapter continued to foster practical learning and engineering excellence.

TechAxom 2025: TechAxom 2025, the flagship technical fest of ISTE AEC, served as a dynamic platform for students to showcase innovation and technical skills. The event brought together participants from various institutions, encouraging collaboration, competition, and creative problem-solving.

RC Craft Competition at JEC: ISTE AEC proudly secured 2nd Prize at the RC Craft Competition held at JEC. The competition tested design precision, control efficiency, and teamwork, reflecting the chapter's strong practical knowledge and technical competence.

Tech Sprint – Induction Program Event: As part of the fresher induction program, Tech Sprint was organized to engage new students through fun games and technical challenges. The event created an enthusiastic and welcoming environment, helping freshers connect with the engineering culture of the institution.

Drone Workshop for Freshers – AEC: A hands-on drone workshop was conducted at AEC to introduce freshers to drone technology, aerodynamics, and flight mechanisms. The session provided practical exposure and encouraged students to explore emerging technological fields.

Drone Workshop at ASTU: Extending its technical outreach, ISTE AEC conducted a drone workshop at ASTU, focusing on drone assembly, working principles, and real-world applications, strengthening inter-college collaboration.

Outreach Program – Little Flower School, Bongaigaon: Through an outreach initiative at Little Flower School, Bongaigaon, ISTE AEC introduced school students to basic engineering concepts via interactive demonstrations, inspiring curiosity and interest in science and technology.

Engineer's Got Talent: Engineer's Got Talent provided a platform for students to showcase their diverse talents, celebrating creativity and holistic development beyond academics.

Airshow – Foundation Day Highlight: The year concluded with a spectacular Airshow on Foundation Day, where drones and model aircraft designed and operated by ISTE AEC members were successfully demonstrated, captivating the audience and showcasing technical excellence.

Report on events under by AEC Media cell for 2025-26

The AEC Media Cell plays an important role in promoting creativity, communication, and student engagement within Assam Engineering College. Through various events, competitions, and publications, the Media Cell provides students with opportunities to showcase their talents in writing, photography, design, and media-related activities. Throughout the academic year, the Media Cell organized several activities aimed at encouraging participation, creativity, and awareness among students while also documenting the vibrant campus life of AEC.

Activities Conducted

1. Protichobi – Reflection of AEC

Protichobi is the official newsletter of the AEC Media Cell. It highlights the major events, achievements, and memorable moments of Assam Engineering College. The newsletter serves as a platform for documenting campus life and sharing the creative contributions of students.

2. Freshers Face of Cum Fiesta

This event was organized as part of the Freshers' celebration to recognize the confidence, talent, and personality of newly admitted students. Participants showcased their talents and communication skills, making it an exciting platform for freshers to express themselves and interact with the college community.

3. Zubeen Da Loi Ekhoni Moromor Chiti – Letter Writing Competition

This unique competition encouraged students to write heartfelt letters dedicated to the renowned Assamese singer Zubeen Garg. Through this activity, students expressed their admiration, emotions, and memories in a creative and literary form.

4. Kothamrit – Annual Magazine of AEC Media Cell

Kothamrit is the annual magazine published by the AEC Media Cell. It features articles, poems, stories, photographs, and artworks contributed by students. The magazine reflects the creativity and intellectual spirit of the AEC community.

5. Magazine Cover Design Competition

The Magazine Cover Design Competition invited students to create artistic and innovative designs for the cover page of the annual magazine. The competition encouraged creativity and provided a platform for students to showcase their graphic design skills.

6. Health Camp – All Body Checkup

A health camp was organized to promote health awareness among students. Free medical checkups and basic health assessments were conducted, helping students understand the importance of maintaining good physical health and well-being.

7. AEC r Eitu Xitu Bohutu

AEC r Eitu Xitu Bohutu was an engaging and entertaining activity highlighting different aspects of campus life. It focused on fun observations, student experiences, and interesting moments that reflect everyday life in Assam Engineering College.

8. Weekly Challenge

The Weekly Challenge was an interactive initiative conducted by the Media Cell to keep students engaged regularly. Different creative challenges such as photography, captions, quizzes, and short writing tasks were posted weekly, encouraging students to participate and showcase their creativity.

9. Media Mayhem

Media Mayhem was a dynamic competition designed to test students' creativity, media awareness, and content creation skills. The event involved activities related to photography, editing, and media-based challenges, making it both competitive and engaging.

The activities organized by the AEC Media Cell played a significant role in encouraging creativity, participation, and community interaction among students. Through these initiatives, students were able to express their talents, engage with campus life, and develop skills related to media and communication. Such activities not only enrich the cultural environment of Assam Engineering College but also strengthen the sense of unity and creativity within the student community.

Women Cell, Assam Engineering College

A Women Cell has been constituted at Assam Engineering College to address issues related to female students, faculty, and staff members, as per the order issued by Dr. Kalyan Kalita, Principal (i/c), vide Memo No. AEC/WC/444-59 dated 02/03/2024. The Cell comprises the following members:

1. Chairman: Prof. Runumi Sarma, EE Department, AEC
2. Member Secretary: Prof. Manjuri Hazarika, ME Department, AEC
3. Members:
 - a. All women faculty members of AEC
 - b. All women staff of AEC
 - c. Dr. Jyotika Devi, Librarian, AEC
 - d. Girls' Common Room Secretary, AEC

The Core Committee for the Women Cell, AEC has been formed vide office memorandum Memo No. AEC/505 dated 06/03/2024.

The following members have been nominated as advisers to the Cell by the Principal, AEC:

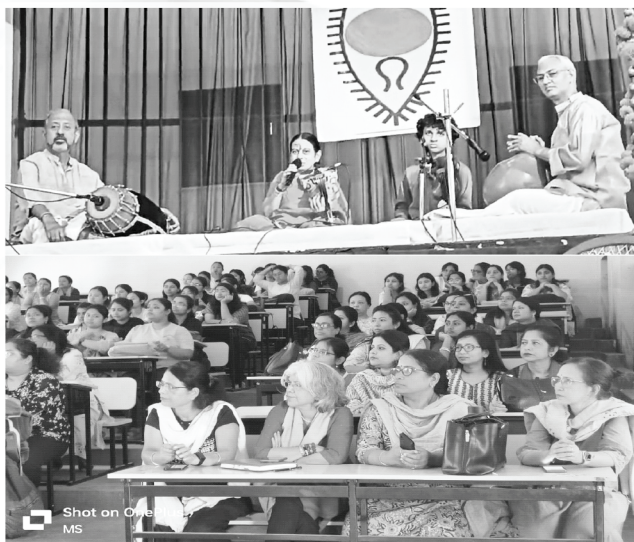
1. Dr. Kalyan Kalita, Principal (i/c), AEC
2. Dr. Jayanta Pathak, CE Department, AEC
3. Dr. Bimal Chandra Deka, EE Department, AEC

The Cell shall function as a counselling-cum-redressal body for the women members of the institution, addressing grievances related to gender bias and discrimination. Its primary functions shall include:

1. Providing information regarding available support services within the campus.
2. Advising complainants on both informal and formal mechanisms for the resolution of grievances, as prescribed by the Cell.
3. Ensuring fair, impartial, and timely redressal of grievances.
4. Promoting awareness among female students about their social, legal, and constitutional rights to prevent gender-based exploitation.
5. Organizing events, workshops, and awareness programs on issues related to women's welfare, safety, and empowerment.
6. Coordinating with relevant authorities to address serious complaints and ensure appropriate action.

List of events organized under the aegis of the Cell:

1. The Women Cell, AEC, in collaboration with SPIC MACAY, Guwahati Chapter, organized its inaugural event, "a Carnatic Violin Recital by Padma Shri A. Kanyakumari", on 28 March 2024 at the auditorium of Assam Engineering College.
2. The Cell commemorated its first International Women's Day on 8 March 2025 by organizing an insightful talk on "Mental Well-being of Students", delivered by Dr. Jnyanashree Patowary, a dentist and Art of Living teacher, at the auditorium of Assam Engineering College.
3. The Cell arranged an interactive session with the boarders of Hostel 8 (Girls') in collaboration with Art of Living mentors on 17 March 2025. Following this, a five-day "Happiness Programme", focusing on yoga and well-being, was conducted from 18 March 2025 onwards for the Hostel 8 boarders by Dr. Jnyanashree Patowary, a dentist and Art of Living teacher, at the NCR, Hostel 8, AEC.

Empowering Communities: A Year of Impactful Service by NSS Assam Engineering College (2025-26)

The National Service Scheme (NSS) unit of Assam Engineering College, has once again demonstrated its unwavering commitment to the motto “Not Me, But You.” Throughout the 2025-26 academic session, the unit spearheaded a series of initiatives aimed at environmental sustainability, social welfare, and community development.

Honouring Legacies through Green Initiatives

On **September 8, 2025**, the NSS AEC Unit, in collaboration with the AEC Jam Club, organized an extensive **Plantation Drive**. This event was particularly significant as it marked

the **100th birth anniversary of late Dr. Bhupen Hazarika**. Under the guidance of the Principal, Heads of Departments, and faculty, 45 student volunteers (37 male and 8 female) worked together to plant saplings across the campus. Key areas of focus included:

- The Main Academic Block
- All campus Hostels
- The Electrical and ETE Departments

Celebrating the Future: Children’s Day at Lankeshwar, Guwahati

On **November 14, 2025**, the unit shifted its focus toward social outreach by celebrating **Children’s Day** at the Indian Red Cross Society’s Children Home in Lankeshwar, Guwahati. A dedicated team of 49 volunteers (36 male and 13 female) spent the day engaging with the children. The event was filled with joy, featuring interactive sessions and celebrations designed to provide the children with a memorable experience.

A Comprehensive Approach to Social Service

Beyond these flagship events, the NSS unit remained active throughout the session, organizing a diverse range of activities to address various community needs, including:

- **Cleanliness Drives:** Promoting hygiene and the “Swachh Bharat” mission.
- **Health and Wellness:** Conducting blood donation camps and free medical check-ups.
- **Education and Advocacy:** Hosting seminars and specialized programs for the welfare of women and children.

The Path Forward

The 2025-26 session served as a powerful platform for AEC students to develop vital life skills. By stepping out of the classroom and into the community, volunteers gained firsthand experience in **leadership, teamwork, and social responsibility**. These efforts continue to foster a spirit of service that defines the legacy of Assam Engineering College.

মুখা নাট্য আৰু চলচিত্ৰ সমাজ

তন্ময় শৰ্মা

সভাপতি

মুখাঃ নাট্য আৰু চলচিত্ৰ সমাজ

অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়

অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ বিশাল চৌহদত প্ৰথমবাৰৰ বাবে মঞ্চস্থ হোৱা 'নৃসিংহ যাত্ৰা' ভাওনাখন কেৱল আমাৰ 'মুখা'ৰ এটা অনুষ্ঠান নাছিল, সেয়া আছিল আমাৰ হৃদয়ৰ এক পৱিত্ৰ প্ৰতিচ্ছবিশ্ৰ অভিযান্ত্ৰিক বিদ্যাৰ গাণিতিক জটিলতাৰ মাজতো যে আমাৰ শিৰাৰ পৰম্পৰাক অটুট ৰাখিব পাৰি, সেই বিশ্বাস আমাক দিছিল আমাৰ সন্মানীয় অধ্যাপকসকলে। তেখেতসকলৰ নিৰন্তৰ নিৰ্দেশনা, আৱেগিক সমৰ্থন আৰু আৰ্থিক পৃষ্ঠপোষকতা আমাৰ বাবে এক জীৱনদায়ী আশীৰ্বাদ হৈ পৰিছিল।

'মুখাঃ নাট্য আৰু চলচিত্ৰ সমাজ'ৰ প্ৰতিজন সদস্যই আখৰাৰ সেই নিৰ্জন নিশাবোৰত নিজৰ প্ৰাণ ঢালি দিছিল। বিশেষকৈ শেষৰ কেইটা নিশাৰ নিভাজ একাগ্ৰতা আৰু ত্যাগ আছিল অতুলনীয়, য'ত প্ৰতিজন শিল্পী আৰু কৰ্মীৰ শত-শতাংশ উছৰ্গাই এক অপূৰ্ব আধ্যাত্মিক পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

অনুষ্ঠানৰ আগৰ নেৰানেপেৰা বৰষুণে আমাক শংকিত কৰিছিল যদিও, চূড়ান্ত প্ৰদৰ্শনীৰ নিশা আকাশ আছিল একেবাৰে নিৰ্মলশ্ৰ মাজে মাজে মৃদু বতাহে কঢ়িয়াই আনিছিল ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ। আশ্চৰ্যকৰণভাৱে, ভাওনা শেষ হোৱাৰ লগে লগে এজাক মৃদু বৰষুণ যেন এই পৱিত্ৰ অনুষ্ঠানৰ বাবে 'শান্তি পানী' হৈহে আকাশৰ পৰা সৰি পৰিছিল।

মঞ্চত যেতিয়া নৃসিংহ দেৱৰ সেই ৰুদ্ৰ ৰূপ প্ৰকাশ পালে, দৰ্শকৰ মাজত সৃষ্টি হোৱা গভীৰ নিস্তন্ধতাই আমাৰ সকলো কণ্ঠ সাৰ্থক কৰিলে এই যাত্ৰাই প্ৰমাণ কৰিলে যে- যেতিয়া একাগ্ৰতা, শিক্ষকৰ আশীৰ্বাদ, নিষ্ঠা আৰু ঈশ্বৰৰ কৃপা একগোট হয়, তেতিয়া সফলতা কেৱল এটা লক্ষ্য হৈ নাথাকে, সেয়া এক আধ্যাত্মিক উত্তৰণলৈ ৰূপান্তৰিত হয়। এই স্মৃতি আমাৰ 'মুখা' পৰিয়ালৰ হৃদয়ত সদায় জীপাল হৈ ৰ'ব।

ইয়াৰ লগতে বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰিব লাগিব যে এই ভাওনা আয়োজনত শিক্ষক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উপৰিও ও স্থানীয় ৰাইজৰো আন্তৰিক সহায় আৰু সহযোগিতা আছিল। তেখেতসকলৰ এই সদিচ্ছা আৰু সহযোগিতাই অনুষ্ঠানটোক অধিক সফল আৰু অৰ্থবহু কৰি তুলিছিল।

ইয়াৰ উপৰিও, 'মুখা'য়ে সদায়েই মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত সক্ৰিয় ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। আমি বিভিন্ন নাট্য কৰ্মশালা, নৱাগত সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠানত মঞ্চ নাটক, বাটৰ নাট, লগতে এন.ৱাই.চি.চি. আৰু ইউনিচিফৰ সহযোগত সচেতনতামূলক বাটৰ নাট উপস্থাপন কৰিছোঁ। তদুপৰি, পাইৰোকাইনেছিছৰ অধীনত অনুষ্ঠিত 'এৰা বাটৰ সুৰ' অনুষ্ঠানত সেন্দুৰ ছবিৰ অভিনেতা-অভিনেত্ৰী আৰু কলাকুশলীসকলক আমন্ত্ৰণ জনাই এক বিশেষ সাংস্কৃতিক আয়োজন কৰা হৈছিল। এই সকলোৰে লগতে 'মুখা'য়ে একক অভিনয় প্ৰতিযোগিতা আয়োজন কৰাৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত চলচিত্ৰ সংস্কৃতি বঢ়োৱাৰ উদ্দেশ্যে অনলাইন চলচিত্ৰ প্ৰদৰ্শনী আদিও নিয়মীয়াকৈ অনুষ্ঠিত কৰি আহিছে।

এই সকলো প্ৰচেষ্টাৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে — অসমৰ সমৃদ্ধ নাট্য আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাক নতুন প্ৰজন্মৰ মাজত জীয়াই ৰখা।

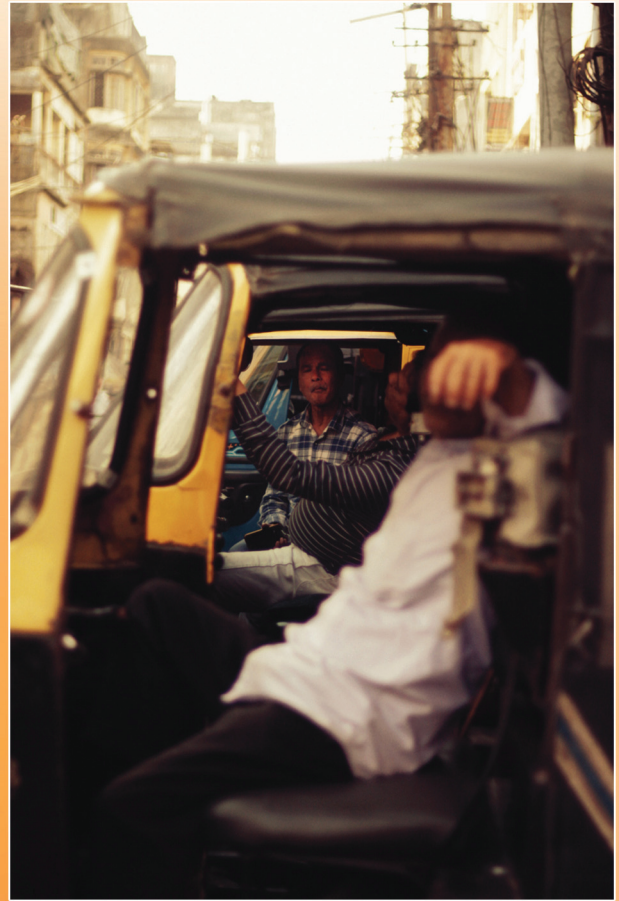
Behind the masks : The Mukha Club's First Bhavana Performance at AEC.

Apertures & Perspectives: A Gallery of Student Photography.

Building through endings.
Abhijit Boruah, Civil Engineering

Rides through reality.
Animesh Baruah Chemical Engineering

Chaos full of stories.
Animesh Baruah, Chemical Engineering

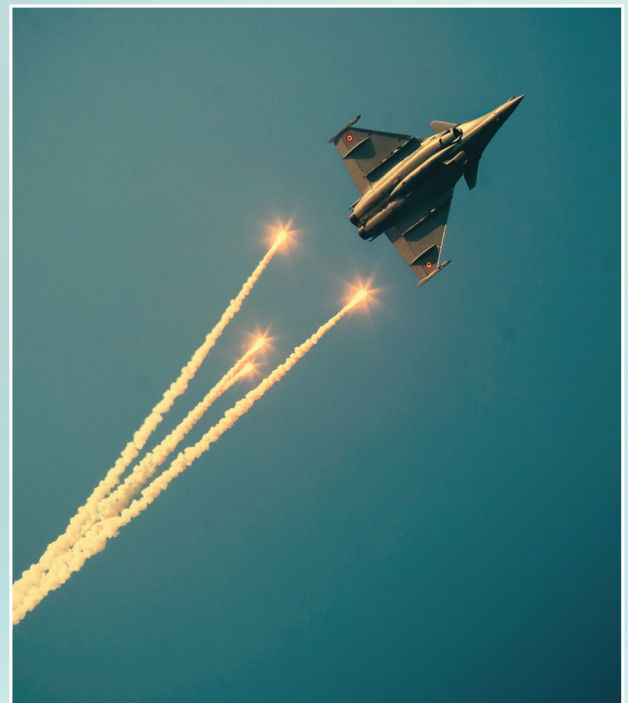
Where time watched the quiet struggles.
Neehar Kakaty
Electrical Engineering

A soul in rhythm
Suksham Upamanyu
Electronics and telecommunication Engineering

Ancient stories, breathing in the present.
Sovit Pratim
Computer Science Engineering

Rage in the sky.
Devapran Kalita
Electronics and telecommunication Engineering

Casting hope at dusk.
Neehar Kakaty, Electrical Engineering

Peace Beyond Horizons.
Neelabh Ranjan Choudhury, Mechanical Engineering

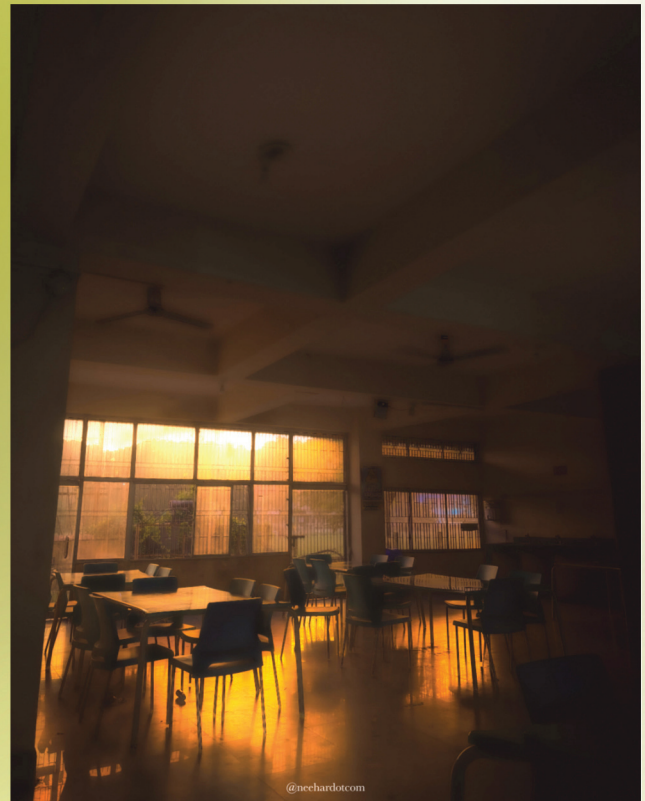
Pause before freedom.

Hangshanila Bungrung, Electronics and telecommunication Engineering

Enduring beyond every era.

Prince Tamang, Chemical Engineering

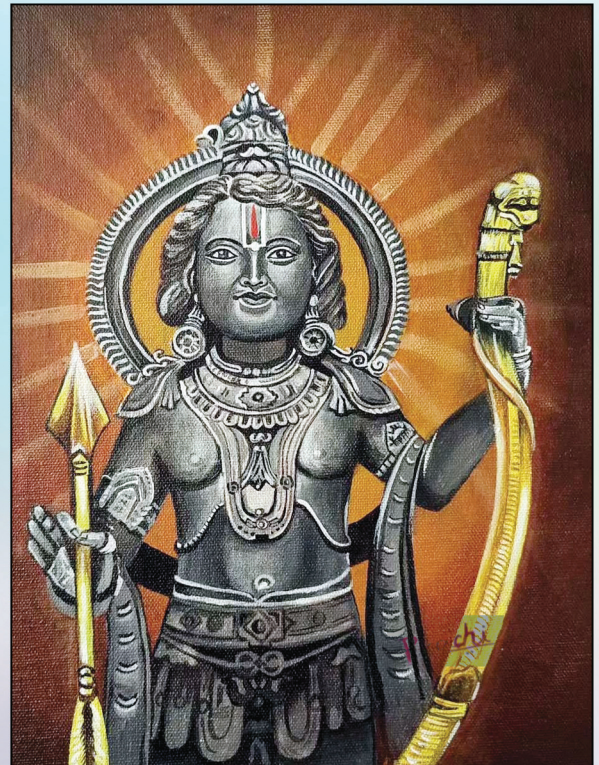
Sunlight remembers voices.

Neehar Kakaty, Electrical Engineering

The Palette of AEC: Celebrating Student Creativity

ARYAMAAN JHA
Instrumentation Engineering

TRIPARNA MALAKAR
Electronics and telecommunication Engineering

Baishali Das
Electrical Engineering

Nomeswar Boro
Instrumentation Engineering

Akansa Talukdar
Mechanical Engineering

Hangshanila Bungrung
Electronics and telecommunication Engineering

Bonjubi Basumatary
Electrical Engineering

Aryamaan Jha
Instrumentation Engineering

The Editorial Chronicles : From Vision to Volume

